

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ον}
ΑΡΙΘ 615

Μία Νύφη

THE FAIRY TRAIN

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ 'Αριθ. 615

Επίκαιροι στίχοι

Ρεπορτάζ!

(390 υπό σκιάν!)

Παράξενοι γενήκαμε, αγαπητοί και πάλι,
διότι μās έκτύπησεν... ή ζέστη στó κεφάλι!
Ίδού λοιπόν έν ρεπορτάζ δλίγον... Ιλαρόν,
χάρis εις τόν... ζεστόν καιρόν:

Ζητούνται...

«Ζητούνται άπ' την «Οασιν»
ταλέντα πρός... έπώασιν!»
Και τρέχει πλήθος, φίλοι μου, πατείς με και πατώ σε,
δανδήδες, κοριτσόπουλα, ού ήπν αλλά και... γκίόσσαι,
καθένας με την λόξα του
και κυνηγά την δόξα του...

Ό εις θαρρεί πώς τραγουδά, ένώ άπλώς γκαρίζει
και εις τίς νότες τίς ψηλές μάλλον... αλοιθωρίζει
και κάποια νέα, δηλαδή, ότι χορεύει φίνα
και ότι είναι σίγουρο ταλέντο στην Αθήνα.
διότι την βεβαίωσαν τά πρόσωπα τά... φίλια
ότι χορεύει όμορφα, ένώ... πατεί σταφύλια...
Ένας έπηγε κι' έπαιξε βιολι μ' ένα... πρίονι
κι' άλλος με μία... κάνουλα σκοπό που μερακλώνει,
και κάποιος άλλος δήλωσε ότι χωρίς έμπόδιον
μπορεί ό άθεόφοβος να... γράψη με τά πόδια!
Άλλά δέν έγινε δεκτός, διότι ως ειός
εύρηκανε πώς ήτανε... άκαδημαϊκός!

Ταλέντα τέτοια δηλαδή που φεύγεις μακριά,
παρακαλώντας τόν Θεόν
νά μήν σού στείλη, φίλε μου, μιά τέτοια... πετριά!!

Ρεκλάμες

«Τό Λιγκουαφών, αγαπητοί μήν είσαστε κουτοί,
είναι σπουδαίος δάσκαλος... δάσκαλος σε κουτί!
Και μήν ξεχνάτε πώς μ' αυτό τό Λιγκουαφών, παιδιά μου,
έμαθα τά... Πολωνικά μαζί με τόν... «Μπαμπά» μου.
Ναί, άναγνώστα! Μήν γελάς.
Υπογραφή: Σπύρος Μελάς...»

Κοσμική κίνησης

«Προχτές στούς Α. Κ. Μ. μαστίχα προλονζέ.
Οι καλεσμένοι χόρτασαν όρχήστρα και μεζέ.
Τό νέο παιχνίδι παίχτηκε που λέγεται «μπεξ έν
κι' άναψε πανδαιμόνιον, κακό, φωνές και σάλo
κι' είχε σουξέ μεγάλο!»
Εις τό «μπεξ» λοιπόν, παιδιά, καθείς και καθεμία,
άφου τό μάτια δέσουνε και δίχως γνωριμία
άλληλασπάζονται γλυκά μετά του διπλανού των,
χωρίς ποσώς νά βάζουνε οι δυστυχείς στο νού των
πώς ίσως έτσι νά φιλοθύν-Χριστέ μου, συμφορά τους!—
δίχως νά τό γνωρίζουνε, την κόνα... πενθερά τους!

Όπερ έδει δείξαι, φίλοι, πώς δέν είμαστε καλά,
που έαυτά τόνέν ή ζέση... επί όσως τά μυαλά!

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ Άνταίος

ΔΩΡΕΑ 1. Τζογι

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μιά έπιτυχία

Ό άναγνώστη μας θά δούν εύχαρι-
στος στο σημερινό μας φύλλο την
εικονογράφησι του νέου άριστοεργη-
ματικού μας μυθιστορήματος, α'Ο Πύργος
της Καταιγίδος» με εικόνες παρμένες από
τό ομώνυμο φίλμ που γυρίστηκε τώρα
στο Χόλλυγουντ και θά προβληθή τον
χειμώνα και στην Ελλάδα.

Οι εικόνες μās άπεστάλησαν εύγενώς
άπό τόν μεγάλο οίκο «Γιουνάιτετ Άρ-
τιστις» που έγύρισε τό φίλμ. Δέν κρίνο-
με περιττό νά προσθέσωμε ότι τόν ρόλο
του Χήθελιφ υποδύεται ό μεγάλος Άγ-
γλος ήθοποιος Λώρενς Ολίβιερ, της Κά-
τυ ή ωραιότερη γυναίκα της Άγγλίας
Μέριλν Όυπερον, του Έντγκαρ Λίντον
ό Νάβιντ Νίβαν, της Νέλλης Ντήν ή
περίφημη καρατερίστα Φλόρα Ρόουσον και
της Ίζαμπελ Λίντον ή χαριτωμένη Γε-
ρμανδίνη Φίτζ-τζέραλντ.

Και μιά παράκλησις

Μ αυτή την εύκαιρία, ερχόμεθα νά
παρακαλέσωμε τους αγαπητούς μας
άναγνώστες και τίς αγαπητές μας
άναγνώστριες για κάτι: τώρα με τό κα-
λοκαίρι, όλοι διαθέτουν περισσότερο και-
ρό για διάβασμα, και πολύ συχνά συγγε-
νείς, γνωστοί και φίλοι σας σας ζητούν
κάτι νά διαβάσουν: μήν άμελήσετε νά
τούς δώσετε νά διαβάσουν την άρχή
του έξαισίου αυτού μυθιστορήματος
του «Πύργου της Καταιγίδος», που άπο-
τελεί ένα μοναδικό έντροφήμα. Είμεθα
βέβαιοι ότι θά γίνουν έπειτα τακτικοί ά-
ναγνώστη της «Εβδομάδος», και θά σας
εύγνωμονούν.

Έλπίζομε ότι δέν θά λησμονήσετε την
παράκλησή μας αυτή, και σας εύχαρι-
στούμε εκ των προτέρων.

Παράξενες συμπτώσεις

Τ ήν περασμένη έβδομάδα ένας φαρμα-
κοποιός του Σικάγου, όνόματι Άρμ-
στρογκ, σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινη-
τικό δυστύχημα.

Τήν ίδια μέρα, και την ίδια ώρα, στο
Νιττλάουν, ένας γιατρός, ό δόκτωρ
Μπέρρυ, σκοτωνόταν επίσης σ' ένα αυ-
τοκινητιστικό δυστύχημα.

Έκ πρώτης όψεως, ή σύμπτωση αυ-
τή δέν παρουσιάζει τίποτε τό έκπληκτι-
κό. Έκείνο που φαίνεται πολύ παράξενο
είναι ότι ό φαρμακοποιός Άρμστρογκ και
ό γιατρός Μπέρρυ ήσαν δύο παλαιοί φί-
λοι, που είχαν καταπληκτική όμοιότητα,
σαν δίδυμοι. Γνωρίστηκαν στον πόλεμο,
όπου ύπηρετήσαν κατά τύχην στο ίδιο
σύνταγμα. Άπό τότε άνεκάλυψαν ότι εί-
γαν κι' άλλες όμοιότητες: Είχαν γεννη-
θή κι' οι δύο την 28 Σεπτεμβρίου 1884.
Οι πατέρες τους ήσαν αγρόται. Ήσαν κι'
οι δύο μοναχοπαίδια. Παντρεύτηκαν την
ίδια μέρα, απέκτησαν από δύο παιδιά,
ίπό ένα άγόι κι' ένα κορίτσι, τά όποια
επάντρεψαν μεταξύ των.

Τό Περωμάνον παίξει κάποτε με την
υψία των ανθρώπων...

Γελοιογραφικά σκίτσα

Ο προικοθήρας!

-Κ ΟΡΙΤΣΙΑ! Προσοχή! Τι είναι σάς παρακαλώ ή 'Αθήνα;
 —Πρωτεύουσα του Έλληνικού Βασιλείου... θά μου πείτε!
 Μπα! Ψέμματα! Η 'Αθήνα, κορίτσια μου, είναι... ζούγκλα! και μάλιστα ζούγκλα πυκνοκατοικημένη από όλων των ειδών τα «Ζώα-Θηρία» της δημιουργίας.
 Δεν λείπουν ούτε τα χορτοφάγα (ξεχνάτε τους... οπαδούς της κ. Κατσίγρα;) και τα... μαστοφόρα βρίθουν στους 'Αθηναίικους δρόμους.

Το υπ' αριθμόν 1, λοιπόν, το πρώτον θηρίον της 'Αθηναϊκής ζούγκλας είναι ο Προικοθήρας. Μάλιστα, κορίτσια: το πιο επικίνδυνο για σάς θηρίο. Έχει γεννηθή για σάς, και δεν έχει στο νου του παρά εσάς και την... προίκα σας. Δεν λέω πως είναι αιμοβόρος! "Α, μπα! "Ισα-ίσα, που ο καυμένος δεν είναι ικανός ούτε φόνον... κορέου να διαπράξη!

Και μάλιστα αν συνέβαινε ο δημιουργός να μην τον έκανε άνθρωπον, αλλά... πτηνόν, ασφαλώς θά ήταν... ωδικόν και μάλιστα... παραδείσιον!

Τόσο είναι καλλικέλαδος και φανταχτερός.

Καλλικέλαδος όσο δεν πέρνει: Η όμιλία του είναι γλυκυτάτη και οι φράσεις του σχηματίζουν μελιρρύτους ποταμούς και πατούτες από τρύλλιες ερωτευμένων αηδόνος!

"Όσο για την εμφάνισί του! "Α! Είναι πάντοτε άψογος.

Από το ακριβό αντίκα—κάσα ως τα παπούτσια από γουρουνόδερμα! Διότι όλα κι' όλα, τα παπούτσια του μπορεί να έχουν άγορασθή στα στενά δρομάκια του Γιουσουρούμ και να μην έχουν πάτους, αλλά πάντως θά είναι γουρουνόδερμα.

"Ός τα 25 του χρόνια ο άνθρωπος αυτός ήταν όνειροπόλος. Κάποτε προσπαθούσε να σταδιοδρομήσει κι' άς μὴν ήξερε κι' αυτός που!

Και μετά τα 25, όταν πια άρχισε να... σκέπτεται... σκέφτηκε να έμμεταλλευθή την γυναικείαν αφέλειαν και τα φυσικά του προάσματα. Διότι κατά κανόνα άπαράβατον, ο προικοθήρας είναι... άραίο παιδί!

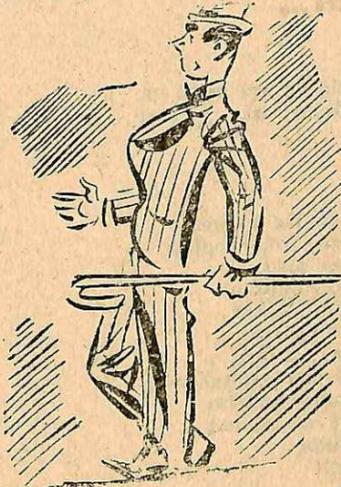
"Αραίος, λοιπόν, γλυκομίλητος, κομψός, μυρωδάτος κτλ... αλλά γιατί; "Εδώ είναι ή λύσις.

Ο άνθρωπος αυτός είναι άνεργος, άπένταρος, ησιτικός ίσως και φουκαράς, αλλά έξυπνος και λιχούδης. Του άρέσει ή μεγάλη ζωή και άφοδ μόνος του δεν θά

μπορούσε ποτέ να την κατακτήσει, σάν καλό παλληκάρι σκέφθηκε κι' άλλο μονοπάτι...

Σκέφθηκε, αγαπητή δεσποίνε, να σάς μπλέξη στα δίχτυα του, να σάς ναρκώσει με το χλωροφόριον της αγάπης του, να ύπεισέλη επιτηδείως εις την καρδίαν σας, να σάς μαγέψη με την ερωτική του νιρβάναν και να... προσαρτήση κατόπιν την ώραίαν σας προικούλα!

Αυτός είναι ο σκοπός του. Και επειδή ως γνωστόν ο σκοπός άγιάζει τα μέσα, γι' αυτό δεν διαστάζει για τίποτα: Ψεύδεται, κλαίει, γελά, «αυτόκτονει», πλα-

Ο προικοθήρας είναι... άραίο παιδί...

στογραφεί, ψευδορκίζεται και έπιμένει... Είναι βαθύς ψυχολόγος. Πότως και καλλίτερος στα κοσμικά κέντρα, στις κούρσες, στο τένις, στην πλάζ, στις έορτές, Σας μιλά για τα πλούτη και την καταγωγή του πατέρα του, κι' άς είναι ο δυστυχής αυτός... υπαίθριος τσαγκάρης σε κάποιο μακρινό χωριουδάκι.

Ο προικοθήρας έχει τουπέ και άερα. Σας μιλά, ώραία μου, δεσποίνε και σας κινεί το ενδιαφέρον. Τον βλέπετε από κορυφής μέχρις όνυχων (άπό το ακριβό αντίκα—κάσα ως τα παπούτσια άπό γουρουνόδερμα) και τον πιστεύετε. "Αν τώρα αυτός την ύστεύετε.

"Αλλως τε ξέρει να κάνη τον πλούσιον και τον γενναϊόδωρον. Συνεννοείται συχνά με κάποιον φίλον του σωφέρ, βάζει το μέλλον θύμα του στο ταξί, κάνει μια κούρσα γιλίων μέτρων, δίνει στον σωφέρ δλόκληρο έκατοντάδραχμο και κάνει τον άδιάφορον, ένψ ανάθει ξα Γκραϊύβεν-Έι...

—Τά βέστα, κύριε...

Τού κ. Ι. 'Αντωνιάδη

—Περιττόν, κράτησέ τα!
 'Η «νύμφη» μένει κατάπληκτος, αλλά ο προικοθήρας άργότερα θά ζητήσει μόνος του τά βέστα του...

Είναι τόσο τεχνίτης σε τέτοια κόλπα, που σπανίως την παθαίνει, όπως την έπαθε κάποτε κάποιος προικοθήρας:

Ο άτυχος αυτός άνθρωπος προσπαθούσε επί δύο μήνες να τυλίξη μίαν νέαν πολύφερνη και άρκετά συμπαθητική. 'Η δουλειά είχε προχωρήσει και θά έπετύχανε τελικώς, εάν μίαν ώραίαν μεσημβρίαν ή νύμφη δεν κατέφθανε άπροόπως στο άντρον του και δεν τον έπιασε επ' αυτοφώρην να πλένη τις κάλτσες του και να έχη έτοιμο το γέιμα του από σάντουιτς που αντί ζαμπόν περιείχε... παλαμηδίτσαν.

Συχνά έπιβαίνει «διοκλήτου» κούρσας και ποτέ δεν πληρώνει τη γρανίτα του με μονέδα μικρότερη του χιλιοδράχμου, άδιάφορον άν μετ' όλιγον σπεύδη να δώση κάπου τα ψιλά συμπληρωμένα με την έλλείπουσαν γρανίτα για να πάρη πίσω δλόκληρο το μοναδικόν χιλιάρικο που άποτελεί έν προκειμένω τον «κράχτην» της έπιχειρήσεως.

Είναι πολύξερος! Μιλά για όλα και έχει φροντίσει να εκμάθη τουλάχιστον εις πέντε γλώσσας το αίσθηματικόν λεξιλόγιον και ιδιαιτέρως το ρήμα σ' αγαπώ. 'Εκπλήσσει, καταπλήσσει, τεύει και έπειτα, έν και ρώ, με ραισιότατης φωνής του, πινάει τις ρει το «μυστικό» του:

—Λουλίτσα! Καταλαβέ με... σ' αγαπώ!

Και σεις, ώραία μου δεσποίνε, αν εισθε βλάξ τον... καταλαβαί. νετε και τότε το «θηρίο», άφοδ του πρώτου τυχόντος έξυπνου, σπεύδει προς τον μπαμπακιά, διά να εισπράξη τα... έξοδα.

Η έπιχειρήσις έπέτυχε και σεις, δεσποίνε, την... πάθατε!

Κορίτσια! Τα μάτια σας δεκατέσσαρα! Μακριά από νέους άψόγους ένδεδυμένους, που φοβούνταν να πατήσουν την... γόπα, που αλλάζουν δύο κούρσες την έβδομάδα, που χαλάνε για μιά γρανίτα δλόκληρο χιλιάρικο, που όμιλούν πέντε γλώσσες και που δίνουν για μιά κούρσα χιλίων μέτρων έκατοστάριχο στο σωφέρ...

Μακριά, κορίτσια μου! Κάντε το σταυρό σας και... μεταβολή μπροστά στο θηρίο αυτό της 'Αθηναϊκής ζούγκλας: τον προικοθήρα.

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ.

Ο Ειρηνοδίκης Καλίνης

ΔΙΗΓΗΜΑ
 ΤΟΥ Κ. Β. ΗΛΙΑΔΗ

Η Ρηνούλα άνοιξε με φόβο την πόρτα της κάμαρας του Καλίνη. "Ερριξε μιά βιαστική ματιά στο γραφείο — ένα μικρό τραπέζι—με τα μισοπεταγμένα χαρτιά και προχώρησε κατόπι στο άνοιγμένο παράθυρο. Μεσημέρι. 'Η καλοκαιριάτικη φλόγα έξωνε δλόκληρο το μικρό νησί κι' οι άνθισμένες πικροδάφνες της ρεμματιάς άνάδιναν τα βαρεία μύρα τους που έγέμιζαν την ώρα εκείνη την άτμόσφαιρα. 'Η Ρηνούλα έπήρε βαθειά την ανάσα της, σάν νάθελε να ρουφήξη όλο το μεσημεριάτικο αυτό μεθύσι της ρεμματιάς. "Εσθλήωσε κατόπι τα μάτια στο βάθος, πέρα στο άπεραντο πέλαγος κι' έμεινε στιγμές έτσι άκίνητη και στην ίδια στάση, σάν νάθελε ν' ανακαλύψη κάτι πίσω από τη φωτισμένη γραμμή που διέγραφε ο όρίζοντας επάνω στη θάλασσα. "Ενας δυνατός άνασαμός της έτάραξε δλόκληρο το κορμί της. Κι' ένα σωρό σκέψεις άρχισαν να χοροπηδούν μέσα στο ζαλισμένο κεφάλι της: Τάχατες τελείωνε στη γραμμή αυτή του ούρανού και της θάλασσας ο κόσμος; Και μπερδευάνε οι σκέψεις αυτές με την εικόνα μιάς άπεραντης πολιτείας με ύψηλά σπίτια, με εκκλησίες που όρθώνονταν ως το άπειρο τά καμπαναριά τους και με ανθρώπους που ήταν άδύνατο να φαντασθή τη ζωή τους. Σ' αυτή τη μεγάλη πολιτεία ήταν και το σπίτι του ειρηνοδίκη Καλίνη. Κι' ή ζωή του όλη ήταν δεμένη με τη ζωή των ανθρώπων αυτών που δεν μπορούσε να τους χωρέσει ή φαντασία της Ρηνούλας.

Κάποτε της μίλησε ο Καλίνης για τον κόσμο και τις πολιτείες που άπλώνονται πίσω άπ' τη γραμμή του γαλάζιου, και ή ζωή της όλη έγέμισε από λαχτάρες για ό,τι ήταν τόσο άγνωστον γι' αυτήν. Κι' οι λαχτάρες αυτές γινότανε ένας δυνατός παλμός κι' ένα όνειρο για τον ειρηνοδίκη που έμενε στο σπίτι της θειά Φλουρέντζας, της αδελφής της μητέρας της. Κάθε μεσημέρι που γύριζε άπ' τη δουλειά του κάμαρα ή Ρηνούλα ανέβαινε στην κάμαρα του Καλίνη και διόρθωνε το κρεβάτι και το τραπέζι με τα χαρ-

τιά του. "Ανοίγε την πόρτα να μη περισσότερος άέρας κα τραγουδούσε με μιά παράδοξη χαρά, διορθώνοντας την κάμαρα του ειρηνοδίκη.

Ξενητεμένο μου πουλί, έλαθά τη (γραφή σου, στον κόρφο μου την έβαλα, τ' είπα καρδιά ρα-ίσου).

"Ο Καλίνης γυρίζοντας άπ' το γραφείο του ένα μεσημέρι την άκουσε να τραγουδεί. "Εγέλασε και της μίλησε για πρώτη φορά με καλωσύνη και τρυφερότητα.

—Μπράβο, Ρηνούλα! Σάν θά μεγαλώσεις, θά ξεπεράσης όλες στο νησί στο τραγουδι και στην όμορφιά.

Η Ρηνούλα χαμήλωσε τα μάτια της κι' αισθάνθηκε έναν μεγάλο κόμπο να πνίγη το λαϊμό της. Κάποιο σύννεφο πέρασε άπ' τα μάτια της και έφυγε βιαστικά και τρικλίζοντας. "Ο Καλίνης έγέλασε και πάλι για να ξεχάσει σε λίγο τη μικρή άνεψιά της. Φλουρέντζας με τα μέγιστα μυθαλωτά μάτια και το χαρούμενο τραγουδι.

Μά από τότες δεν ξανατραγουδούσε πια ή Ρηνούλα. "Ανέβαινε σιωπηλά και με πνιγμένη ανάσα στην κάμαρα του ειρηνοδίκη και βιαζότανε να τελέψη τη δουλειά της πριν γυοίση ο Καλίνης άπ' το ειρηνοδικείο. "Εκείνο το γέλιο του της είχε τρομάξει και τα λόγια του σφυράγανε για πολύ καιρό στ' αυτιά της:

—Σάν θά μεγαλώσης!

"Ηταν ένα μικρό τίποτε άκόμη, που δε μπορούσε να σκεφθή κανένας γι' αυτήν. Κι' ο ειρηνοδίκης την έβλεπε σάν ένα μυεϊάρικο πλάσμα, σάν ένα σκουλίκι που το πατούσε στο διάβα του. 'Η Ρηνούλα είχε μαντέψει πως οι σκέψεις του ειρηνοδίκη ήταν σκλαβωμένες άλλοδ: Στή μεγάλη πολιτεία, με τους ανθρώ-

πους, που δε μπορούσε ή φαντασία της να χωρέσει τη ζωή τους.

Μά δεν άργησε να το βουίξει δλόκληρο το νησί πως ο ειρηνοδίκης Καλίνης θάπερνε για γυναίκα του τη Σμαραγδή, την κόρη του 'Αραούζου με το μεγάλο σπίτι κοντά στη φάμπρικα. "Απ' την πρώτη στιγμή που έφταξε στο νησί ο καινούργιος ειρηνοδίκης, ο 'Αραούζος σκέφτηκε να τον κάμη γαμπρό του. Κανένας δεν ήξερε τίποτε για τον Καλίνη. Στις λότητες, οι γυναίκες όλο και συζητούσανε για τον καινούργιο ειρηνοδίκη. Και κάτω στα καφενεία του «πόρτου» μιλούσανε πολλές φορές για την περιφάνεια και τα φερσίματά του.

Μήνες τώρα φτασμένους στο νησί, και κανένας δεν μπόρεσε να μάθη τίποτε άπ' τη ζωή του. "Απ' την πρώτη μέρα που έφτασε, προσπάθησε να κρατήσει τον έαυτό του σε άποσταση άπ' τον κόσμο του νησιού. Μάτια τα κορίτσια στο πέρασμά του άπ' τα σιτάδια άρχιζαν το τραγουδι, και στο χαμόγελό τους αυτός άπαντούσε μ' ένα σοβαρό χαιρητισμό.

—Δέν πήγαινε καλλίτερα στα βουνά να ζήσει με τ' άγρίμια!

—Τέτοιος σάς χρειαζότανε — έλεγε ή Μαρουσά ή Ρόκαινα. Βαλθήκανε όλοι να διώξουν τον άλλο, γιατί τον βρίσκανε καταδεχτικό.

Κι' άναστέναι κρυφά ή Ρόκαινα, χήρα δυό χρόνια τώρα — φέρνοντας στην άνάμνηση τον παλιό ειρηνοδι-

κη που είχε το χαμόγελο και ήξερε τη ζωή.

Ο Καλίνης άκουε τα λόγια και τα μισόλογα αδιάφορος. Τίποτε δεν λυγίριζε τους τρόπους του. Στην πρώτη γνωριμία με τον πρόεδρο της κοινότητας, τον τηλεγραφήτη και τον τελών, έζηγήθη καθαρά:

— Έγώ, έχω τις δικές μου ιδέες και τους δικούς μου τρόπους. Δε θ' ακολουθήσω έγω την τακτική του συναδέλφου μου. Και λίγο μ' ενδιαφέρει αν δεν άρέσω στον κόσμο.

Και είχε πράγματι τις ιδέες του ο Πέτρος Καλίνης. Αυτές οι ιδέες του τον έκαναν να κλείνεται στον έαυτό του και να βέπη τη ζωή αλλοιώτικα. Άρρωστοί σ'α δικά γραφεία και στις υποθέσεις του ερηνολογίου. Στους ανθρώπους που περνούσαν από μπροστά του με την έννοχη, έδειχνε την πιο άλυγιστη σκληρότητα. Κανέναν συμείσασμο και καμιά επέικεια. Άφίνοντας ως τόσο το γραφείο του και την έδρα του δικαστηρίου, ένοιωθε μέσα του να ζυπνά ο άλλος άνθρωπος. Και τότες αναζητούσε την έξοχη, τη μοναξιά του κάμπου, και το μύρο της λιπαριάς. Αναζητούσε τον ήσιο κάποιον γέρινης έλλης, και ξεπλωμένος αγνάντευε το πέλαγος, άκουε με δακρυσμένα μάτια το σκοπό κάποιες μακρινές φλογέρας και χαϊρότανε το φώς του ήλιου που βουτούσε μέσα στη θάλασσα. Αυτή την ώρα του έσωτερικού του λυτρωμού γυρνούσε η άνεμη της ζωής του κι' ο ερηνολογικός Καλίνης έκλωθε τις ιδέες, τους πόθους και τα όνειρά του. Μπερδεύονταν ως τόσο κάποτε οι ιδέες και τα όνειρα αυτά και τότες μια τρικυμία ύφανόνταν στην ψυχή του ερηνολογίου. Και μέσα στην ψυχική αυτή τρικυμία, όλο κι' αναζητούσε λίγη αγάπη—λιμάνι σωτηρίας. Αυτή η αγάπη αισθανότανε ν' άφηνε ένα μεγάλο κενό στον έσωτερικό του κόσμο. "Αν αγαπούσε καθώς σκέφθηκε και καθώς είχε όνειροπολήσει την αγάπη στη ζωή του! Και η ζωή του αυτή περνούσε ψυχρή και ιδιόρρυθμη, μπερδεμένη και άπομακρυσμένη από κάθε άλλη βινή χαρά.

Ήταν λοιπόν αλήθεια πως θάπενε γυναίκα την κόρη του Άραούζου με το μεγάλο σπίτι κοντά στη φάμπρικα; Ο Καλίνης την είχε γνωρίσει τη Σμαραγδή στο πανηγύρι του "Αι-Γιαννίου του Κάλαμου και γόρψε μαζί της ένα χορό νησιώτικο. "Εφταξε αυτό για να βουίξει στο νησί πως θα γινότανε σε λίγες μέρες οι άρραβώνες του. Η Ρηνούλα το άκουσε κι' αυτή στη μικρή πιάνο των Ταξιαρχών. Νά ήταν αλήθεια τάχατες! Κι' ο κύριος ερηνολογικός θάφευγε απ' την κάμαρα που στολίξει κάθε μέρα αυτή στο σπίτι της θειάς της της Φλουρέντζας. Και δε θ' αντίκρυζε πιά απ' τ' ανοιχτό παράθυρο το άπεραντο πέλαγος με τη φωτισμένη γραμμή, που άφινε έπάνω στη θάλασσα ο γαλάζιος ούρανός! Ρώτηξε και τη θειά Φλουρέντζα:

—Θά πάρη τη Σμαραγδή του Άραούζου ο ερηνολογικός, θειά;

—Και γιατί να μην την πάρη; Μια γυναίκα δεν του ταιριάζει; Η Σμαραγδή και όμορφη είναι και έχει τέτοιο σπίτι για προίκα...

Η Ρηνούλα σαν νάθελε να κλάψη στα λόγια αυτά της θειά Φλουρέντζας. Συγκράτησε όμως τον έαυτό της και τράβηξε στον δρόμο του

γιαλού, μη ξέροντας και η ίδια που πήγαινε. Το κεφάλι της ήταν ζαλισμένο και περπατούσε σαν μισομεθυσμένη. Κι' όλο παραμιλούσε στο τρίκλιμά της: «Η Σμαραγδή που έχει τέτοιο σπίτι για προίκα».

Μέρες τώρα η Ρηνούλα άρρωστη, δεν ανέθηκε στην κάμαρα του ερηνολογίου για το καθημερινό διάρθωμα. Στη θέση της πήγαινε η θειά Φλουρέντζα. Ο Καλίνης κάποτε για τη Ρηνούλα, και δεν έκρυψε τη λύπη του για την άρρώστεια της. Η θειά Φλουρέντζα έπηρε θάρρος τότε, και τον ρώτησε:

—Πότε με το καλό οι γάμοι σας, κύριε ερηνολογική;

Ο Καλίνης την κύτταξε με άγριο βλέμμα και δεν έδωσε καμιά άπάντηση. Το άλλο πρωί όλο το νησί μιλούσε για τη μεγάλη φωτιά που έκαμε στάχτη όλο το σπίτι της Σμαραγδής ποτών για προίκα της.

—Τέτοιος αγέρας! Ήταν αδύνατο να σωθή το σπίτι.

Και στις «μπανκίδες» και τα αστιάδια» ροβάνι η γλώσσα των γυναικών γύριζε για τη φωτιά αυτή.

—Τό κακό μάτι της έφασε τα προικιά της.

—"Εί! Τόν Άραούζο κλαίς; "Εχει τόσα μετρητά που μπορεί να δώσει προίκα θελήση ο γαμπρός...

Ο ερηνολογικός αντίκρυσε τα μαύρα έρέπια της φωτιάς με τη δική του αντίληψη. Γι' αυτόν η Σμαραγδή, η προίκα της και τα μετρητά του Άραούζου δεν είχαν καμιά σημασία. Ήταν ταπεινές αντίληψεις των γυναικών και των καφενηλών της «πιάτσας». Στον Καλίνη ξύπνησε η συνείδηση του δικαστικού. Κι' όλο βασάνιζε τη σκέψη του η ιδέα του έμψησμού.

—Η φωτιά είναι βαλτή, έπε με πεποίθηση στον Άραούζο, που τον κάλεσε στο γραφείο του, στο ερηνολογείο...

—Βαλτή;... έπιθύρισε παραζαλισμένος ο Άραούζος.

—Δεν έχω καμιά άμφιβολία. Κάποιος έχθρος σου έκανε το κακό αυτό. Για σκέψου καλά, ποιός μπορεί να έβαλε τη φωτιά αυτή για να σε καταστρέψη;

—Δε βάζει κανένα ο νους μου, κύριε ερηνολογική. Δεν έχω κανένα έχθρο.

—Καλά! Έγώ θα βρω ποιός έκανε τον έμψησμό αυτό...

Κανείς μέσα στο νησί δεν μπορούσε να πιστέψη πως τη φωτιά αυτή την έβαλαν έχθροι του Άραούζου. Ο ερηνολογικός όμως είχε τις ιδέες του. Κι' έπρεπε να ένεργήσει «ραγδαία». Ήταν η πρώτη ευκαιρία που έβρισκε για να δείξη τη δραστηριότητά του και την δικαστική του κρίση. "Αν τα πράγματα δικαιολογούνταν την αντίληψή του, η έπιτυχία θα του έδινε προθίεσμο. "Αν άποτύχανε στις προθίεσεις του, όλα τάχατε όνειρα του θα σβύνανε μονομιάς. Και η ζωή του θα ήταν περιττή. "Ετσι με τις ιδέες αυτές ο Καλίνης έξακολουθούσε να προσκαλή στο γραφείο του, να άνακρινη, να έκδιδη εντάλματα προφυλακίσεως και να κρατή σε διαταραχή το νησί όλόκληρο. Μια καινούργια τρικυμία στη σκέψη και στην ψυχή του ερηνολογίου. Και μάταια ζητούσε ένα λιμάνι σωτηρίας.

—**Π**

Γυρίζοντας το μεσημέρι στην κάμαρά του ο Καλίνης βρήκε τη Ρηνούλα να διορθώνη το τραπέζι με τα πεταγμένα χαρτιά του.

—"Εσύ, Ρηνούλα...
—Καλημέρα σας, κύριε Καλίνη.
—"Εγινες καλά που ήσουν άρρωστη;
—Ναί... Σας εύχαριστώ που ένδιαφεθήκατε για μένα.
Ο Καλίνης δεν έδωσε άπάντηση. Ούτε και πρόσεξε περισσότερο τη Ρηνούλα που σπαρτάραγε όλόκληρο το κορμί της καθώς έσκυβε έπάνω από τα χαρτιά του τραπέζιου. Ο ερηνολογικός έπεσε σ' ένα κάθισμα πετώντας ένα μάτσο δικόγραφα έπάνω στο κρεβάτι του.
—Τελείωνε γρήγορα, Ρηνούλα...
—Θέλετε να ήσυχάσετε;
—"Οχι... Θέλω να έργασθώ...
Η Ρηνούλα τον κύτταξε με φόβε και συστολή, και ύστερα, με πνιγμένη φωνή:
—Είπατε κουρασμένος;
—Ναί...
—Θέλετε να σφαλίσω το παράθυρο;
—"Οχι, όχι! Θέλω φώς, άερα...
Η Ρηνούλα κίνησε για να φύγη "Ενα αίσθημα ως τόσο άλλοκοτο τη σταμάτησε απότομα. Μια βαθεία νεκρική σιωπή στην κάμαρα του Καλίνη. Το φθινοπωρινό φώς μαζί με ένα έλαφρό άερακι που έστελνε το πέλαγος, έχάιδεψαν τα μαλλιά του ερηνολογίου και το φλογισμένο πρόσωπο της Ρηνούλας.
—Κύριε ερηνολογική... ψιθύρισε η Ρηνούλα.
Ο Καλίνης τινάχθηκε απότομα από το κάθισμά του.
—Τί θέλεις, Ρηνούλα, την ρώτηξε με άγωνία και τρυφερότητα μαζί.
Η Ρηνούλα ξέσπασε σ' ένα δυνατό κλάμμα και σωριασθηκε μπροστά στα πόδια του Καλίνη.
—Ρηνούλα, τί έπαθες;
—"Εγώ έκαμα όλο το κακό, κύριε ερηνολογική. Έγώ έβαλα τη φωτιά κι' έκαμα το σπίτι του Άραούζου.
Ο Καλίνης δεν μπορούσε να πιστέψη:
—"Εσύ! "Εσύ...
—Είμαι στα χέρια σας... Κανέναν άλλος δε φταίει... Έγώ, μονάχα έγώ...
Ο ερηνολογικός την έσήκωσε και την κύτταξε μέσα στα μάτια. Πρώτη φορά αντίκρυσε τα μάτια και τη πρόσωπο της Ρηνούλας, του μικρού αυτού άθώου κοριτσιού.
—Δε λές αλήθεια, Ρηνούλα.
—"Όλη την αλήθεια. Γιατί, γιατί...
—Γιατί;
—Μισούσα την κόρη του Άραούζου. Δεν ήθελα να την παντρευτήτε... Ένα άνασφυλλικό έπνιξε τα λόγια της Ρηνούλας και ο Καλίνης την άφθηκε πάλι να σωριασθή μπροστά στα πόδια του. Την κύτταξε κατόπι με ένα συναίσθημα γεμάτο συμπάθεια και τρυφερότητα. Μέσα του ξύπνησε ο άλλος άνθρωπος και για πρώτη φορά μέσα στην ψυχική του τρικυμία έβρισκε ένα λιμανάκι σωτηρίας. Με μια βαστική χειρονομία έσχισε όλα τα χαρτιά του και σηκώνοντας τη Ρηνούλα, την έφερε στο άνοιγμένο παράθυρο:
—Μικρή μου Ρηνούλα, της έπε, εκεί πίσω από τη φωτισμένη γραμμή στο βάθος άρχινα η πολιτεία που θα χτίσουμε τη φωλιά της ζωής μας.
Η Ρηνούλα έπεσε στην άγκαλιά του. "Εκείνος την έσφιξε με όλο το νεανικό του πάθος. Πρώτη φορά που αίσθανότανε τόσο πάθος και τρυφερότητα. Ο ερηνολογικός Καλίνης έλιχε πεθάνει πιά.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

"Αδίκες ύποψίες

Αθηναϊκό εύθυμογράφημα του κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο κ. Άλέκος Μουμουριδής είχε παντρευτεί από έρωτα την γυναίκα του τη Λέλα. Δεν έξερουμε όμως αν και κείνη τον είχε παντρευτεί για τον ίδιο λόγο. Γι' αυτό σας επιτρέπουμε να έχετε άρκετές άμφιβολίες. Όπως όποτε όμως, ο κ. Άλέκος άγαπούσε μέχρι παραφροσύνης τη Λέλα και θεωρούσε τον έαυτό του εύτυχιμένο, που η τύχη τον εύνθησε να γίνη σύζυγος μιας τόσο όμορφης και χαριτωμένης γυναίκας. Η Λέλα βέβαια, έδωλεπε την άδυναμία που της είχε ο άντρας της και δεν την άφηνε άνεμετάλλευτη. Ο κ. Άλέκος όμως δεν είχε διαμαρτυρηθή ποτέ για την βροχή των λογαριασμών, ίσως γιατί οι δουλειές του έπήγαιναν καλά. Ο κ. Άλέκος με λίγα λόγια θα μπορούσε να διεκδικήση τον τίτλο του εύτυχούς συζύγου.

Άλλά ο εύτυχης σύζυγος, όπως όλοι οι έρωτευμένοι άλλως τε, σύζυγοι και μη, ήταν και ζηλιάρης. Και μάλιστα κατά τρόπον που ένοχλούσε έξαιρετικά την κυρία Λέλα. Τρία χρόνια ήτανε παντρεμένη και στο διάστημα αυτό της ήρεμης συζυγικής ζωής ο κ. Άλέκος Μουμουριδής δεν είχε αντίληφθει ύποπτα δείγματα, που να τον κάνουν ν' άμφιβάλη για την πίστη της Λέλας. Ένα πρωί όμως, μόλις έμπηκε με καλή διάθεση στο γραφείο του, σφυρίζοντας το εύθυμο ταγκό της έποχής «Θά σου βγάλω τα μάτια», ένα γράμμα τον περίμενε για να του χαλάση το κέφι. Ήταν ένα γράμμα άνωνυμο, όπως και όλα του είδους του, ένα γράμμα που τον είδοποιούσε ότι, εκείνο που συμβαίνει και σε πολλούς άλλους συζύγους, συνέβαινε, δυστυχώς και σ' αυτόν.

«Κύριε Μουμουριδίη,
"Επειδή σας έκτιμώ κι' ένδιαφερόμαι για την εύτυχία σας, σας γνωρίζω ότι η γυναίκα σας, την όποιαν γνωρίζω καλά ως ότι υπεραγαπάτε χωρίς να το άξιξη, σας προδίδει και μάλιστα στο ίδιο σας το σπίτι. Νομίζω, αγαπητέ, ότι το άπειρο χαιωμένο, αλλά πάντοτε άποελεσματικό κόλλο του ταξιδιού, θα μπορούσε να σας έξυπηρετήση σ' αυτή την περίπτωση. Τα παρακάτω βεβαίως θα έξαρτηθούν από την έπιτηδειότητά σας.

"Ενας φίλος της δυστυχίας σας.
Ο κ. Άλέκος έγινε ήφαιστοίο. Το γράμμα ήταν σαφές. Το ξαναδιάθεσε μερικές φορές ακόμα, το έμαθε απ' έξω και άρχισε να κόβη νευρικές βόλτες μέσα στο γραφείο του, άπαγγέλλοντάς το. Κατά βάθος του έμειναν μερικές άμφιβολίες.
—Μπορεί να είναι και συκοφαντίες, σκέφθηκε.
—Επειτα όμως έπε:
—Δεν έχω παρά να ένεργήσω για να βεβαιωθώ. Ο φίλος της δυστυχίας μου έχει δίκιο. Αυτό το κόλλο του ταξιδιού είναι ότι χρειάζεται. Το μεσημέρι, στο τραπέζι, προσάθησε να φανείτα όσο μπορούσε πιο ήσυχος. Σε μια στιγμή έπε στη Λέλα:

—Ξέρεις, αγάπη μου, αύριο το άπόγευμα φεύγω για τας Πάτρας.
—Μπά; Έκανε εκείνη. Γιατί έτσι ξαφνικά;
—"Εχω μια έπιείγουσα δουλειά. Θά λείψω δυό μέρες. Θέλεις νάρθης και σ' μαζί μου;
—"Οχι, άπάντησε η Λέλα. Τά ταξίδια με κουράζουν. Προτιμώ να μείνω έδω.
—Και όμως, ένα ταξιδάκι θά σου κανε καλό, έπέμεινε ο κ. Άλέκος.
—"Οχι, όχι... Ξαναείπε εκείνη. Θά μείνω έδω.
—Για να μη θέλη νάρθη μαζί μου, σκέφθηκε ο κ. Άλέκος, τά πράγματα είναι ύποπτα.
Την άλλη μέρα κατά τις 3, έτοιμάσε τις βαλίτσες του:
—Φεύγω με το τραίνο των 5 μ. μ., της έπε.
Στις 4.15' φίλησε τη Λέλα και έ-

Τό άπόγευμα φεύγω για τας Πάτρας.

φυγε, εισπράττοντας την εύχη «καλό ταξίδι».
—Στο σταθμό, κύριε; ρώτησε ο σωφρό του ταξί.
—"Οχι! Τράβα κατά το τέρμα Πατησίων.
Σε μια μύρα του τέρματος, χωμένος ανάμεσα στις πρασινάδες, ο κ. Άλέκος περίμενε με άνυπομονησία να περάσουν οι ώρες, για να βάλη σ' έφαρμογή το κόλλο. Η ύπομονή του έξαντλήθηκε κατά τις έφτά.
—"Ωρα είναι, έπε. "Αν συμβαίνει τίποτα, ο κύριος θα έχη είδοποιηθή και τώρα θα βρίσκειται κοντά της.
"Ενα αυτοκίνητο τον πήγε πάλι στο σπίτι του. "Ανοιξε με το κλειδί του την έξώπορτα κι' ανέθηκε σιγά σιγά τη σκάλα, προσέχοντας να μην κάνει θόρυβο. "Ανοιξε την πόρτα του σαλονιού και είδε τη γυναίκα του να κάθεται μόνη της και να κεντά.
—Μπά; Έκανε έκπληκτη τάχα, μόλις τον είδε. Γύρισε κιόλας;
—"Εχασα το τραίνο! άπάντησε έκείνος με ύφος άνησχο.
"Άφησε τη βαλίτσα του και άρχισε να περιδεύη τά δωμάτια, να ψάχνη μέσα στις ντουλάπες, πίσω από τά έπιπλα, κάτω από το κρε-

βάτι και παντού όπου μπορεί να κρυφθή ένας άνθρωπος.
—Τί ζητάς; τον ρώτησε σε μια στιγνή η Λέλα.
—Τίποτα... ψιθύρισε έκείνος, κάπως αστισμένος. Κάποιο έγγραφο έγω χάσει.
—"Άλλο! αυτά τά ψέμματα! "Αναξεί τότε η Λέλα με ύφος άυστηρό και άγριο. Ξέρω καλά τί ψάχνεις ν' άνακαλύψης. Τά ξέρω όλα...
—Τί ξέρεις;
—"Ότι έλαβες ένα άνωνυμο γράμμα, που τόχαφες σαν χάνος, αγαπητέ μου.
—Πώς τόμαθες; ρώτησε πιο αστισμένος ο κ. Άλέκος.
—Πώς τόμαθα; Μά αυτό το γράμμα, φίλε μου, τόγραφα έγώ.
—"Εσύ;
—Ναί... Έγώ, Για να σε δοκιμάσω. "Ηθελα να ιδώ αν μου έχεις έμπιστοσύνη, η αν πιστεύεις τον πρώτο τυχόντα που σοφ γράφει άνωνυμες συκοφαντίες εις βάρος της γυναίκας σου. Και για να με πιστέψης, σοφ λέω ότι κάτω από το γράμμα ύπαρχει ζωγραφισμένο ένα άστρο...
Ο κ. Άλέκος έβγαλε το γράμμα και το κύτταξε: Πραγματικά ύπηρεχε ένα άστρο ζωγραφισμένο. "Όστε η Λέλα δεν του έλεγε ψέμματα...
—Τό πέτραμα, δυστυχώς, έπέτυχε, έξακολούθησε εκείνη. Είπατε πως δεν μ' αγαπάς. Πως δεν μου έχεις έμπιστοσύνη... "Αχ! είμαι μια δυστυχισμένη γυναίκα, έπε κι' έπριχτηκε σε μια πολυθρόνα με δάκρυα και λυγμούς.
Ο κ. Άλέκος βρέθηκε σε δύσκολη θέση. "Όστε έτσι, λοιπόν; Η Λέλα του ήταν άθωα. Τί εύτυχία! Έπήγε κοντά της, της έπιασε το χέρι και της έπε:
—Σου ζητώ συγγνώμη, αγάπη μου. Είμαι ένοχος, το άναγνωρίζω... Σε άδικησα.
Με την ύπόσχεση μιας καινούργιας τουαλέτας, η Λέλα δέχτηκε να τον συγχωρήση.
—Φίλησε με! Σε συγχωρώ...
"Από κείνη την ήμερα ο εύτυχης σύζυγος ένοιωσε την καρδιά του στη θέση της. "Επί τέλους, μπορούσε πιά να είναι ήσυχος για την πίστη και την αγάπη της γυναίκας του.
Και τ' άλλο άπόγευμα η Λέλα, έλεγα στον κύριο Τέλη, ένα οικογενειακό φίλο που έκανε συχνά έπισκέψεις στο σπίτι, προτιμώντας τις ώρες που την εύρισκε μόνη:
—Λοιπόν, αγάπη μου, αυτό το κόλλο του άνωνυμου γράμματος έπιασε. Στόλεγα έγώ, θυμάσαι; Έστειλα μόνη μου το γράμμα. Κατάγγειλα τον έαυτό μου. Έκείνος προσποιήθηκε πως τάχα έφευγε για ταξίδι. Γύρισε άνησχος. Το έπα τότε όλη την αλήθεια και βεβαιώθηκε για την αγάπη μου. "Από σήμερα, λοιπόν, μπορείς νάρχεσαι άφοβα έδω.
Πράγματι όταν έπειτα από μήνες βρήκε ένα νέο γράμμα ο κ. Άλέκος στο γραφείο του, που δεν ήτανε γραμμένο από τη γυναίκα του αυτή τη φορά, γέλασε κι' έπε:
—Πάλι τά ίδια μου κάνει η Λέλα! Θέλει να με ξαναδοκιμάση!...
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η ανδρική ματαιοδοξία

Η Λαίδη "Αστορ είναι μια από τις περιφημότερες βουλευτίνες της Αγγλίας. Τελευταίως έδωσε ένα γεύμα προς τιμήν των συναδέλφων της, και κατά τα επίδορμα ή συζήτηση ήλθε πάνω στην ματαιοδοξία. Οι άνδρες συνδαιτημόνες έβεβαίωναν ότι το έλάττωμα αυτό συναντάται κυρίως στις γυναίκες. Η Λαίδη "Αστορ υπεστήριξε το αντίθετο. «Όλοι οι άνδρες, έλεγε, είναι τρομερά ματαιόδοξοι. Μόνον τα μεγάλα πνεύματα αποτελούν εξαίρεση. Π. χ. αυτή την στιγμή μεταξύ των προσκεκλημένων μας υπάρχει ένα από τα λαμπρότερα πνεύματα του αιώνας... Και όμως η γραββάτα του είναι στραβοδεμένη...»

Δεν είχε τελειώσει τα λόγια της, και όλοι οι προσκεκλημένοι έφεραν το χέρι στη γραββάτα τους για να την... διορθώσουν. «Όλοι θεωρούσαν τον εαυτό τους από τα λαμπρότερα πνεύματα του αιώνας!»

Η Λαίδη "Αστορ έβαλε τα γέλια: με τον ευφύστερο και τον πιο άπρόοπτο τρόπο είχε αποδείξει την ανδρική ματαιοδοξία.

Πρωτοφανές ρεστωράν

Στο Τολέδο των Ην. Πολιτειών υπάρχει ένα πρωτότυπο εστιατόριο. Τα γκαρσόνια κακομεταχειρίζονται τους πελάτες, πατούν πάνω στα πόδια των, τους βρίζουν,

ΑΠΟΛΑΔΙΟΛΟΥΣ

χύνουν πάνω τους τα φαγητά κ.ο.κ.!

Επίσης, και οι πελάτες έχουν το δικαίωμα να πάρουν το ήμισυ των πιάτων του γείτονος και να το φάνε!

Τώρα, θα φαντασθήτε ότι στο εστιατόριο αυτό κανείς δεν πατά το πόδι του. Έδώ όμως άπατάσθαι! Όλη ή σμάρτ κοινωνία της πόλεως, όλοι οι νευρασθενικοί εκατομμυριοσχοι, αποτελούν την τακτική πελατεία, ισχυριζόμενοι ότι το παράξενο περιβάλλον τους... ανοίγει την όρεξη! Θεωρείται, δέ ως η μεγαλύτερη απόδειξις έρωτος το νάρθη ή χαριτωμένη Αμερικανοπούλα να πάρη το μισοτελειωμένο πιάτο του φαγητού σας και να το φάη ή ίδια!

Οι έφευράται της αμερικανικής αυτής πρωτοτυπίας είναι οι αδελφοί Εύγένιος και Γκλέν Φόουλερ, οι όποιοι στο μεταξύ κερδίζουν τεράστια ποσά!

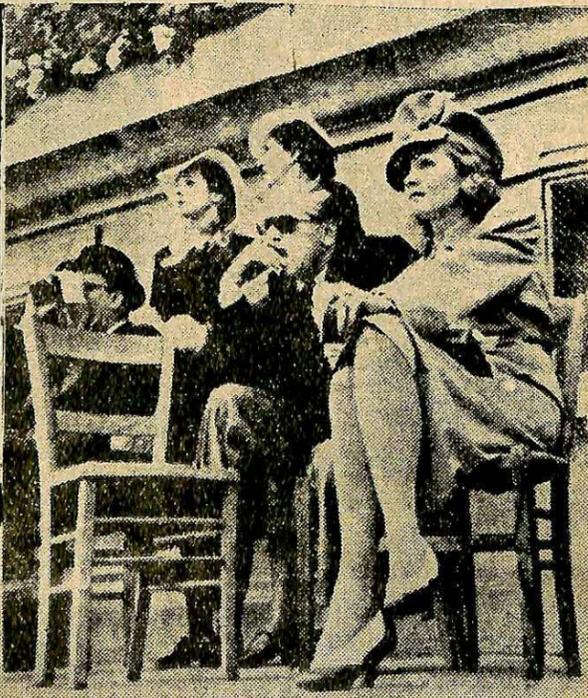
Μιά παράξενη διαθήκη

Η κυρία Θέρσμπυ ήταν μια πλούσιωτατη και πολύ έκκεντρική γρηά, που ζούσε στη Νεβάδα των Ην. Πολιτειών. Όταν πέθανε τελευταίως, οι κληρονόμοι της έμαθαν με θλίψη ότι όλη της την περιουσία την άφινε στους ήττωχους της πόλεως. Ίδιαίτερος ώριζε στην διαθήκη της ότι οι 72 φορεσιές τις όποιες άφινε, έπρεπε να πουληθούν σε δημοπρασία, κατά την έξης σειρά: Οι πρώτες πέντε ανά μια κάθε ημέρα, κι έπειτα οι υπόλοιπες όλες την ίδια μέρα.

Ο όρος έξετελέσθη. Η έκπληξις όμως των άγοραστών της πρώτης φορεσιάς ύπήρξε μεγάλη, όταν ανέκαλυψα μέσα στις φόδρες της κρυμμένα χαρτονομίσματα. Το ίδιο συνέβη την άλλη μέρα και με την δεύτερη φορεσιά. Όπως ήταν επόμενο, οι προσφορές άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή, και το τρίτο φόρεμα έκλεισε 180 δολάρια, το τέταρτο 300 και το τέταρτο 670. Η δημοπρασία αποτελούσε ένα είδος λαχείου. Την ημέρα του πλειστηριασμού των υπολοίπων, ή συγκέντρωσις του κόσμου ήταν έξαιρετική, κι' οι προσφορές άνηλθαν σε μεγάλα ποσά. Δυστυχώς όμως, όταν οι άγορασταί έζύλωσαν τα ρούχα, δεν ηδραν μέσα τα δολάρια που περίμεναν ν' ανακαλύψουν!

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΓΚΡΕΤΑ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΟ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝΕ

Η πρώτη φωτογραφία της Γκρέτας Γκάρμπο ή όποια έπειτα από ανάπαυση δύο ετών, έπέστρεψε στο Χόλλυγουντ κι' άρχισε να γυρίζει ένα νέο φίλμ, το "Ερνστ Λουμπιτς, τή «Νινότσκα». Η Γκρέτα έγκατέλειψε τους παληούς ρομαντικούς ρόλους της και υποδύεται μια γυναίκα «ούλτρα-μοντέρνα».

Η Μαρλένε Ντήτριχ, που παραθερίζει έφέτος στη Γαλλία, παρηκολούθησε την προπερασμένη έβδομάδα τις ίπποδρομίες του Ότέιν. Ίξαιρετική έντύπωσις έκαμαν το κασκέτο της, άσσορτί με το γκριζο ταγιέρο της, καθώς και οι... υπέρκομφες γάντες της! Πλάι της ό γνωστός σκηνοθέτης Ζώζεφ Στέρνμπεργκ.

Το αίσθημα του δικαστηρίου

'Απροσεξίας συνέπεια

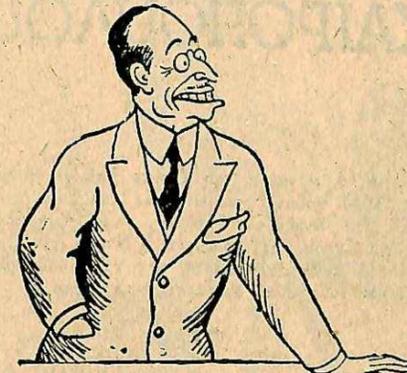
Του Κ. Δ. ΨΑΘΑ

-Κ ΡΑΤΟΥΣΕ ψάρια μέσ' στο συνέβη ή ιστορία δυό-τρεις αυτόπται μάρτυρες και άλλοι είναι υπέρ του θύματος και άλλοι υπέρ του δέοντος. Η ιστορία είναι περίεργος διότι σε μίαν τέτοιαν υπόθεσιν δεν ήμπορεί νάχη κανείς δευτέραν γνώμη. Και όμως:

- Ο ίδιος;
 - Ο ίδιος!
 - Αυτός που σ' έλέρωσε;
 - Αυτός που μ' έλέρωσε!
 - Αυτός σ' έδειρε κιόλας,
 - Αυτός μ' έδειρε κιόλας!
 - Κύριε έλέησον.
- Σταυροκοπιέται ό πταιματοδίκης και κυττά τον φοβερόν αυτόν άνθρωπον που δεν έφτανε ότι κατέστρεψε το πάλλευκο πανταλόνι του ανθρώπου αλλά του έπετέλη κιόλας και τον έκανε λυώμα.
- Είναι ένας άγαθος άνθρωπος του λαού. Έχει μουστάκια, προγουλι, μάγουλα και άκατη κοιλιά. Φαίνεται δέ άκόμα έννευρισμένος. Τρέμει. Όσο για τον άλλον τρέμει και αυτός. Έκ φόβου όμως.
- Είναι ένας άνθρωπος λιγνός. Φορά άπρο κοστούμι. Το σακκάκι είναι έν τάξει. Από το πανταλόνι όμως, κατεβαίνει ένας λεκές μέχρι κάτω που θρωμάει ψαρίλα. Τόν κυττά ποτε-ποτε κι' άναστενάζει:

- Νά τί μου έκανες.
- Πώς έγινα;
- Στεκόταν πλάι μου κ. πρόεδρε. Άπό πάνω μου. Και κρατούσε μια σακκούλα. Ούτε τον έπρόσεξα. Έγώ καθόμουν προς τα έξω επί διπλού καθίσματος και διάβαζα έφημερίδα. Πού να ξέρω τί περιείχε ή σακκούλα; Μία φορά που τήν είδα υπέθεσα πως είχε φρούτα.
- Σύντομα.
- Και όμως δεν είχε φρούτα.
- Άλλά;
- Ψάρια. Όταν τό άντελήφθην αυτό είχε γίνη ή συμφορά. Ήμουν ευθισμένος στην άνάγνωσις κ. πταιματοδίκια, όταν αισθάνομαι επάνω στο γόνατό μου ένα ρίγος. Ένα κρύο πράγμα. Σηκώνω τα μάτια μου και τί να δω. Έσταζε, άλλοιμονον, ή σακκούλα. Κατεβάζω τα μάτια μου και τί να δω. Το πανταλόνι μου είχε γίνη άγνώριστο. Άσπρο κοστούμι κ. πταιματοδίκια, μόλις τό πήρα από τον ράφτη.
- Μόλις τό είχε πάρει από τον ράφτη του ό δυστυχής. Συντετριμμένο είναι τό έφος του. Κατάχλωμο τό πρόσωπό του. Και εις επίπυτρον, τό μάτι του κωρυσμένο. Κατεβάζει τα μάτια ό πρόεδρος, βλέπει τό πανταλόνι, τ' άνεβάζει βλέπει τό μάτι:

- Αυτός σου τόκανε.
- Αυτός.
- Γιατί;
- Ξέρω έγώ γιατί;
- Έχουν έλλοη μαζί από τό τράμ όπου

-Και οι δυό φταίνε, κ. πρόεδρε!...

ταν άνω ποταμιών. Ο ένας τον έλέρωσε. Ο άλλος όμως εφέθηκε κατά τέτοιον τρόπον ώστε δεν ήταν δυνατόν να μή φάη ξύλο.

Ο πταιματοδίκης δεν μπορεί να καταποισθή εις την μερδεμένη αυτήν ιστορίαν. Και ζητεί λεπτομερείς πληροφορίες. Έφ' ό και εκτίθεται λεπτομερώς ή ιστορία, από τό σημείον όπου ό κύριος με τ' άσπρα άντελήφθη την άσυγχώρητη άπροσεξίαν του κυρίου με την σακκούλα.

- Ω, με συγχωρείς.
- Στραβομάρα έχεις κύριε;
- Με συγχωρείς κύριε μου. Έχω στραβομάρα να πάρη ό διάλογος. Πώ, πώ, πώ, τί σουκανα!
- Με κατέστρεφες.
- Τό βλέπω.
- Σήμειο τάβαλα, βρέ άθεόφοβε...
- Σου ζητώ συγγνώμην αδελφέ μου. Είμαι ντίπ κατά ντίπ γαιδούρι.
- Και θέβαια είσαι!...
- Ό,τι να μου πής έχεις δίκιο. Εί-

μαι χαϊβάνι, είμαι μουλάρι, είμαι ότι θέλεις αδερφέ μου. Καίεται ή ψυχή μου που σε βλέπω. Τί να σου κάνω όμως. Χωρίς να θέλω, νά! Φτού να με παρ' ό διάλογος να με πάρη!

Και τα έλεγε αυτά ειλικρινώς ό δυστυχής. Η ταραχή του, ή θλίψις του, ή άπεπισία του δεν θά ήταν τόση αν ή συμφορά είχε γίνη σ' αυτό τον ίδιο. Ο άλλος όμως δεν ήμπορούσε ούτε να τον συγχωρήσει, ούτε να του πη μία καλή κουβέντα. Έστρεψε μόνον και όσο έβλεπε τον λεκέν έμεινετο:

- Άφου κρατάς ψάρια βρέ τί μπαίνεις στο τράμ; Τί άνακατεύεσαι με τον κόσμο; Άφου έχεις μαζί σου αυτά τα θρωμάφαρα γιατί δεν παίρνεις αυτοκίνητο; Γιατί δεν πās στο διάολο με τα πόδια παρά έρχεσαι και μου κάνεις έμένα την λαχτάρα.
- Συγχώρησε με.
- Τί να σε συγχωρήσω υωρέ; Τρεις χιλιάδες δραχμές πλήρωσα.
- Να σε άποζημιώσω αδελφέ μου.
- Τί να με άποζημιώση; Μου χάλασες τό κέφι μία φορά σήμερα; Μ' άναστάτωσες; Την έκανες την δουλειά σου! Τί άποζημιώσεις και άηδίες είν' αυτές που λές;
- Όπου άρχισε ν' άγοιζή από κεί ό άγαθος άνθρωπος με την σακκούλα.
- Μά επί τέλους, κύριε, τί θέλεις να κάνω; Να πέσω να πνιγώ;
- Να πνιγής!
- Μωρέ τί μās λές!
- Είσαι και άναιδής βλέπω.
- Για μέτρα τα λόγια σου, που θά μου πής να πνιγώ για ένα παληοπανταλόνι άναιδέστατε!
- Για κύττα κεί!
- Για κύτταχτε βρέ ένα μούτρο.
- Δε πās στο διάολο από κεί!
- Βρέ μή μου λές έμένα να πάω στο διάολο γιατί σ' έφαγα.

Κι' έπεσε επάνω του και τον έπαιξε στις γροθιές. Όταν οι συνεπιδάται έπεσαν να τους χωρίσουν ήταν άργά. Λεκές από ψάρι στο πανταλόνι, λεκές από γροθιά στο μάτι.

Συντετριμμένος τα είπς:

-Κάντε με ότι θέλτε κ. πρόεδρε, φυλακίστε με. Άνθρωπος είμαι κι' έγώ. Μ' έπαιξε. Έσχασα και τον βάρσα. Όμολογώ.

Είκοσι τέσσερις ώρες κράτηση και οι δυό. Και κάποιος έιπε σιγά στον κύριο με την σακκούλα να μην άνησυχή γιατί τα ψάρια δεν ήμπορούσαν να θρωμήσουν στο...φρέσκο..

ΧΑΙΡΕΣ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν Μυδιότορμα

Τον κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο, παντρεύτηκε τη Ντόρα Ζαφείρη. Οι πρώτοι μήνες περνούν όπως όλοι οι πρώτοι μήνες δυο τρελλά έρωτευμένων συζύγων. Κατόπιν άρχισαν να ζούν κι αυτοί τις ίδιες όμοιότητες και φοβερές μέρες που αποτελούν τη ζωή όλων σχεδόν των ανθρώπων.

Ένα βράδυ, έρχονται σπίτι τους ο Αργύρης ο Φλωράς και ένας άλλος φίλος τους, ο Ρουμάνης, με την άρραβωνιαστική του την Νίνα, για να τους πάρουνε μαζί τους στην Κηφισιά. Η Ντόρα που έχει αδελφική φιλία με τον Αργύρη, δεν χωνεύει το ζεύγος των άρραβωνιασμένων, και ιδίως την Νίνα που την χαρακτηρίζει ως γυναίκα κάπως παραλή. Για να μη γαλάση όμως, το χατήρι του άνδρα της ετοιμάζεται και σε λίγο φεύνουν για το Σέσιλ της Κηφισιάς. Εκεί χορεύουν και ιδιαίτερος ο Γιώργος με την Νίνα. Αυτό άναστατώνει την Ντόρα και όταν φθάνουν σπίτι, κάνει του Γιώργου μια τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα, η Ντόρα δέχεται την επίσκεψη του Φλωρά στο σπίτι της και αυτός την βεβαιώνει ότι δεν είχε δίκιο να υποπτευόταν τον άνδρα της. Φεύγοντας ο Φλωράς ξεγυμνά στο σπίτι, του Μαράλη την ταμπάρα του.

Ο Γιώργος το μεσημέρι την βρίσκει και εφόσον η γυναίκα του δεν του μιλά για την επίσκεψη του Φλωρά, την υποπτεύεται ότι τον άπατά.

Ήν τώ μεταξύ όμως δέχεται μια πρόσκληση της Νίνας, και χάνουν μαζί μια έκδρομη στον Σκαρμαμαγκά. Όταν ο Γιώργος επέστρεψε, κατά τις 4 το απόγευ-

μα, η γυναίκα του έλειπε από το σπίτι. Αυτό αδύναμι τις ύποψίες του. Το βράδυ, ο Φλωράς τους προσκαλεί να βγούν μαζί έξω, μα η Ντόρα αρνείται και πείθει τον άντρα της να χάνουν μόνοι τους έναν ρομαντικό περίπατο.

7ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΟΤΑΝ σε λίγο, ο Γιώργος κι η Ντόρα βρεθήκανε σ' ένα απόγευρο τραπέζι του «Έντεν», στο Παλιό, νομίζανε πως άποτελούσαν ένα καινούργιο ζευγάρι έρωτευμένων. Η νύχτα ήτανε ξάστερη κι άστρολουσμένη, το στερέωμα άχνός, η σιωπή με την άπαλή έξαίρεση του φλοισβου, όνειρο.

—Τι ώραία πουν' άπόψε... ψιθύρισε η Ντόρα.

Κι ο Γιώργος όμως ένοιωθε τη μαγεία της νύχτας να εισχωρή μέσ' από τους πόρους του και να δονή όλα τα κύτταρά του με μιάν έντονη συγκίνηση. Η συναισθηση πως βρισκότανε στο πλάι μιας γυναίκας που δεν άνηκε πιά σ' αυτόν, του προκαλούσε ένα δυνατό ρίγος. Η Ντόρα δεν ήτανε πιά η γυναίκα του, ήταν η περιπέτεια μιας ώραίας βραδυάς, και την έβλεπε μέσ' από το πρίσμα του καινούργιου, που της έδινε αίγλη κι όμορφιά. Στη ράχη του έρωτά τους, δε βάρειν άπόψε η ρουτίνα: Ο έρωτάς τους, άνέλιπτα εξαφρωμένος, χτυπούσε τα φτερά του με άνεση.

Το γκαρσόνι τους σερβίρισε δυο διαλεγτικά πιάτα, και τους άνοιξε μια μπουκάλα παγωμένο κρασί, που πε-

τούσε ρουμπινένιες σπίθες μέσ' στα ποτήρια.

—Στην ύγειά σου!... είπε στον άντρα της η Ντόρα.

—Στην ύγειά σου!... της άποκρίθηκε κι αυτός.

Ω, πόσο θάθελε άπόψε να τη σφιξη μανιασμένα στην άγκαλιά του, να της φιλήση τα μαλλιά, να της ξεθάψη τα χείλια και μέσα σ' έναν άπερίγραπτο συνωτισμό άντιθέτων συναισθημάτων, να της ζητήσει να του πη γιατί είχε δοθη σ' έναν άλλον, ενώ αυτός την αγαπούσε πάντα, κι η άγάπη του, έστω και κρυμμένη ως τώρα στα βάθη της ψυχής του, έστω κι άόρατη, δεν είχε πάψει ούτε στιγμή να ύπαρξη, και να που τώρα διεδικούσε έπιταχτικά τα δικαιώματά της, κι υπογράμμισε την παρουσία της μ' έναν άβάσταχτο πόνο...

Θάχε να της πη τόσα, άπόψε, μέσα στο άερότατο άγκαλιασμα αυτής της εξαίσιας νύχτας, που ύπαγόρευε τόσες άτέλειωτες έρωτικές φλυαρίες στις καρδιές... Μά, πως να της μιλήση;... Άνάμεσά τους, είχαν έγκατασταθή μόνιμα ο τρίτος, αυτός ο άπερίγραπτος τύπος της ζωής που παρεβάλλεται άπρόσκλητος για να δημιουργήση άνάμεσα σε δυο ανθρώπους που αγαπιούνται το πιο άδιαπέραστο έμπόδιο...

«Έμεινε λοιπόν σιωπηλός ο Γιώργος, κι η σιωπή του έκανε τη Ντόρα να του πη:

—Γιατί δε μιλάς;... Πάλι κακόκεφος είσαι;...

—Πώς σου φάνηκε;

—Νά, δε λές τίποτα...

—Τι να πω;

Η Ντόρα χαμογέλασε πικρά:

—Τι να πής;... Έχεις δίκιο... Τα λόγια έρχονται μόνο τους, αυθόρμητα, όταν τα στέλνη η καρδιά στα χείλια... Τι να πής κοντά μου;...

Κουτές που είν' όλες οι γυναίνες! Δεν ξέρουνε ποτέ να ψάξουνε κάτω άπ' την καλή η άπ' την κακή έπιφάνεια, και ν' άνακαλύψουνε μια κακή η μια καλή πραγματικότητα... Μπορεί να τις φιλήσετε τρυφερά, με τα χείλια σας κοκκινισμένα άπ' τα φιλιά μιας άλλης, και να βγάλουν άμέσως το εύκολο συμπέρασμα πως τις λατρεύετε και πως τους είσατε άπόλυτα άφοσιωμένος. Άντίθετα, μπορούνε, στην πρώτη κάπως άποτομη φράση σας που την ύπαγορεύει η ζήλεια, να νομίσουν ότι δεν τις αγαπάτε, και να μείνουν άπαρηγορητες ως την ώρα που θα τους χαρίσετε ένα τρυφερό ύποκριτικό χάδι.

Με μισό στόμα ο Μαράλης, άνάμεσα σε δυο ρουφηξιές τσιγάρου, της είπε:

—Έχεις δίκιο... Τι να πούμε σήμερα οι δυο μας;...

Η φωνή της ήρθε μελαγχολική να του άποκριθή:

—Κι όμως, κάποτε, είχαμε να πούμε τόσα πολλά...

Του φάνηκε μεγάλη πρόκληση αυτό, που παρά λίγο να θυμώσει πραγματικά, και να της πετάξη στα μούτρα την περιφρόνησή του. Κρατήθηκε όμως, και ψιθύρισε μονάχα:

—Κάποτε, ήταν άλλοτε... Δεν ήτανε σήμερα...

—Τό έρωσ... Δεν είν' ανάγκη να μου το θυμίζης... Και δεν είναι άκόμα κι εύγενικό...

—Η εύγένεια άπαιτεί να κρύβουμε αυτά που νοιώθουμε;...

—Έχεις δίκιο... Είσαι ελκρικτής... Δε θέλω ψευτιές... Προτιμώ

την αλήθεια, κι άς με πληγώνη... Κάποτε ήταν άλλοτε... Κι' άλλοτε... αγαπιόμασταν...

—Βρίσκα πως θ' αγαπιόμασταν και σήμερα, ά δε μάς χωρίζανε τόσα πράγματα...

—Μας χωρίζουνε τα χρόνια, Γιώργο...

Εκείνος τότε ξέσπασε:

—Τα χρόνια δεν είναι τίποτα... Η ρουτίνα που φτάνει κάποτε άναπόφευκτα άνάμεσα σε δυο συζύγους, συνοδεύεται πάντα κι από τη συνήθεια... Όταν ένας άντρας και μια γυναίκα πάφουνε πιά ν' αγαπιούνται, κι έρωτα, αγαπιούνται από συνήθεια. Η περίπτωση τους θυμίζει τα δυο μετάλλια ημισφαίρια, που ενώ τίποτε δεν τα κολλάει, δεν άπομακρύνονται όμως το έν από τ' άλλο, όταν από μέσα τους άφαιρεθή ο άέρας... Η συνήθεια παίζει το ρόλο του κενού άνάμεσα σε δυο συζύγους, και κάνει όλα τα έξωτερικά γεγονότα να τους πιέζουν τον ένα προς τον άλλον, και να μην τους άφίγουνε ποτέ να χωρίσουν, όσο κι αν δεν τους ένώνει πιά τίποτα...

Η Ντόρα γέλασε:

—Πολύ περίεργο αυτό το άνακάτεμα του έρωτα και της φυσικής...

—Έτσι είναι μια φορά...

—Δηλαδή, αν έμεις δεν είμαστε δεμένοι άπ' την άγάπη, είμαστε δεμένοι άπ' τη συνήθεια;

—Εμείς; Όχι... Κι' η συνήθεια άκόμα κατ' έφεται, όταν έρθουνε να την ποδοποιήσουν οι διάφορες φρικαλεότητες της ζωής...

—Πέσμου μια τέτοια...

—Νά, η άπάτη, να πούμε...

Η Ντόρα κούνησε το κεφάλι της.

—Άς μη μιλάμε για την άπάτη... του είπε. Γιατί βρίσκα μ' όλ' αυ

πού λές, ότι η άπάτη δεν είναι ίκανή να ποδοπατήση τη συνήθεια, όταν στη συνήθεια είν' άνακατεμένος και λίγος έρωτας...

—Τό λές αυτό για την περίπτωση τη δική σου;

—Δεν πιστεύω να φαντάζεσαι πως μου περνάει από το νού ότι εσύ είναι δυνατό να μ' αγαπάς... Ούτε, βέβαια, πως εγώ σ' άπατάω...

—Όχι, φυσικά... Ούτε εγώ σ' αγαπάω, ούτε συ μ' άπατάς...

—Θά νόμιζε κανείς, ότι τό λές αυτό, χωρίς να τό πιστεύης...

—Όχι, ίσα-ίσα που τό πιστεύω άπόλυτα... Κι' αν άκόμα πούμε πως δε σ' αγαπάω, είναι ποτέ δυνατό να πούμε πως μ' άπατάς;

Η άπάντηση της Ντόρας ήρθε σοβαρή, σχεδόν έπίσημη:

—Όχι... Δε σ' άπατάω, κι ούτε θα σ' άπατήσω ποτέ... Γι' αυτό, όχι γιατί νομίζω πως σου τό χρωστάω, αλλά έτσι, από ιδιοτροπία... Δε θέλω να σε πουνε δυστυχισμένο σύζυγο, όπως λένε έμένα...

Τό ύφος της, τούδωσε άφάνταστα στα νεύρα. Για μια στιγμή, τούρθε να σηκώση το χέρι του και να τη χτυπήση, εκεί, μπροστά στον κόσμο. Κι' ίσως θα τόκανε, αν εκείνη τη στιγμή η Ντόρα δε σηκωνότανε χαρούμενη, για να φωνάξη:

—Ο Αργύρης!... Άρνύρη... Άρνύρη...

Ήταν ο Φλωράς, πουχε κατεβή άπ' το άμάξι του μόνος. Στη φωνή της, γύρισε εξαφνιασμένος, και, βλέποντας τη Ντόρα και το Γιώργο, τους χαμογέλασε και προχώρησε προς τό μέρος τους.

Ο Γιώργος έσφιξε τα δόντια του, μα έκανε μια προσπάθεια να συγκρατηθή, κι έτσι, όταν σε λίγο ο

Φλωράς τούδωσε το χέρι του, τον ήυρε σχεδόν γελαστό.

—Τι αισθηματικό τέτ-ά-τέτ συζύγων είν' αυτό;... ρώτησε εύθυμα ο φίλος.

—Γιατί, δηλαδή; Έσύ άποκλείεις δυο συζυγοι να νοιώθουν κάπου-κάπου, στη χάση και στη φέξη, και λίγον έρωτα; Έκανε η Ντόρα.

—Όχι, δεν τό άποκλείω καθόλου... της άποκρίθηκε ο Φλωράς. Ίδιως μάλιστα, όταν οι συζυγοι αυτοί είσατε σείς, που, ό,τι και να γίνη, κόβω τό κεφάλι μου πως αγαπιόσαστε, και θ' αγαπιόσαστε...

Ο Μαράλης μίλησε για πρώτη φορά:

—Τι θές να πής με τό «ό,τι και να γίνη»;...

Τό ύφος του ήτανε παράδοξο, σχεδόν έχθρικό. Ο Φλωράς τον κύτταξε στα μάτια:

—Κάθε ζευγάρι έχει τις καλές και τις κακές του μέρες... Είναι φυσικό να τις έχετε και σείς... Οι κακές σας μέρες όμως, θέλω να πω, ξεχνιούνται εύκολα, γιατί παραφυλάει να τις σύβη με τό σφουγγάρι του ό έρωτας...

—Είσαι πολύ παραστατικός στις παρομοιώσεις σου... είπε με σφιγμένα δόντια ο Μαράλης.

Τόσην ώρα, ο Φλωράς καόταν

όρθος, μπροστά τους, γιατί κανείς δεν τούχε πη να κάτση. Η Ντόρα, μ' όλο πουχε καταλάβει πως ο άντρας της φερότανε μ' έκδηλη ψυχρότητα στο Φλωρά, του είπε:

—Δε θα κάτσης;

Ο Φλωράς κύτταξε τό Μαράλη, και δεν κάθισε:

—Εύχαριστώ... είπε. Μά περιμένω μια παρέα... Καληνύχτα σας...

—Καληνύχτα... Καλή διασκέδαση... του ψιθύρισε η Ντόρα.

Ο Μαράλης μάζωσε μια «καληνύχτα» που δεν άκούστηκε από κανέναν. Ο Φλωράς άπομακρύνθηκε.

Η Ντόρα κατάλαβε πως είχε κάνει γκάφα φωνάζοντας τον, άφου μάλιστα στο τηλέφωνο, πριν, τούχε πη πως ήτανε κουρασμένη, και δεν ήθελε να βγη.

Τό φαί τους συνεχίστηκε για λίγην ώρα σιωπηλά. Δηλαδή, ούτε κείνη, ούτε αυτός, άγγίξανε πιά τό φαί τους. Κρατούσαν μόνο τα μαχαίροπήρουνα τους, και κανένας πως κόβανε. Στο τέλος, άφίσανε τα σερβίτσια σταυρωμένα μέσ' στα πιάτα τους. Η σιωπή βάραινε άσχηκτα επάνω τους.

Σε μια στιγμή, ο Μαράλης κύτταξε τό ρολόι του:

—Δώδεκα και δέκα... είπε. Τι λές; Γυρίζουμε;...

Ο Μαράλης χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο γς μάτο πειρασνητική ά-διαφορία.

—Άπό τώρα; Γιατί;... Έκανε η Ντόρα.

—Φάγαμε, ήπιαμε, πήραμε καθαρόν άέρα, τι άλλο μένει πιά να κάνουμε;... Άλλωστε, ώσπου να γυρίσουμε σπίτι, θα πάη μια καί... Πως θα ξυπνήω αύριο στην ώρα μου για τό γραφείο;...

Η Ντόρα έπαίξε, μεταφέροντας μ' ένα κουταλάκι τα κομματάκια του πάνου από τό ένα πιάτο σ' άλλο.

«Έμεινε για λίγην ώρα σιωπηλή. Στο τέλος όμως δεν κρατήθηκε:

—Κρίμα... Και γώ που νόμιζα πως θα πηγαίναμε καμμιά βαρκάδα... ψιθύρισε.

Ασπρασιά, πέρασε απ' το μυαλό του Γιώργου η θύμησις μιας άλλης βαρκάδας, με μια ξένη γυναίκα στο πλευρό του. Μόνο που η βαρκάδα εκείνη είχε για διακριτικό της τον ήλιο τον καυτερό ήλιο που χτυπάει κατακούτελα και που ζυλίζει ή αποψινή, αντίθετα, είχε για γνώριμά της το διακριτικώτατο φεγγάρι, που σκορπούσε δειλά άσημια απ' τα ύψη του, χλωμό κι' άγρυπνημένο απ' τα τόσα ξενύχτια που το καταδικάσαν η ζωή να περνά χλιετηρίδες, τώρα, στον ούρανό... Και χωρίς να το θέλη, ο Μαράλης σκέφτηκε πώς, ανάμεσα στις δυο αυτές βαρκάδες, η απόστασις ήταν όση κι' ανάμεσα στις δυο αυτές γυναίκες, όση κι' ανάμεσα στον ήλιο και στο φεγγάρι. Η μιά, έντονη και μεθυστική, σα σκληρή βεβαιότης ή άλλη διακριτική και φοβισμένη, σαν αμφιβολία...

Χτύπησε τα χέρια του, πλήρωσε το γκαρζόνι, και σηκώθηκε:
—Πάμε, τής ειπε.

—Πού;
—Με τη βάρκα... Δεν είπες ότι θέλεις βαρκάδα;...

Ένθουσιασμένη σαν κοριτσάκι, η Ντόρα χτύπησε τα χέρια της. Μπροστά τους, σχεδόν ξυστά στην ακτή, γλύστρησε μια πράσινη βαρκούλα, σκίζοντας τα σκούρα νερά μ' ένα μελωδικώτατο παφλασμό.

—Βαρκάρη... Στάσου... φώναξε ο Μαράλης.

Πηδήξανε μέσα και οι δυο τους, σβέλτα, έλαφροί. Ο Μαράλης κούνησε νωθρά τα κουπιά του, τα κυματάκια φιλήσανε με διακριτική τρυφερότητα την καρίνα.

—Τράβα στα βαθιά... ειπε η Ντόρα.

Όσο ξεμακρύναν προς τ' ανοιχτά, όσο μικραίναν κι' ατονούσανε τα φώτα του φαλήρου, τόσο και κείνος και κείνη, είχανε την έντυπωση πώς αφίνανε πίσω τους όλη τη γη, με τις κακιές, με τις βρωμιές της, με τις Νίνες, με τους Ρουμάνηδες, με τους Φλωράδες, και πώς εισχωρούσανε σιγά-σιγά μέσα σ' ένα άγνωστο χάος, γεμάτο γοητευτικό μυστήριο. Η νύχτα τους αγκάλιασε από γύρω, ο θόλος τ' ουρανού από πάνω, η θάλασσα από κάτω. Ήτανε θεληματικοί κι' ευτυχισμένοι αιχμάλωτοι της θάλασσας, τ' ουρανού και της νύχτας. Και μέσα σ' αυτό το συμπαγές χάος που τους έσφιγγε σε τρεις μορφές, έμενε μονάχα ο δίσκος του φεγγαριού εξαιρεση φωτεινή, όμοιος μ' όλοστρόγγυλο παραθυράκι που ανοιγότανε σε μια παράδοξη άσημνια χαρκαυγή...

Η Ντόρα είχε αφίσει έξω απ' τη βάρκα το χέρι της, βουτηγμένο στη θάλασσα που της το χείδε με τους απαλωτέρους κυματισμούς της. Ο Γιώργος κάπνιζε σιωπηλός.

βαρκάρης άνεθοκατέβαζε ρυθμικά τα κουπιά του, που πρώτα βουτούσανε στη θάλασσα, κι' ύστερα ύψωνόντουσαν κουρασμένα, με τις στάλες του άρμυρού ιδρώτα που φεγγόβολούσαν άπάνω τους σα μαργαριτάρια, και ξαναπέφτανε στη θάλασσα, προκαλώντας τον άπεριγραπτα μελαγχολικόν ήχο του νερού που πέφτει στο νερό.

Λέξη καμιά δεν άκούστηκε για ώρα πολλή. Η αυλαία της νύχτας, είχε χωρίσει τη μικρήν αυτή βαρκούλα από όλο τον άλλο κόσμο. Η Ντόρα δε συλλογιζότανε τίποτε άλλο απ' τον άντρα της, που τώρα

καμιά δε μπορούσε να της τον διεκδικήση. Ο Γιώργος δε συλλογιζότανε παρά τη γυναίκα του, που του φαινότανε τώρα εξαγνισμένη από όλες τις συχαμένες υποψίες της απάτης. Ο βαρκάρης δε συλλογιζότανε παρά αν θάπρεπε να πάρη έκαστο ή εκατόν πενήντα δραχμές.

Πόσο βάστηξε αυτός ο περίπατος; Όταν ο Γιώργος κι' η Ντόρα βρεθήκανε μέσα στο αυτοκίνητο της έπιστροφής, ήτανε περασμένες δυο. Η θάλασσα ήτανε τώρα που έμενε πίσω τους. Και, όσο εισχωρούσανε περισσότερο στην πραγματικότητα, αφίνοντας πίσω τους τ' όνειρο, τόσο νοιώθανε πώς τους ζώνανε ξανά οι κακιές, οι βρωμιές, οι Νίνες, οι Ρουμάνηδες, οι Φλωράδες. Η ώρα της ανακωχής με τη ζωή είχε τελειώσει. Ύστερα απ' το μικρό διάλειμμα, ξανάρχιζε με μεγαλύτερη μανία η αιώνια μάχη. Τόσο, που στο σπίτι τους καληνυχτιστήκανε σχεδόν έχθροι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Την άλλη μέρα, ο Μαράλης βρήκε στο γραφείο του ένα γράμμα. Ήταν από το Φλωρά. Του έγραφε:

«Αγαπητέ μου,
«Είν' ανάγκη να σε συναντήσω για κάποιο ζήτημα πολύ σοβαρό. Σε παρακαλώ πολύ, τηλεφωνήσε μου σπίτι γιατί δεν ξέρω αν πρέπει γάνω το θάρρος να τηλεφωνήσω στο δικό σου».

Ο Γιώργος το διάβασε καμιά δεκαριά φορές αυτό το γράμμα. Αύ-

Για την γυναίκα και τον έρωτα

Στις έρωτικές έπιστολές πρέπει κανείς να είναι ακόμη πιο έλικρινής παρά όταν μιλά, γιατί τα ψέμματα που γράφονται, πληγώνουν πολύ περισσότερο από τα ψέμματα που λέγονται μονάχα.

Ένας άνδρας άπογοητεύεται για μια γυναίκα και από ένα παραμικρό πράγμα. Η γυναίκα όταν είναι έρωτευμένη δεν άπογοητεύεται ποτέ από τον άνδρα που αγαπά.

Όποιος είναι κύριος της καρδιάς μιας γυναίκας, είναι και κύριος της ευτυχίας της.

Τα μάτια μερικόν γυναικόν δίνουν τόσο πολλές υποσχέσεις, που είναι δύσκολο να τις εκπληρώσουν όλες.

Ένα χάδι μπορεί να μάς κινήσει περισσότερο από ένα άπρόοπτο πλοΐτο.

Ένας έρωτας που άποτελείται μόνο από πόθο, δεν μπορεί παρά ά μύση μόνο θλίψη.

τη η ιδέα, πώς θαχε μια συζήτηση μ' αυτό τον άνθρωπο, τουκανε πολύ κακό. Στην αρχή, σκέφτηκε να τον άποφύγη. Ύστερα όμως, με την ιδέα πώς ο Φλωράς θαχε να λήη πώς αυτός, ο Μαράλης, φοβήθηκε μίαν εξήγησι μαζί του, άποφάσισε να τον δει.

Πήρε άμέσως στο τηλέφωνο το σπίτι του, και τον ειδοποίησε πώς τον περίμενε άμέσως στο γραφείο του.

—Θάχουμε ήσυχία στο γραφείο σου; ρώτησε ο Φλωράς, απ' την άλλη μεριά του σύρματος.

—Μόνο στο γραφείο μου, θάχουμε ήσυχία... του άποκριθηκε ξερά ο Μαράλης.

—Καλά... έρχομαι άμέσως...

Σε λίγη ώρα ο Φλωράς καθόταν άπέναντί του. Ο Μαράλης τον δέχθηκε ευγενικά, με συγκρατημένα. Μόλις τούσφιξε το χέρι, και του ειπε:

—Κάτσε...

Ο Φλωράς κάθησε. Ήταν ώχρος, ταραγμένος, με ύφος εξαιρετικά στενοχωρημένο. Γύριζε πάνω στην πολυθρόνα του, σα να μην ήξερε πώς ν' άρχισή. Ο Μαράλης τον κυτούσε στα μάτια, κι' αυτό φαινότανε πώς προκαλούσε ακόμα μεγαλύτερη δυσφορία στο Φλωρά.

—Ξέρεις, Γιώργο... κατάφερε στο τέλος να ψιθυρίση αυτός. Είναι κάτι πράγματα...

Ο άλλος δεν τον βοηθούσε ούτε με φράση, ούτε με κίνηση. Τον κυτούσε μονάχα στα μάτια, σοβαρός, επίσημος, άδυσώπητος.

Με μίαν άπεγνωσμένη προσπάθεια, ο Φλωράς έκαστάφερε να συνεχίση:

—Τέλος πάντων, είν' ανάγκη να σου μιλήσω έξω απ' τα δάντια... Δεν ξέρω τί είδους σχέσεις έχεις με τη Νίνα εκείνο όμως που ξέρω, είναι πώς ο Ρουμάνης βεβαιώθηκε πώς η Νίνα είν' έρωμένη σου...

Άλλο περίμενε ο Μαράλης ν' άκούση, κι' άλλο άκουγε. Έσφιξε τα χείλια του, και δεν έδειξε τίποτε.

—Λοιπόν; Έκανε μόνο.

—Λοιπόν... Δεν τον ξέρεις εσύ το Ρουμάνη καλά... Χτες το βράδυ μου μίλησε γι' αυτό το ζήτημα... Έπειδη είναι άνθρωπος, που απ' αυτόν μπορεί κανείς να τα περιμένη όλα, γι' αυτό σκέφτηκα πώς δε θάταν άσκημο να σε προειδοποιήσω... Το ζευγάρι αυτό είναι θετικά ύποπτο... Ή μ' έκβιασμούς και με βρωμιές... Δεν άποκλείω αυτή η περιπέτεια της Νίνης μαζί σου, να δημιουργήθηκε ύστερ' από συνεννόησής της με το Ρουμάνη, για να γίνη ο έκβιασμός και να μοιραστούν ίσως οι δυο τους τα προϊόντα του... Γι' αυτό, φυλάξου...

Ο Μαράλης χαμογέλωσε μ' ένα γαιόγελο γεμάτο περιφρονητική άδιαφορία. Στο τέλος, ειπε:

—Πρώτα-πρώτα, είναι ψέμα πώς η Νίνα είν' έρωμένη μου... Μαζί της δεν έχω τίποτε ιδιαίτερο, και, πολύ περισσότερο, τίποτε το ύποπτο...

—Ο Ρουμάνης φαίνεται καλά κατατόπισμένος σ' όλα... Έβαλε, λέει, και σάς παρακολούθησανε, πρώτα στοδ Σκαρμαγκακά, κι' ύστερα σ' ένα κέντρο που δε μπαίνει κανείς παρά μονάχα με την έρωμένη του...

Αυτή τη φορά, ο Μαράλης άνησούχησε κάπως.

—Έτσι λοιπόν, έ... Και τί θέλει αυτός ο κύριος;

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΑΓΑΠΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Ο ΤΩΝΗΣ και η ΜΑΡΘΑ συναντιώνται ύστερα από χρόνια χωρισμού στην πλάζα της Γλυφάδας. Έχουν ξαπλώσει στην άμμουδιά ύστερα από το μπάνιο. Κουβεντιάζουν — με ύφος χαρούμενο στην άρχή).

ΤΩΝΗΣ: Όταν σε πρωτείδα, δε μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Η Μάρθα αυτή, έλεγα, αδύνατο...

ΜΑΡΘΑ: Τόσο πολύ αλλαγμένη με βρίσκεις;

ΤΩΝΗΣ: Και βέβαια αλλαγμένη. Σε είχα άφισει κοριτσάκι και σε ξαναβρίσκω γυναίκα. Ήσουν μπουμπούκι και σε ξαναβρίσκω ώριμο καρπό.

ΜΑΡΘΑ: Ύπερώριμο δε λές;...

ΤΩΝΗΣ: Όχι δά (την περιεργάζεται με τρόπο άρκετά... σκανδαλώδη). Μια γυναίκα που δεν έχει φτάσει ακόμα τα τριάντα... Και ζει μια ζωή τόσο ευτυχισμένη!

ΜΑΡΘΑ: Γιατί το λές αυτό; Άμφιβάλλεις ότι ζω ευτυχισμένη;

ΤΩΝΗΣ: Κάθε άλλο...

ΜΑΡΘΑ: Έσύ;

ΤΩΝΗΣ: Ούτ' εγώ μπορώ να έχω παράπονα από τη ζωή μου. Άγαπάω τη γυναίκα μου...

ΜΑΡΘΑ: Κι' εγώ τον άντρα μου...

ΤΩΝΗΣ: Είναι έδω μαζί σου;

ΜΑΡΘΑ: Θα ρθή άργότερα. Η γυναίκα σου;

ΤΩΝΗΣ: Λείπει σε έξοχή.

(Μικρή παύση).

ΜΑΡΘΑ: Κατεβαίνεις συχνά στη Γλυφάδα;

ΤΩΝΗΣ: Όταν μου μένει καιρός... Είμαι τόσο πνιγμένος με τις δουλειές μου...

ΜΑΡΘΑ (έλαφρό χαμόγελο): Σε άπασχολούν πάντα οι δουλειές σου. Σε θυμάμαι από τα παλιά τα χρόνια...

ΤΩΝΗΣ: Τα παλιά τα χρόνια... Τί θες και τα θυμάσαι;

ΜΑΡΘΑ: Έσύ τα ξεχάσες;

ΤΩΝΗΣ: Κι' όμως θάπρεπε...

ΜΑΡΘΑ: Για να μη μάς φέρου αντίδοση στα τωρινά...

ΤΩΝΗΣ: Δεν πούκειται γι' αυτά

Αισθηματικός διάλογος του κ. "Άλκη Τροπαιιάτη

Σήμερα, έχουμε φτιάξει ο καθένας τη ζωή του...

ΜΑΡΘΑ: Όπως την όνειρευόμαστε...

ΤΩΝΗΣ: Όταν είμαστε είκοσι χρόνια, δεν κάνουμε άλλο τίποτε από όνειρα...

ΜΑΡΘΑ: Πώς φαίνεσαι ότι μισείς αυτά τα είκοσι χρόνια...

ΤΩΝΗΣ: Να τα μισώ; Μά γιατί; Τα σκέφτομαι πάντοτε μέ...

ΜΑΡΘΑ: Νοσταλγία μήπως;

ΤΩΝΗΣ: Ξέρεις πάντα να κάνεις τώρα, Μάρθα; Έχεις πάρει ένα νιστέρι κι' άνασκαλεύεις σε παλιές πληγές...

ΜΑΡΘΑ: Πληγές; Δε φαντάζομαι να υπάρχουν. Κι' αν υπήρξαν κάποτε, σήμερα θα έχουν κλείσει...

ΤΩΝΗΣ: Είσαι πάντα το αισθηματικό κοριτσάκι που είχα γνωρίσει έδω και κάμποσα χρόνια...

ΜΑΡΘΑ: Κι' εσύ δεν έχεις αλλάξει. Σ' άρεσε πάντα να κρύβεις τα αισθήματά σου. Να κλείνεις στον έαυτό σου...

(Μικρή παύση).

ΜΑΡΘΑ: Δεν έχεις αλλάξει. Άν βγάλεις τα γκριζα μαλλιά στους κροτάφους...

ΤΩΝΗΣ (γελαστά): Θα πής πώς μου πάνε...

ΜΑΡΘΑ: Δε θα περίμενες, βέβαια, να σου το πω εγώ...

ΤΩΝΗΣ: Άσπρες τρίχες ύπηρχαν στα μαλλιά μου από τότε. Θυμάσαι;

ΜΑΡΘΑ: Ναι. Ήταν η τύχη σου, καθώς έλεγες. Και δεν είχες άδικο.

ΤΩΝΗΣ: Γιατί;

ΜΑΡΘΑ: Έμαθα πώς έχεις κά-

νει μια καριέρα λαμπρή...

ΤΩΝΗΣ: Ά, όσο γι' αυτό...

ΜΑΡΘΑ: Ήταν κάτι που πολεμούσες πάντα να το φτάσης. Τόσες φορές πάνω απ' όλα. Κι' από μένα άκόμα...

ΤΩΝΗΣ: Γιατί πός και θυμάσαι όλοένα τα παλιά... Γιατί δεν αφήνεις να χαρούμε τη σημερινή ώρα, έτσι που μάς δίνεται. Ευχάριστα, γελαστά...

ΜΑΡΘΑ: Ναι, έχεις δίκιο. Καλύτερα άς μιλήσουμε για άλλα...

(Μικρή παύση).

ΤΩΝΗΣ: Ο άντρας σου δε βιάζεται να ρθή.

ΜΑΡΘΑ: Βιάζεσαι εσύ;

ΤΩΝΗΣ: Έγώ; Όχι. Παραξενεύομαι μόνο που δε ζηλεύει. Ν' αφήνη μονάχη της σε μια πλάζα μια τόσο γοητευτική γυναίκα.

ΜΑΡΘΑ: Μου έχει τυφλή έμπιστοσύνη.

ΤΩΝΗΣ: Πρέπει να σ' αγαπά.

ΜΑΡΘΑ: Με λατρεύει.

—ΤΩΝΗΣ: Κι' εσύ;

ΜΑΡΘΑ: Κι' εγώ, βέβαια... Όταν είχαμε χωρίσει, έλεγα πώς η ζωή μου είχε σφραγιστεί για πάντα. Δε θα μπορέσω ποτέ πιά ν' αγαπήσω — σκεπτόμουν Κι' όμως...

ΤΩΝΗΣ: Άγάπηδες τον άντρα σου.

ΜΑΡΘΑ: Μά κι' εσύ είπες πώς αγαπάς τη γυναίκα σου.

ΤΩΝΗΣ: Ναι, είναι αλήθεια πώς δεν παντρευτήκαμε με έρωτα. Άλλά άμα υπήρχε η συνεννόησις άνάμεσα σε δυο ανθρώπους...

ΜΑΡΘΑ: Δεν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι που σε ξαναβρίσκω ύστερα από τόσα χρόνια ευτυχισμένο...

ΤΩΝΗΣ: Κι' εγώ, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ: Ο άντρας μου, μπορεί να μην είναι νέος, μά έχω βρει κοντά του την ηρεμία και τη γαλήνη...

ΤΩΝΗΣ: Που εγώ δε θα υποσού-

σα ποτέ να σου δώσω.

ΜΑΡΘΑ: Δε λέω αυτό...

(Σωπαίνουν κι' οι δυο τους. Κυττάζονται σιωπηλοί. Μια βαρεία άτμόσφαιρα πλανιέται όλόγυρά τους—κι' η θάλασσα είναι τόσο γαλήνια, ο ουρανός όλοεάστερος. Ένας ήλι-κιωμένος κύριος φαίνεται να έρχεται προς το μέρος τους. Ο ΤΩΝΗΣ τον βλέπει πρώτος).

ΤΩΝΗΣ (σιγά): Ποιος είναι αυ-

τὸς ὁ γέρος... ΜΑΡΘΑ (γυρίζει καὶ βλέπει): 'Ο ἄντρας μου...

ΤΩΝΗΣ (δαγκώνει τὰ χεῖλιά του): Μὲ συγχωρεῖς, Μάρθα. Ο ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: 'Ακόμα στὸν ἥλιο. Μὰ θ' ἀρρωστήσῃ ἔτσι πὺ κάνει, παιδί μου...

ΜΑΡΘΑ (σὺν ταραγμένη ἀπὸ τὸν ἐνομό του): 'Α, ἦρθες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: 'Αργησα;

ΜΑΡΘΑ: 'Α, ὄχι. 'Ισα-ἴσα πὺ δὲ σὲ περίμενα τόσο ναρῖς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ξεμπέρδεψα πὺ γρηγορα σήμερα.

('Ἐχουν σηκωθῆ κι' οἱ δύο τους ἀπὸ τὴν ἀμμο. Γιά μιὰ στιγμή δὲ μιλάει κανεὶς τους. 'Αμχανία).

ΜΑΡΘΑ: 'Αλήθεια, 'Αλέκο, νὰ σοῦ συστήσω τὸν κύριο Μάρνα. Παλῆς γνώριμος καὶ φίλος. Εἶχαμε νὰ ἰδωθοῦμε, ξέρεις, χρόνια καὶ χρόνια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: 'Ο κύριος Μάρνας, ὁ χρηματιστής.

ΤΩΝΗΣ: 'Ο ἴδιος..

ΜΑΡΘΑ: Μὲ τὸν κύριο Μάρνα γνωριζόμαστε ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιά τὴ συντροφιά πὺ κρατήσατε τὴν ὥρα στή γυναῖκα μου..

ΤΩΝΗΣ: Πέρασε τόσο εὐχάριστα αὐτὴ ἡ ὥρα (μὲ ὕφος πὺ δύσκολα καταλαβαίνει κανένας ἂν εἶναι σοβαρὸ ἢ ειρωνικό). Χάρηκα τόσο πολὺ πὺ ξαναβρίσκω ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια εὐτυχισμένη τὴ Μάρθα..

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θὰ μὰς κάνετε μεγάλη εὐχαρίστηση ἂν μένατε νὰ φάμε μαζί τὸ μεσημέρι..

ΤΩΝΗΣ: Κι' ἐγὼ θὰ τῷθελα, μὰ ἔχω ἕνα ραντεβὺ τὸ μεσημέρι στήν 'Αθήνα. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Μιὰν ἄλλη φορὰ.. Χάρηκα πολὺ, κύριέ μου.. (Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι. Χαιρετᾶται τὴ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ (ἀπομακρύνεται): 'Α, τί κρίμα! Κι' ἐγὼ νόμιζα πὺς ἔρχετο ἕνα ἀνθρακωρυχίο στὸν κῆπο μου!

Η ΜΑΡΘΑ παρακολουθεῖ τὴν ἀπομακρυνσή του. 'Ἐνα πλῆθος ἀπὸ διαφορετικὰ συναισθήματα σαλεύουν μέσα της. 'Ἐχει τὴν ἐντύπωση πὺς ὁ ΤΩΝΗΣ κυττοῦσε μὲ κάποια ειρωνεία τ' ἄσπρα μαλλιά καὶ τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο τοῦ ἀντρα της. Κι' ὅμως τὴν ἴδια στιγμή καταλαβαίνει τὴν ἀναστάτωση τῆς ἔφερε τὸ ξαφνικὸ φανέρωμά του).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Συμπαθῆς τύπος αὐτός ὁ κύριος Μάρνας..

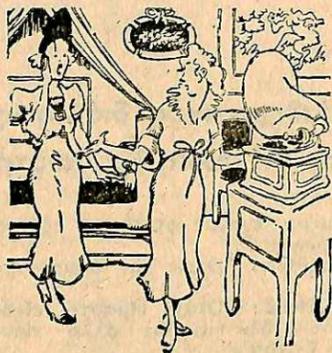
ΜΑΡΘΑ (ἀφηρημένα): Ναί..

Ο ΚΥΡΙΟΣ: 'Απὸ τοὺς καλοῦς χρηματιστὰς, καθὼς ἀκούω.. 'Ο Ρωνᾶς τὸν ἐκθειάζει. Μοῦ σύστησε νὰ μεταφέρω στὸ γραφεῖο του τὰ χαρτιά μου..

ΜΑΡΘΑ: 'Ὅπως νομίζεις..

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Στέκεται πολὺ καλά οικονομικῶς. 'Ἐχει πάρει πολὺ μεγάλη προίκα ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Μὰ δὲν ζεῖ, καθὼς φαίνεται, καλά.. Πολὺ δύστροπη γυναῖκα. Καὶ κυκλοφοροῦν ἀκόμα πολλὰ εἰς βάρος της.. 'Ἐλα, καίρὸς νὰ ντυθῆς.. Κι' ἔχω μιὰ πείνα, ξέρεις..

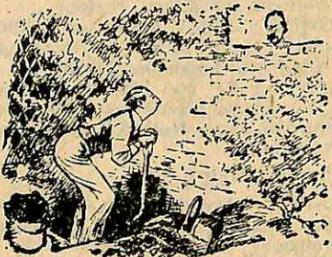
ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΙΣΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ

— Πῶς; Βάζετε μπρὸς τὸν φωνογράφο σας ἐνῶ πρόκειται νὰ κοιμηθῆτε;

— 'Ακριβῶς γι' αὐτό: συνήθισα μὲ τὸ ροχαλητὸ τοῦ ἀντρας μου, καὶ τὸ ἔκανα φωνογραφικὴ πλάκα γιά ὅταν ἀπουσιάζει...

ΔΙΑΦΥΞΙΣ ΕΛΠΙΔΩΝ

— 'Ἐ, τί κάνετε αὐτοῦ; Δὲν βλέπετε πὺς ἀνοίξατε μιὰ τρύπα στήν καρβουνιποθήκη μου;

— 'Α, τί κρίμα! Κι' ἐγὼ νόμιζα πὺς ἔρχετο ἕνα ἀνθρακωρυχίο στὸν κῆπο μου!

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

— Σὲ βοήθησε καθόλου ὁ πατέρας σου στήν ἐκθεση;

— Μάλιστα κύριε.

— 'Ὅλη ἐκείνος τὴν ἔκανε;

— 'Ὅχι, κύριε, τὸν βοήθησα κι' ἐγώ: τοῦ δώρησα τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη...

"Ἐξυπνα 50%"

ΤΑΙΡΙΑΖΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

Σ' ἕνα γάμο: — 'Ο γαμπρός εἶναι ἕνας μισότρελλος καὶ ἡ νύφη μιὰ γλήθια. — 'Ὁ! 'Αν εἶναι ἔτσι ἀσφαλῶς θὰ ζήσω μὲ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια.

Η ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ ΤΩΡΑ

Στὸ μεσιτικὸ γραφεῖο: — Εἶμαι ὁ κύριος στὸν ὅποιο προμηθεύσατε εἰς καὶ ὅσο ἑβδομάδες ἕνα σωφῆρ. — Καὶ τί θέλετε τώρα; — Μιὰ καλὴ νοσοκόμο.

ΤΟΥ ΑΕΙΖΕΙ!

'Ἡ κυρία πὺ διαδάζει ἐφημερίδα: — Εἶδες ἐδῶ Παναγιώτη; Αὐτός πὺ μισόπνιξε τὴν γυναῖκα του, καταδικαστήκε σὲ ἐξ μνηνῶν φυλάκιση. — 'Ο κύριος. — Καλὰ νὰ πάθῃ, νὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ μὴν κανῆ τις δουλειές του μισές.

ΖΗΤΗΜΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ

Στὸ ἐστιατόριο: — Γκαρσόν, οἱ μερίδες μικρῆνανε, βλέπω.. — Δὲν ἔχει δίκιο ὁ κύριος. Μεγαλώσαμε τὴν σάλλα καὶ ἔτσι οἱ μερίδες φαίνονται μικρότερες!..

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Στὸ ἀνοσοπωλεῖο: — Δεσποινίς θὰ ἤθελα ἕνα ὠραῖο γαρυφαλλο γιά τὴν μνηστὴ μου. Πόσα τάχεται; — Δέκα δραχμῆς τὸ ἕνα, ἑκατὸ δραχμῆς τὰ δώδεκα. — Παρακαλῶ, δεσποινίς, τί φανταστήκατε, πὺς ἔχω δώδεκα ἀραβωνιαστικές;

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

'Ἐκ εἰνος. — Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ φύγω ὀλομόναχος γιά ἕνα ταξιδάκι δέκα ἡμερῶν στὰ νησιά! — 'Ἐκ εἰνη. — Τί ὠραία ἰδέα! Καὶ θὰ μὲ πάρῃς καὶ μένα μαζί σου χρυσοῦλη μου;

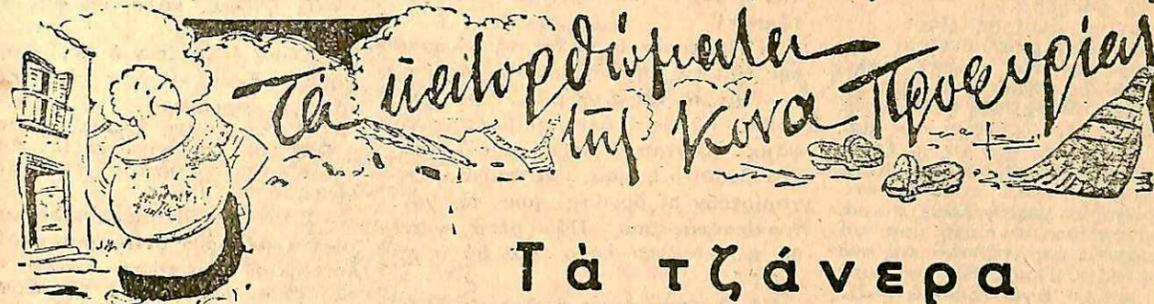
ΤΑΙΡΙΑΖΜΕΝΟ

Στὸ γραφεῖο: — 'Ο προϊστάμενος. — Αὐτὸ τὸ γράμμα πρέπει νὰ ξαναγραφῆ δεσποινίς. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ «'Αγαπητὴ φίλε» ἔναν ἔμπορο πὺ ἔχρεωκόπησε δολιῶς τρεῖς φορές καὶ πὺ λίγο ἔμεινε νὰ παρασυρῆ καὶ μένα! — 'Ἡ δακτυλογράφος. — Τότε πὺς πρέπει νὰ τὸν προσφώνησω; — 'Ο προϊστάμενος. — Ἐξῆρ κι' ἐγώ; Βάλτε «ἀγαπητὴ συνάδελφε».

ΛΟΓΙΚΟΝ

— Τί ὥρα εἶναι αὐτὴ πὺ μούρχεισαι πάλι σπίτι; — Μὰ δὲν εἶναι ἀργά γυναικοῦλα μου. Μόλις εἶναι 10 ἡ ὥρα. — Πῶς 10, ἀφοῦ τώρα τὸ ρολοῖ χτύπησε 1. — Εἶσαι περίεργη, γυναικοῦλα μου. Τὰ ρολοῖγια χτυπᾶνε καμμιά φορὰ τὰ μὴ δεινικά;

Οἱ κωμωδίες τῶν συνοικισμῶν

-ΚΑΛΩΣ ὀρίστε! Καλῶς ὀρίστε! φώναζεν ἡ Προφυρία τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ, στήν πόρτα της, στήν γειτόνισσά της τὴ Φωτεινὴ τὴ Μπατζάκαινα, πὺ ἐρχότανε μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὸν ἀντρα της ἀπὸ τὴ Βοῦλα. — Καλῶς σὰς πύραμε, κοκῶνα μου. Τί κάνετε; Πὺς περάσατε; εἶπεν ἡ Φωτεινὴ, ἐνῶ ἔδινε τὸ κλειδί της πόρτας στὸν ἀντρα της γιά ν' ἀνοίξῃ.

Τὰ δύο κοριτσάκια καὶ τ' ἀγόρι της μὲ τὰ δέματα, ἀκολούθησαν τὸ μπαμπά τους.

— Πὺς νὰ περάσωμε, Φωτεινὴ μου, μέσα στὸ καμίνι τοῦ 'Αθήνας. Καθήκαμε καὶ τσουρουφλιστήκαμε, μάτια μου. 'Αχ! Ποῦναι ἐκεῖνος ὁ ἡμπάτης τοῦ Σμύρνης, πὺ ἠπήγαινε στὸ Καί, καθοῦσουνα καρσί σταῖ μπάνια καὶ σὲ δρόσιζε.

Καὶ κατόπιν ρώτησε: — Δὲ μοῦ λές, πὺς εἶναι ἡ Βοῦλα; Δὲν εἶμαι παγεμένη, νὰ σὲ χαρῶ. 'Ἐγὼ πιά θάφτηκα ζωντανὴ μέσα στὸ σπίτι.

'Ἡ Φωτεινὴ κούνησε τὸ κεφάλι: — Τί νὰ σοῦ πῶ, Προφυρία μου. Ξεραῖλα κι' ἄγιος ὁ Θεός! Σὰν τ' 'Αη Γιωργιῦ τὸ τσιφλίκι μοιάζει, μὰ χωρῖς τὰ πρεβόλια καὶ τ' ἀμπέλια. Καλὲ δὲ βαρυσάσι! Τί τράθηξα τρεῖς μέρες μ' ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ μου, δὲ λέγεται. 'Αν τ' ἄφηνα μονάχα, μποροῦσε καὶ νὰ πνιγοῦνε. Μοῦ σπᾶσανε τὴ χολή μου. 'Ἐξικ ὄλοσὺν καὶ οἱ ἐξοχές καὶ τὰ καλά τους.

— Μωρή, γειά σου, Φωτεινὴ! Σὲ μπεγεντῶ, γιὰ τὴν λῆς τὴν ἀλήθεια. Σπίτι μου, σπιτάκι μου, πορδοκαλυδάκι μου, ἤλεγε ἡ συχωρεμένη ἡ μάννα μου. — Γύρισε μὲ τρόπο, κύτταξε τὴν πλαϊνὴ πόρτα κι' εἶπε στή γειτόνισσα: — 'Αμ' ἔτοῦτες οἱ διπλανές, πὺ πᾶνε κάθε Κυριακὴ χωριά καὶ τρεῖς λουρίδες! Πότε στὸ Φάληρο, πότε στή Γλυφάδα, πότε στὸ Χαλάνδρι. Καλὲ ὁ Χάρος νάρθη, δὲ θὰ τὴ βρῆ στὸ σπίτι τους. Πά, πά, πά, μασκαράλικάκι! Κάτσε, καλέ, νὰ ξεκουραστής!

'Ἐδωκε μιὰ καρέκλα στή Φωτεινὴν κι' ἐκάθησε κι' ἐκεῖνη πλάι της.

— 'Ἡ Σουλτάνα πὺ εἶναι; ρώτησε ἡ γειτόνισσα.

— 'Ἡ κόρη μου; Πάει μὲ τὸν ἀντρα τὴν νὰ πορπατήσῃ κομμάτι, γιὰ τὴν ξέρεις στήν βαρεμένη τὸ πορπάτημα ὠφελεῖ, κι' ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς ἔχει στενοχώριες.

— Καλῶς κάνει καὶ βγαίνει λιγάκι.

— Δὲν ἤθελε νὰ βγῆ, Φωτεινὴ μου.

'Ἐχει μεγάλη κοιλιὰ καὶ ντρέπεται τὸ κακόμοιρο. Καλὲ πρωτάρα πάλι τέτοια κοιλιὰ! Καὶ εἶναι ὀλοστρόγυλη. Θὰ κάνῃ κορίτσι, γιὰ τὴν ἂν ἡ-

— Καλῶς ὀρίσατε, φώναξε ἡ Προφυρία.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Προφυρία μου. Ξεραῖλα κι' ἄγιος ὁ Θεός! Σὰν τ' 'Αη Γιωργιῦ τὸ τσιφλίκι μοιάζει, μὰ χωρῖς τὰ πρεβόλια καὶ τ' ἀμπέλια. Καλὲ δὲ βαρυσάσι! Τί τράθηξα τρεῖς μέρες μ' ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ μου, δὲ λέγεται. 'Αν τ' ἄφηνα μονάχα, μποροῦσε καὶ νὰ πνιγοῦνε. Μοῦ σπᾶσανε τὴ χολή μου. 'Ἐξικ ὄλοσὺν καὶ οἱ ἐξοχές καὶ τὰ καλά τους.

— Μωρή, γειά σου, Φωτεινὴ! Σὲ μπεγεντῶ, γιὰ τὴν λῆς τὴν ἀλήθεια. Σπίτι μου, σπιτάκι μου, πορδοκαλυδάκι μου, ἤλεγε ἡ συχωρεμένη ἡ μάννα μου.

— Γύρισε μὲ τρόπο, κύτταξε τὴν πλαϊνὴ πόρτα κι' εἶπε στή γειτόνισσα: — 'Αμ' ἔτοῦτες οἱ διπλανές, πὺ πᾶνε κάθε Κυριακὴ χωριά καὶ τρεῖς λουρίδες! Πότε στὸ Φάληρο, πότε στή Γλυφάδα, πότε στὸ Χαλάνδρι. Καλὲ ὁ Χάρος νάρθη, δὲ θὰ τὴ βρῆ στὸ σπίτι τους. Πά, πά, πά, μασκαράλικάκι! Κάτσε, καλέ, νὰ ξεκουραστής!

'Ἐδωκε μιὰ καρέκλα στή Φωτεινὴν κι' ἐκάθησε κι' ἐκεῖνη πλάι της.

Κάτσε νὰ ποῦμε κανένα λογάκι.

— 'Ὅχι, κοκῶνα μου, εἶπε ἡ Φωτεινὴ, πάω, γιὰ τὴν θὰ σηκωθοῦμε πρωτὴ νὰ ματζέψωμε τὰ τζάνερα τοῦ τζανερῖας πὺ ἔχομε στήν αὐλή. Θὰ σοῦ στείλω μιὰ ὀκᾶ νὰ ψήσης πελτέ.

— Σ' εὐχαριστῶ, Φωτεινὴ μου, δὲν εἶν' ἀνάγκη. 'Ο λόγος σου μὲ χόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φάτο!

'Ἡ γειτόνισσα καληνύχτισε κι' ἔφυγε μὲ τὰ παιδιὰ της. Τὸ σπίτι της ἦταν κολλητὰ, στὰ πῆσω ἀκριβῶς τῆς Προφυρίας. 'Ἐνα μικρὸ τοιχάκι χώριζε τὴν αὐλὴν τους.

Σὲ λίγο ἦρθεν ἡ κόρη της μὲ τὸ γαμπρό, φάγανε καὶ πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε.

Πρωτὴ-πρωτὴ τὴν ἄλλη μέρα ἀκούστηκαν φωνές καὶ φασαρία στήν αὐλὴ τῆς Φωτεινῆς. 'Ο ἀντρας της ἀνεβασμένους σὲ μιὰ σκάλα πὺ εἶχε στηρίξει ἐπάνω τὴν τζανερῖα, προσπαθοῦσε νὰ κόψῃ τὰ τζάνερα, καὶ τάρριχνε μέσα στήν ποδιά τῆς γυναικῆς του.

— Δὲν ἔχει ἄλλα; τῆς εἶπε.

— Τί λές, καλὲ Χριστοφῆ; φώναξε ἄγρια ἡ Φωτεινὴ, προχτές πὺ φύγαμε ἦτανε γεμάτη, καὶ σήμερα ἡ χαθήκανε; Γιά κύτταξε καλὰ.

— Δὲν ἔχει ἄλλα σοῦ λέω!

'Ἡ Φωτεινὴ ἔγινε κατακόκκινη σὺν παπαροῦνα: ἄδειασε τὴν ποδιά της σ' ἕνα ταψὶ καὶ φώναξε:

— 'Ἡθῶ! θὰ λωλαθῶ! Μισὴ ὀκᾶ τζάνερα μονάχα, καλέ; 'Ἐκεῖνη ἦτανε σὺν τσικουδιά ἀπὸ τὰ πολλὰ τζάνερα!

— 'Ἐ, θὰ τὰ κόψανε φαίνεται.

— Μὰ ποῖός; 'Απὸ ποῦ;

Τ' ἀντρόγυνο κύτταξε τὸ τοιχάκι πὺ χώριζε τὸ σπίτι τους ἀπὸ τὴν κουζίνα τῆς Προφυρίας.

'Ἡ Φωτεινὴ ξεφώνισε:

— Κῶνα, Προφυρία, κῶνα Προφυρία!

'Ἡ Προφυρία δὲ φαινότανε.

— Καλὲ Σουλτάνα, μέσα εἶναι ἡ μαμά σου;

Σὲ λίγα λεπτά ἡ Προφυρία ξεπρόβαλε γλαστὴ στὸν τοῖχο.

— Τί εἶναι, καλὲ Φωτεινὴ μου, θές τίποτα; Δὲ σ' ἀκούσα, γιὰ τὴν θύμισα το' 'Αγ' 'Ανάργυροι, ποῦταν ἡ χάρη τους προχτές.

'Ἡ Φωτεινὴ τὴν κύτταξε καὶ εἶπε:

'Ἡ Προφυρία ἀγρίεψε:

— 'Αίντε μωρή, πὺ θὰ τὴν πάρετε ἀπὸ τώρα! Τί θέλει ὁ ἀντρας σου;

—Καλέ είσαι Χριστιανή; ! Δες έ-
δω μασκαραλίκια. Μας κλέψανε τὰ
τζάνερα. Τήνε σουρομαθήσανε και
δεν αφήσανε ένα άπάνω τση, καλέ.
Κόλπος θά μουρθη!

‘Η Προφυρία άνήξερη ειπε:
—Μά μπας είχε μπαλοόκι και τάρ-
ριξε; Ποιός θά στα πάρη, καλέ,
πού έσύ διπλοκλειδωσες κι έφυγες;
‘Από πού θά μπουνε; Μή χειρότερα!
—Δε ξερω. Ξερω μονάχα πως μäs
αφήσανε τὰ φύλλα, πού νά τὰ ξερά-
σουνε χολή όποιοι τὰ φάγανε. Καλέ
όκάδες μαξούλι κάνω κάθε χρόνο!
‘Η Προφυρία χαμογέλασε πικρά.
—Μή καταριέσαι, Φωτεινή μου, γι-
ατι ή κατάρα είναι γαιδάρια και στό
νοικοκύρη πάει. Ποιός θά λυμπιστή
τά ξυνά καλέ. ‘Εγώ δεν τὰ βάζω
στό στόμα μου.
—Δε μιλω για λόγου σου! ‘Εγώ
λέω τόν πόνο μου. ‘Ακούς πράμα-
! Αυτό πάλι είναι από τὰ άγρα-

φτα. Νά φύω νά την αφήσω γεμά-
τη και νάρθω πίσω σε τρεις μήνες
και νά ματζέψω μισή όκιά, πού μισή
νάν ή μέρα του έκεινου πού μου
τάκοψε!

‘Η Προφυρία δάγκασε τή γλώσσα
της για νά μην πη κανένα λόγο.
—‘Αν τού λες για μάς, κερά μου,
λάθος κάνεις. Δεν ήλιμάξαμε νά
φάμε τζάνερα! Δόξα σοι ό Θεός
και βύσσινο ήψησα, και άπιδάκι, Εύ-
χαριστοούν οι όρνιθές μου τὰ χον-
τροπίτουρά σου. Πάω μέσα, γιατί
θά πώ κανένα λόγο και θά συχι-
στώ!

Με λύσσα όμως ή Φωτεινή φώ-
ναξε:
—Και κοντά μας και ζυγά μας
και κοντά στη γειτονιά μας: για έ-
σύ για έγώ, για ό μάρμπα Πίτσι-
κας! Βέβαια, τώρα τί νά πώ; Κλέ-
φτης άπιαστος, καθάριος νοικοκύ-
ρης!

—Φτού σου και δε ντρέπεσαι νά
με ξετιμήσης για τὰ βρωμοτζάνερα,
λωλοφατεινή πού σ’ έχει ρεζίλι έ-
νας μαχαλάς! Φουχι! Φουχι!

Τά φώναζε ή Προφυρία και πήγε
μέσα στο σπίτι.

—Σουλτάνα, βράσε μου ένα φλυ-
σκοδι και μέ πιασε πόνος άπ’ τή
σύχισή μου.
‘Η Σουλτάνα έτρεξε στην κου-
ζίνα.
‘Η Προφυρία πήγε και ξεπλώθηκε
στον καναπέ και μούγγριζε σαν
σκυλί:
—‘Αχ! ‘Αδικη ώρα νά σουρθη.
λωλοπαντιέρα, πού με σύχισες! φώ-
ναζε και κυλιότανε στο στρώμα ά-
πό τόν πόνο πού την θέριζε.
—Σουλτάνα, τελειώνω! Πόνος!
‘Η καυμένη ή κόρη της φώναζε
μά-δυό γειτόνισσες νά την βοηθή-
σουνε.
—Τί έχεις, καλέ Προφυρία μου, τί
παθες;
—Μπäs είναι ό άφαλός της πεσμέ-
νος;
—‘Ηφαγες τίποτα;
—Δός τε τση κομματί σόδα!
Τά γιατρικά τó ένα μετά τó άλλο
τά φέρνανε στην άρρωστη, μα εκεί-
νη μελανή από τούς πόνους, φώνα-
ζε:
—‘Αχ! Πάω πιά! Με θερίζει καλέ.
Μηνύσανε τó γιατρό νά της δώση
ένα φάρμακο. Πριν όμως έρθη ό γι-
ατρός, ή άρρωστη άρχισε τόν έ-
μετό.
Οι τρεις γυναίκες άνοιξαν τὰ μά-
τια τους από περιέργεια:
—Καλέ, χριστιανή μου, τζάνερα
ήφαγες; φώναζε μιά. Γέμισε ή λε-
γένη τζάνερα και άγουρα μάλιστα,
όλόκληρα!
‘Η Προφυρία δεν ειπε λέξη, μά ση-
κώθηκε και βγήκε νά πάη στο μέ-

ρος. Δεν μπορούσε νά σταθή στα
πόδια της.
Σάν έφυγαν οι γειτόνισσες, ή
Σουλτάνα της ειπε:
—Τί ήθελες, καλέ, νά φäs τζάνε-
ρα;
—Σώπα έσύ, ειπεν ή άρρωστη. ‘Η-
ψησα γλυκό κι όσα περισσέψανε
τάφαγα πρωί-πρωί, νά μην τύχη
και τὰ δη έκεινη ή αναθεματισμένη
ή Φωτεινή και γίνω ρεζίλι πού τά-
κοφα από τó δέντρο τση σαν ή-
λειπε.
—Σάν δεν ήσκασες, πάλι καλά!
—Νά σκάσουν οι όχτροί μου! ‘Ε-
λα, βράσε μου τώρα κανένα τσάι
νά συνεφέρω. ‘Ανάθεμα τήν ώρα πού
τάφαγα τὰ ρημαδιακά. Παρά λίγο
νά με στείλουν για τó’ άμελόχες!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΓΑΠΕΣ

Όθάρουν όλες μιά μέρα και γύρω μου
θα καθίσουν βασιλιά λυπημένες.
Φοβισμένα σπουργίτια τὰ μάτια τους,
θα πετούνε στην κάμαρα μέσα.
‘Αχρά χέρια θά σβύνουν στο σύθαμπο
και θανάσιμα χείλη θά τρέμουν.

‘Αδελφέ, θά μου πουν, δέντρα φεύγουνε
μέσ στη θύελλα, και πιά δε μπορούμε,
δεν όρξίζουμε πιά τó ταξίδι μας.
‘Ενα θάνατο πάρε και δάσε.
‘Εμείς, κοίτα, στα πόδια σου, άφίνουμε,
συναγμένο από χρόνια, τó δάκρυ.

Τά χρυσά πούναι τώρα φθινόπωρα;
πού τὰ θεία καλοκαίρια στα δάση;
Πού οι νυχτιές με τόν άπειρον, έναστο
ούρανό, τὰ τραφούδια στο κύμα;
‘Όταν πίσω και πέρα μακραίνανε,
πού νά έπήγαν χωριά, πολιτείες;

Οι θεοί μäs γελάσαν, κι’ οι άνθρωποι,
κι’ ήρθαμε όλες απόψε κοντά σου,
γιατι πιά την έλπίδα δεν άξιζε
τό σκληρό μας, άδέβαιο ταξίδι.
Σά φιλή, σαν εκείνα πού αλλάξαμε,
ένα θάνατο πάρε και δάσε.

Θά τελειώσουν. Κι’ επάνω μου γέρνοντας
θ’ άπομείνουν βουδιές, μυροφόρες.
‘Ολοένα στην ήσυχη κάμαρα
θά βραδιάζη, και μήτε θά βλέπω
τά μεγάλα σαν έπληκτα μάτια τους,
πού γαμίζανε φως τή ζωή μου.

Κ. Καρυωτάκης

ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΚΙΕΣ

‘Όταν πιά θάμνη κουρασμένη
είω νά ζω μόνη και ζένη
χρόνους άδιώτους,
θα πάω νά δώ τή χώρα πούναι
οι ποιητές και καρτερούνε
μέ τó βιβλίο τους.

Γραφίσι Villon, σκιά μου φίλη,
πού ταπεινά καθώς οι γρόλλιοι
τραγουδούσες,
πόσο ή ψυχή μου θά σ’ έπóνη,
όταν σ’ έπρόσμενε ή άγγόνη
κι’ έκλαιαν οι Μούσες!

Τάχα τρεκλίζοντας άκόμα,
Βεργλάν, κρατάς αύλό στο στόμα,
δύσπερος Πάγ,
πάντα είσαι άπλός και θεός έσύ,
μεθώντας με όιστρο, με κρασί,
Pauvre Lélian.

Και τέτοιο άν είχες ριζικό,
πού άλλο δεν είναι πού φοιχτό,
‘Ερρις Χάινε,
αύτ’ έτσι, ώραίο σαν τó δικό σου,
στα χέρια μου τó μέτωπό σου
γύρε και πράβνε.

‘Εμένα διάβηκε ή ζωή
όλη ένα δάκρυ, άπ’ τó πρωί
έως τήν έσπέρα,
Κι’ άλλο πιά τώρα δε μου μένει
παρά, θεοί μου αγαπημένοι,
νάρθω εκείπέρα...

Comtesse de Noailles

Μετάφρασις: Κ. Καρυωτάκη

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

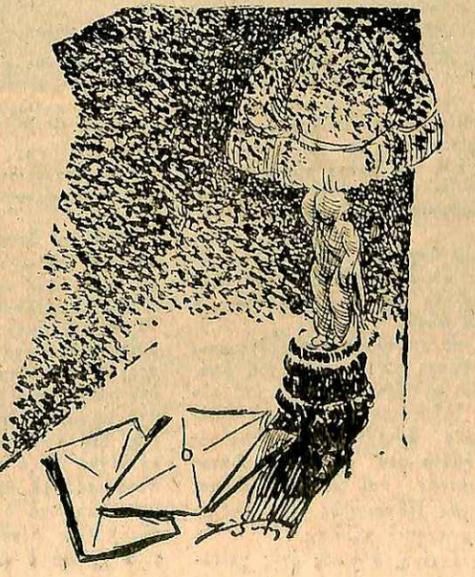
“Ένα γράμμα

ΤΗΣ ΖΙΛ ΠΑΡΣΙΑ

κάνουμε κι’ έμεις ό,τι κάνουν οι άλλοι άνθρωποι; Γιατι
νά ζούμε όπως αυτοί; Κι’ όμως νομίζα πως έμεις έ-
μασταν κάτι άλλο... πως αισθανόμασταν κάτι άλλο...
έξαιρετικό... πρωτόφαντο... Και φοβόμυι, τώρα, πως
ή ζωή, ή ρουτίνα, μäs τó σκοτώνει αυτό τó κάτι...
Κι’ ακόμα: νοιώθω πως ή άγάπη μου για σένα
δεν είναι όπως πριν... ‘Όχι, δεν αγαπώ κανέναν άλ-
λο... μη φοβάσαι. Κι’ ούτε θά μπορούσα νά ζήσω μ’
έναν άλλο. ‘Απόστο, νοιώθω πως κάτι λιώνει μέσα
μου, κάτι φεύγει... Τό όνειρο, ή χαρά...
‘Η καθημερινή ζωή, ή ρουτίνα, ώ τί φοιχτό πρῶ-
γμα! Οι ίδιες κινήσεις, απαραίτητες μά ασήμαγτες,
κοινές...
Μή θυμώνης, Ντάν.. Δε φταιω πολύ άν έγώ τήν
άγάπη μας, τήν άνευρέυτηκα άλλοιώτικη, πρωτόφαν-
τη, έξαιρετική... Και τώρα... ‘Θέλω πάντα νά ζήσω
για σένα, μά όχι μαζί σου... ‘Όχι έτσι...
‘Όχι νά σε βλέπω νά περπατάς βαρυστημένα, ή-
ρημα, όταν έρχεσαι σε μένα, νά κλείνης προσεκτικά
τις πόρτες, ν’ ανεβαίνης μεθοδικά τὰ σκαλιά, νά τρα-
βάς τó κάθισμα για νά καθήσης στο τραπέζι νά δια-
ζης τó μαντήλι σου για νά σκουπίσης τó μέτωπό σου...
‘Όταν σ’ έδωσα λιγώτερο συχνά, νομίζω πως
δεν έκανες τίποτ’ άπ’ αυτά... ναι... αγαπημένε!
Είναι ίσως άνόητα, αυτά πού λέω... αδύνατα, αυ-
τά πού ζητώ... Κι’ όμως είναι τόσο αληθινά...
‘Όχι, δε σε θέλω έτσι... δε σε αγαπώ έτσι...
‘Θέλω νάμυι μόνη μου, και νά σε περιμένω... Νά
σε περιμένο χωρίς νά ξερω ποτε θάρθης... ‘Θέλω νάρ-
χεται όχι στο σπίτι σου, αλλά στο σπίτι τó δικό
μου... νά χτυπάς τήν πόρτα, και στο χτύπημά σου νά
νοιώθω κάποιαν άνησυχία, κάποιον πόθο άλλοιώτικο...
Κι’ όταν με παίρνεις στην άγκαλιά σου, νά νοιώθω τό-
τε κάτι ξεχωριστό κάτι πού μου έλειπε... Και
νά μου μιλάς για χίλια πράγματα πού μου σαινόταν
άλλοτε τόσο ενδιαφέροντα, γιατί δεν τὰ είχα ζήσει
μαζί σου... κι’ ήσαν καινούργια για μένα...
Κι’ έπειτα, και σύ, τó πρωί, δεν θά με βλέπης ά-
σχημη κι’ ατημέλητη... ‘Όταν θά με συναντάς, θάμυι
πάντα ώραία, και θά με θέλης περισσότερο...
Ναι, αγαπημένε μου; ‘Θά μου κίμης αύτή τή χά-
ρι; ‘Θές νά χωρίσωμε, για νάμυιτε περισσότερο ευτυ-
χημένοι, όταν θά βρισκόμαστε μαζί;
‘Θά σ’ αγαπώ τόσο! Περισσότερο κι’ από τώρα!
Ναι, αγαπημένε;

Η ΛΙΑΗ ΣΟΥ

Ντάν, αγαπημένε.
Θυμάσαι; Πάνε τώρα δυό χρόνια... ‘Όταν γνωρι-
στήκαμε, πήρες τó πρόσωπό μου μέσα στα χέρια σου,
και πλησιάζοντας τὰ χείλη σου στο δικά μου, ειπες:
‘Τήν ήμέρα πού ένας από μäs θά βαρεθθί, θά τó πη
στον άλλο ειλικρινά, άπερίφραστα, και θά χωρίσωμε
χωρίς ίστορίες και δάκρυα, σά φίλοι...’
Ντάν, θυμάσαι; ‘Εσύ τó είχες πη αυτό τó πράγμα!
Κι’ όταν έγώ τ’ άκουσα, πόνεσα τόσο πολύ... ‘Ενοιωσα
κάτι σαν ένα κενό μέσα μου... ‘Επειτα, χαμογέλασα.
Ναι... τó θυμάμαι καλά: χαμογέλασα... ‘Εσύ, δεν
κατάλαβες τίποτα, και περιμένεις τήν άπάντησή μου.
Μάζεψα όλες μου τίς δυνάμεις, και πρόφερα: ‘Αδύ-
φωναί, Ντάνιελ, σύμφωνοί...’
Δεν ένοιωσες εκείνη τή στιγμή πόσο έτρεμα. Αι-
θανόσουν βέβαια τόν έαυτό σου ευχαιριστημένο, για-
τι έξασφάλιζες έτσι μιά διεξόδο, τήν δυνατότητα
κάποιας καινούργιας άγάπης, μιάς άγάπης πού με-
γάλης ίσως ‘αί’ έγώ, σαν άρρωστης ψυχού-
λας και θλιμμένης, όπως ήταν ή δική μου,
κατά τόν ποιητή...
Νάξεος πόσες φορές θυμήθηκα αύτά σου τὰ λό-
για! Κάθε φορά πού σε συναντούσα, κάθε φορά πού
μ’ άγκάλιαζες, κάθε φορά πού με σιλούσες... ‘Ακόμα
και τήν ήμέρα πού με ώπτησες: ‘Θέλεις άγάπη μου,
νά κατοικήσωμε στο ίδιο σπίτι; άκόμα και τότε τὰ
θυμήθηκα, κι’ ένοιωσα νά μου χαλούν τή γασά μου.
‘Εκλεισα ώστόσο τὰ μάτια μου, και σου άπήντησα
ξεψυγισμένα: ‘‘Θέλω...’
Λοιπόν... ήλθε ή ώρα πού θάρθελαι κι’ έγώ νά σου πώ
κάτι... ειλικρινά, άπερίφραστα, όπως είχες ζητήσει.
Κι’ όμως, δεν είχα τή δύναμη, και προτίμησα νά σου
γράψω.
Σε βλέπω νά μπαίνης στην κάμαρά μας, νά ρί-
νης γύρω ένα έραυνητικό βλέμμα, και ν’ άπορής πού
δε με βρίσκεις. ‘Εξακολουθείς ώστόσο νά σφυρίζης τó
τραγουδι σου, πετάς τó κέπello σου στο ντιβάνι, κι’
έπειτα... τó βλέμμα σου πέφτει πάνω στο γράμμα
μου, πούναι τοποθετημένο στο μπουφέ. Προχωρείς
τό παίρνεις, και τó διαβάζεις λαγανασμένως... Πόιν
φάσης στο τέλος, τή φαντασία σου πλημμυρίζουν γίλι-
οι-δυό φόβοι... Και τὰ σαγόνια σου σφιγγονται... και οι
πυγμές σου επίσης... ‘Ω, μην κάνεις έτσι, αγαπημέ-
νε, μην κάνης έτσι! Δεν έφυγα, δεν σε έχασα...
όπως έσύ μου έδωσες άλλοτε τó δικαί-
ωμα νά κάμω ‘Όχι! Είμαι κοντά σου! ‘Εδώ
πλάι σου, στο σαλονάκι μας, και σε περιμένω πάντα...
Μην έλθης, ώστόσο, πριν διαβάσης τó γράμμα μου
ώς τó τέλος. Γιατι... όπως έγραψα και παραπάνω...
έγώ κάτι νά σου πώ, κι’ αυτό τó κάτι, τὰ χείλη μου
δεν έγουν τή δύναμη νά τó προσφέρουν. ‘Ισως και
νά μη βρίσκουν τίς κατάλληλες λέξεις νά τó εκ-
φράσουν...
Είμαι τόσο κουρασμένη, Ντάν, τόσο λυπημένη...
Νοιώθω πως κάτι έχει αλλάξει μεταξύ μας... πως γί-
ναμε κι’ έμεις σαν τούς άλλους ανθρώπους πού ζούν
γύρω μας, πού τούς βλέπομε πλάι μας... Γιατι νά

Τά προηγούμενα

Ο Πύργος της Καταιγίδος άνηκει στην οικογένεια των Έρυσόου και έρίσκει σε μία όρενη περιφέρεια του Γιορκατάο. Είναι χτισμένος στην κορυφή ενός γουναυ βράχου, κι' ο άερας, που σφυρίζει διαρκώς εκεί πάνω παράξενα και πένθιμα, σου δίνει την εντύπωση τής καταιγίδος. Από κει πήρα κι' ο πύργος τ' όνομά του.

Μία μέρα, ο γέρω Έρυσόου έπιστρέφοντας από κάποιο ταξίδι έφερε μαζί του και ένα μικρό παιδί, μαυρό, κουρελιάρικο και θρώμικο. Τό είχε βρή έγκαταλειμμένο και νησιτικό στο Λίθεροπουλ και τό λυπήθηκε. Όλοι δέχθηκαν με φανερό έθροσύνη τό άπροσπο αυτό δώρο, και περισσότερο άπ' όλους τά δυο μικρά παιδιά του πυργοδεσπότου: ή Κάτου που ήταν λίγο μικρότερη από τον «παιρέσακτο» και ο Ρότζεο. Τό παιδί υιοθετήθηκε παρά ταύτα από τον γέρω Έρυσόου που του δώκε και τ' όνομα ενός άγοριού του που είχε πεθάνει: Χήθκλιφ.

Με τον καιρό, ή αντίπαθεια που ένιωθε ή Κάτου για τον μικρό άγνωστο άδελφό, μετεβλήθη σε συμπάθεια μέχρι του σημείου να μην μπορέσει πιά ή μικρούλα να κάνει χωρίς τήν παρεία του νέου της φίλου. Ο Ρότζεο όμως, εξακολουθούσε ως τήν στιγμή που έφυγε για να σπουδάσει.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ ο γέρω Έρυσόου πέθανε ήρεμα και από τήν στιγμή εκείνη κύριος του Πύργου τής Καταιγίδος γινότανε πιά ο Ρότζεο. Η άπουσία του ώστόσο από τον πύργο και ή άλλαγή του περιβάλλοντος δεν μετέβαλαν καθόλου τήν στάση του νέου άπέναντι του Χήθκλιφ. Έξακολουθούσε να τον θεωρή παιρέσακτο. Τόν μετριοιόζετο ως ύπηρετή και δεν άφηνε εύκαιρία να μίην τον προσβάλει μπροστά στην Κάτου, που εξακολουθούσε όμως, πάντα να τον αγαπά.

Ο Χήθκλιφ δεχόνταν, έλους τους έξευτελισμούς με έγκαρτέρηση και σιωπή. Αοκίσθηκε όμως, να εκδικηθή υιά μέσο για όλα αυτά.

Σε λίγο τά πράγματα χειροτέρευσαν. Ο Ρότζεο έχασε τή γυναίκα του άπ' αυ στή γέννα, κι' έγινε τρελλός άπ' τον καυμό του. Αδιαφορούσε για τό παιδί του, έσα ώσάκι άγοράκι, και περνούσε όλη τήν ήμέρα του με κακή συναναστροφή, πίνοντας και χαρτοπαίζοντας. Ο Πύργος τής Καταιγίδος είχε καταναφθεί μια πραγματική κόλαση.

Τήν εποχή εκείνη, ο γυιός ενός γείτο-

ΠΥΡΓΟΣ

ήγήση στο θωμό τής εκκλησίας του χίμοτον τήν ώραία Κάτου. Κανένας ώστόσο δεν τον μακαρίζε.

για πυργοδεσπότη, ο Έντγκαο Λίντον, ζήτησε τήν Κάτου σε γάμο, κι' αυτή δέχτηκε. Όταν τό έμαθε ο Χήθκλιφ, τρελλός άπ' τήν άπελπισία έφυγε άπ' τον Πύργο χωρίς να πη σε κανένα τίποτα. Η Κάτου πέρασε μια όλόκληρη βροχερή νύκτα άναζητώντας τον στους άγρούς, κι' όταν επέστρεψε, έπεσε βαρεια άρρωστη. Στο μεταξύ, ο Χήθκλιφ δεν ξαναφάνηκε πουθενά.

4ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

Η ΖΩΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟ

ΑΡΟΜΟ ΤΗΣ

ΤΡΕΙΣ μήνες διήρκεσε ή ασθένεια τής Κάτου. Τρείς μήνες, κατά τους οποίους βρισκόταν κυριολεκτικά μεταξύ ζωής και θανάτου. Και μέσα στα παραμιλητά της, έρχόταν δι-

Ένα συγκλονιστικό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ Αγγλικής φιλολογίας υπό ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ

αρκώς τό όνομα του Χήθκλιφ, τότε σαν έπίκληση και τότε σαν παράπονο...

Όταν κατώρθε να σηκωθή άπ' τό κρεβάτι ή κ. Λίντον επέμεινε να τήν πάρη μαζί της στο Τρούσακρο Γκραϊτζ για ν' αναρρώσει. Αισθανθήκαμε πραγματική σύγνομωσύνη για τήν άπαλλαγή μας.

Η Κάτου επέστρεψε πάλι σε λίγον καιρό, πιο άγέρωχη και πιο άνοπόφορη παρά ποτέ. Δεν μιλούσε πιά για τον Χήθκλιφ, ούτε πλησίαζε τον άδελφό της, τον Ίωσήφ ή έμένα. Όλη τήν ήμέρα περιπλανιόταν στα χωράφια, κι' όταν επέστρεφε, κλεινόταν στην κάμαρά της και δεν ήθελε να δη κανένα. Ο μόνος που τήν πλησίαζε ήταν ο Έντγκαο Λίντον. Και δεν παραξενευτήκαμε καθόλου όταν, σε λίγον καιρό, πληροφορηθήκαμε ότι άπεφάσισαν να παντρευτούν. Μεσολάβησεν όμως άπαντά ο θάνατος του κυρίου και τής κυρίας Λίντον, και έτσι, μόλις μετά τρία χρόνια ο γαρός Λίντον κατώρθε

» Ακολουθήσα τήν Κάτου στο νέο της σπίτι, κι' είχα τήν εύτυχία να παρατηρήσω ότι οι προβλέψεις μας ήταν έσφαλμένες. Συμπεριφερόταν πολύ καλλίτερα από τό παρελθόν, κι' έδειχνε πραγματική αγάπη προς τον άντρα της. Κι' όχι μόνο προς τον άντρα της, αλλά και προς τήν Ίζαμπελ. Είναι αλήθεια, βέβαια, πως κι' οι δυο τους τήν πρόσεχαν εξαιρετικά και εξεπλήρωναν με θρησκευτική ευλάβεια τήν παραμικρότερη της έπιθυμία. Κι' είχαμε όλοι τήν εντύπωση ότι ήταν πράγματι εύτυχιμένοι.

Κάθε εύτυχία όμως έχει ένα τέλος. Ένα βράδυ, επέστρεφα από τον κήπο. Είχα σταθή στην είσοδο κι' ανέπνεα με ήδονή τον μυρωμένο άερα, ένφ γύρω μου ή σελήνη έρχεγε χαϊδευτικά τις ακτίνες της. Έξαφνα, άκουσα πίσω μου μια φωνή:

— Έρεις είσθε, Νέλλη; Ήταν μια φωνή σοβαρή, μ' ένα τόνο ξενικό. Ωστόσο, ο τρόπος με τον οποίο προσέβηθε τ' όνομά μου δεν μου ήταν τελείως άγνωστος. Για μια στιγμή, αναρωτήθηκα: «Μήπως είναι ο κ. Ρότζεο;» Σπράφηκα και διέκοινα ένα άνδρα ύψηλό, με σκούρα ρούχα, που πλησίασε:

— Περιμένω μίαν ώρα εδώ, είπε. Δεν έτόλμησα να κτυπήσω. Δεν με άναγνωρίζετε; Δεν είμαι ξένος. Μία ακτίνα τής σελήνης έπεσε εκείνη τή στιγμή στο πρόσωπό του. Έβγαλα μια φωνή, σαν νάβλεπα μπροστά μου κάποιον που δεν άνηκε σ' αυτόν τον κόσμο. Και σήκωσα, κατάπληκτη, τά χέρια μου προς τον ουρανό:

— Έσείς; Έπιστρέψατε; είναι αλήθεια;

— Ναι, εγώ, ο Χήθκλιφ, έχανε εκείνος και σήκωσε τό βλέμμα του προς τά παράθυρα. Είναι εδώ; Πού είναι; Δεν φαίνεσθε εύχαριστημένη Νέλλη, που με είδατε... Μιλήστε μου... Πέστε μου αν είναι εδώ... Θέλω να τής μιλήσω... Θέλω να πω κάτι στην κυρία σας... Πηγαίνετε να τής πητε ότι κάποιος θέλει να τήν δη... Έγώ, ήμουνα σαν χαμένη:

— Πώς θα πάρε άραγε ή κυρία μου τό πράγμα; Τί θα κόμη; Άφού εγώ τάχασα άπ' τήν εκπληξή μου, εκείνη θα τσελαβή! Είσατε πράγματι ο Χήθκλιφ; Μά πόσο άλλαξατε! Έπηρεστήσατε μήπως στο στρατό; — Πηγαίνετε να κάμετε αυτό που σας είπα, με διέκοψε. Δεν μπορώ να περιμένω περισσότερο... Άφησα τήν πόρτα ανοιχτή κι' έτρεξα. Μά όταν έβησα μπρος στο δωμάτιο όπου καθόταν ο κύριος και ή κυρία Λίντον, δεν μπόρεσα να προχωρήσω. Έπι τον, δεν μπόρεσα να χορημοποιήσω ως πρόφαση ν' άνάωω τό πάω και...

— Έδώ; Στο μικρό σαλόνι; — Πού λοιπόν; Ο κ. Λίντον φαινόταν πολύ πειραγμένος και άφρησε να ύπονοηθή ότι ή κυρία του θάταν πιο κατάλληλο μέρος για τήν έπισκέπη. Η Κάτου τον κούταζε για μια

Ήταν καθισμένοι κι' οι δυο μπρος στο ανοιχτό παράθυρο. Στο βάθος, το άγριο τοπίο είχε πάρει μια έκφραση γαλήνης. Τό πάν εκεί μέσα άπέπνεα τήν ήρεμία, τήν πιο άπόλυτη ειρήνη. Δίσταξα να εκτελέσω τήν άποστολή μου κι' έτοιμαζόμουν να φύγω, αφού άναψα τά φώτα, όταν ξαφνικά κάτι με σκούνησε να πλησιάσω τήν κυρία, και να μουμουρίσω:

— Κάποιος κύριος έπιθυμεί να σας μιλήση κυρία.

— Τί θέλει; ρώτησε ή κυρία Λίντον.

— Δεν τον έρωτώσε.

— Καλά. Κλείσε τά παράθυρα, Νέλλη κι' έτοιμασε τό σαλί. Ήρχουα αμέσως.

Και έγκατέλειπε τό δωμάτιο. Ο κ. Έντγκαο με ρώτησε άδιάφορα ποιός ήταν ο έπισκέπτης.

— Κάποιος που ή κυρία δεν τον φαντάζεται... είπα. Είναι ο Χήθκλιφ... ίσως να τον θυμάσθε, κύριε... που καθόταν στο κ. Έρυσόου.

— Τι; Έκείνος; ο άλήτης; άνέκραξε. Και γιατί δεν τό είπατε στην Κατερίνα;

— Προσοχή, κύριε! Δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε τέτοιες λέξεις γι' αυτόν. Αν σας άκούση ή κυρία, θα λυπηθή ύπερβολικά. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο λυπήθηκε όταν εκείνος έφυγε. Κι' είμαι βέβαιη πως ή επάνοδος του άποτελεί γι' αυτήν γιορτή...

Ο κ. Λίντον διηρθωνήκε προς ένα παράθυρο που έδινε πάνω στην αυλή. Τό άνοιξε κι' έσκυψε έξω. Φαίνεται ότι τους είδε από κάτω, γιατί φώναξε έντονα:

— Μην κάθεται έξω, αγάπη μου. Πές στον έπισκέπτη να μη μέσα, εάν είναι γνωστός σου.

Σε λίγο άκουσα διαστικά βήματα στη σκάλα, και στην πόρτα φάνηκε, ή Κάτου, λαχανιασμένη, κατακόκκινη, σα χαμένη: τό πρόσωπό της ήταν άνασταταμένο, δεν θά μπορούσε όμως, κανείς να διακρίνη αν τής είχε συμβη μία μεγάλη χαρά ή μία μεγάλη συμφορά!

— Ω, Έντγκαο! Έντγκαο! Ήσπασε, τρέμοντας, κι' έπεσε στο λαμό του. Έντγκαο αγάπημένε μου! Ο Χήθκλιφ επέστρεψε!.. Είναι κάτω! Κι' έσφιγγε τον άντρα της στην άγκαλιά της σαν να έπρόκειτο να τον πνίξει:

— Καλά, καλά! Έκαμε εκείνος με δυσαρέσκεια: αυτός δεν είναι λόγος για να με πνίξεις! Ο άνθρωπος αυτός μου φάνηκε ποτέ άξιος θαυμασμού...

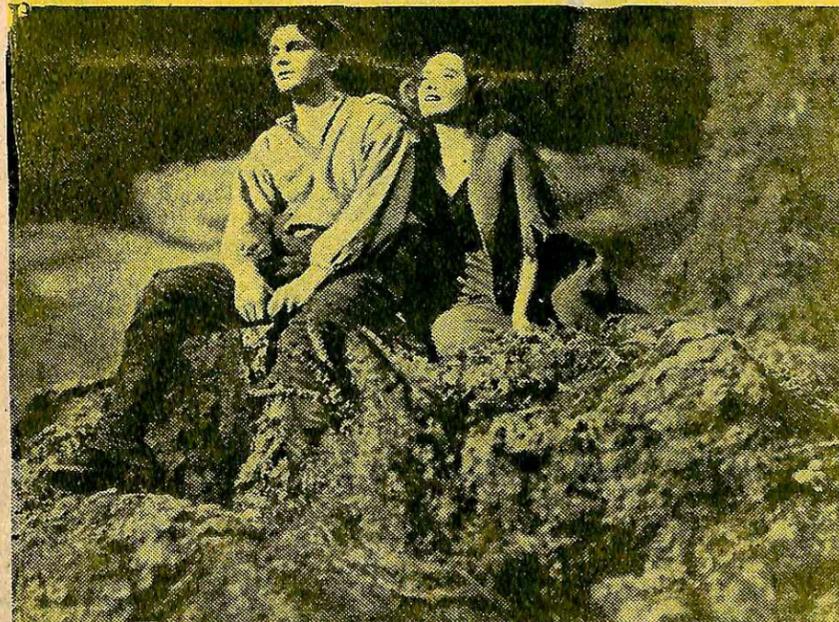
— Έξω ότι δεν τον αγαπούσε, είπε ή Κάτου, μετριάζοντας κάπως τήν εκδήλωση του ένθουσιασμού της. Ωστόσο τώρα προς χάριν μου, πέπει: να γίνετε φίλοι... Να τού πω νάβρη άπάνω;

— Έδώ; Στο μικρό σαλόνι;

— Πού λοιπόν; Ο κ. Λίντον φαινόταν πολύ πειραγμένος και άφρησε να ύπονοηθή ότι ή κυρία του θάταν πιο κατάλληλο μέρος για τήν έπισκέπη. Η Κάτου τον κούταζε για μια

στιγμή παράξενα... μισοθυμωμένα, και μισογαλώντας: — Όχι, πρόσθεσε, δεν μπορώ να τον δεχθώ στην κουζίνα. Βάλε εδώ δυο τραπέζια, Νέλλη: τό ένα για τον κύριό σου και για τήν Ίζαμπελ που άνήκουν στην άριστοκρατία, κι' ένα άλλο για τον Χήθκλιφ και για μία μένα, που προσερχόμαστε άπό τήν κατώτερη τάξη. Δεν είναι καλά έτσι, αγαπητέ; Αν δεν σ' άρέσει, δώσε τότε εσύ τις οδηγίες που πρέπει... Έγώ πάω να δω τί κάνει ο έπισκέπτης μου: ή χαρά μου είναι τόσο μεγάλη που φοβού-

του φάνερωαν ένα πρόσωπο γεμάτο θέλγηση κι' έξυπνάδα, που δεν θυμίζε σε τίποτα τον παλιόν άνθρωπο. Και μόνο, κάτω από τά παχειά φρύδια και τά ήμίκλειστα πάντα μάτια έλαμπε το ίδιο παλιό βλέμμα, γεμάτο σκληρότητα. Η εκπληξή του κυρίου μου ύπηρεξε άνώτερη κι' άπ' τή δική μου. Στάθηκε άκίνητος για ένα λεπτό, μη ξέροντας πως να φερθή στον άλήτη, όπως τον είχε χαρακτηρίσει που όλίγου. Ο Χήθκλιφ, εν τώ μεταξύ είχε τραβήξει τό χέρι του, και τον παρατηρούσε ψυχρά, περιμένον-

Η Κάτου δεν μπορούσε να κάνει χωρίς τήν παρέα του νέου της φίλου

μα ότι δεν είναι αλήθεια πως επέστρεψε... Κι' έτοιμαζόταν να τρέξη έξω, μα ο κ. Έντγκαο τήν συνεκράτησε: — Παρακάλεσε τον κύριο ν' άνέβη άπάνω, είπε σπρεφόμενος σε μένα. Και σό, Κάτου, προσπάθησε να φανής λογική. Δεν υπάρχει λόγος να κάνης έτσι γιατί επέστρεψε ένας παλιός ύπηρετής...

Κατέβηκα και ήθερα τον Χήθκλιφ να περιμένη στην πόρτα. Με ακολουθούσε χωρίς πολλά λόγια και τον ώδήγησα στο δωμάτιο όπου τά κατακόκκινα πρόσωπα του κυρίου και τής κυρίας έδειχναν ότι είχε μεταλαβήσει κάποια σκηνή. Τά μάτια τής Κάτου έλαμψαν παράξενα μόλις αντίκρισε τον φίλο της. Έπρεσε σ' αυτόν, που πήρε τά χέρια και τον ώδήγησε κοντά στον κ. Έντγκαο κατόπιν, έπιασε τά χέρια του Λίντον, και παρά τήν θέλησή του, τά ένωνε με τά χέρια του

τας ν' άποφασίση να μιλήση. — Καθήστε, κύριε, είπε τέλος εκείνος 'Η κυρία Λίντον, εις άνάμνησιν του παλιού καιρού, έπιθυμεί να σας ύποδεχθού με μ' έγκαροδιότητα και, φυσικά, ειμα εύτυχής για β,τι τήν εύχαριστεί. — Κι' εγώ τό ίδιο, άπήντησε ο Χήθκλιφ. Θα καθήσω εύχαρίστως λίγη ώρα. Καθήσε άπέναντι στην Κάτου, που είχε διαρκώς τά μάτια της στηριγμένα πάνω του. Έκείνος απέφευγε να τήν κούταξη 'Ένα φευγαλέο βλέμμα από καιρό σι καιρό του έφθανε. Μά τό βλέμμα αυτό καθόρεφτιζε τήν εύτυχία που άντλούσε άπό τό δικό της. Κι' ήταν τόσο άπορροσημένοι άπ' τήν χαρά τους που δεν σκεφτόταν ούτε καν να τήν συγχαλύσουν. Φυσικά, ο κ. Έντγκαο δεν είχε τά ίδια αισθήματα: ήταν κάτοικος και τά χέρια του έτρεμαν. Και τά συναισθήματα αυτά

ζηθασαν στο κατακόρυφο δταν η γυναίκα του σηκώθηκε και, πλησιάζοντας τον Χήθκλιφ, τούπιασε πάλι τα χέρια, γελώντας σαν τρελλή:

— Άδριο, θα νομίζω πως ώνειρευτήκα, φώναζε. Δεν θα πιστεύω πως σε είδα, πως σε άγγισα, πως σου μίλησα ακόμα μια φορά. Κι' όμως σκληρά Χήθκλιφ, δεν είσαι άξιος τέτοιας ύποδοξης! Νά λείπης τρία χρόνια χωρίς να δώσης σημεία ζωής, χωρίς καν να με σκεφθής ποτέ!

— Σας σκεπτόμουν λίγο περισσότερο από ό,τι σεις με σκεφθήκατε, μουρμούρισε. Κι' έπειτα, σαν να άγνοούσε την παρουσία όλων άλλων, σαν ύπνωτισμένος άπ' τήν παρουσία εκείνης, έξηκολούθησε με φωνή παράξενη, θαυιά, ύποβλητική:

— Μόλις πρό όλίγου καιρού πληροφορήθηκα τον γάμο σας. Ήλθαμε την ά-

πόφαση να σας δώ μιá φορά, να κανονίσω τους λογαριασμούς μου με τον άδελφό σας κι' έπειτα να παραδοθώ στη δικαιοσύνη. Μά τώρα που σ' είδα, που άκουσα τη φωνή σας, τ' άξασα όλα. Πρέπει να με συγχωρήσετε: γιατί άγωνίστηκα σκληρά όλο αυτό τον καιρό. Άγωνίστηκα για σας και μόνο.

— Κάτου, έν δεν θέλεις να κρώση το τσάι, έλα στο τραπέζι παρακαλώ διέκοψε ο κ. Λίντον, προσπαθώντας να συγχρα τ η ή στην συνηθισμένη του εύγένεια. Ο κ. Χήθκλιφ δεν πρέπει ν' άργήση, γιατί, όπουδήποτε κι' άν πρόκειται να καταλύση, ή άποστασις θάναί άρκετή.

Και κάθης μπροστά στο τσάι. Έπειτα άκριβώς τη στιγμή φάνηκε κι' ή Ίζαμπελ. Το τσάι διήρκεσε δέκα λεπτά. Το φλυτζάνι της Κάτου έμεινε άδειο: ήταν άδύνατο να φάη ή να πιη. Ο κ. Έντγκαρ μόλις ήπιε μιá γουλιá. Και ο Χήθκλιφ σηκώθηκε να φύγη. Τήν ώρα που έβγαине, τον ρώτησα άν θα πήγαινε στé Γκιμμερτον, το πλησιέστερο χωριό.

— Όχι, είπε. Θα πάω στον Πύργο της Καταγίδος. Ο κ. Έντσόου με προσκάλεσε όταν τον επισκέφθηκα σήμερα το πρωί.

Ο κ. Έντσόου τον είχε προσκαλέσει, αυτόν που έρχόταν για να τον σκοτώση! Άρχισα να φοβούμαι ότι ή επάνοδος αυτή δεν θα έβγαине σε καλό! Ποιός ξέρει τί να σχεδίαζε μέσα στο μυαλό του ο σατανικός αυτός άνθρωπος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον
ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Κατά τα μεσάνυχτα, ο πρώτος μου ύπνος διακόπηκε από την κ. Λίντον που μπήκε στο δωμάτιό μου, κάθισαν

στο πρόσκεφάλό μου και μου τραβήξε τις πλεξούδες για να με ξυπνήση.

— Δεν με παίρνει ύπνος, Νέλλη, μου είπα, σαν να θέλε, να δικαιολογηθής. Κι' έχω ανάγκη από κάποιο πρόσωπο για να του πώ την εύτυχία μου! Ο Έντγκαρ γροινιάζει γιατί χαίρομαι για ένα πράγμα που δεν τον ένδιαφέρει. Δεν ανοίγει το στόμα παρά για να μου πη δυσάρεστα λόγια. Μου λέει πως είμαι πολύ εγωίστρια που θέλω να του μιλω ένφ νυστάζει. Έπειδή είπα δυο καλά λόγια για τον Χήθκλιφ, θύμωσε, ζήλεψε κι' έβαλε τα κλάμματα. Σηκώθηκα λοιπόν και τον άφησα.

— Και γιατί να λέτε καλά λόγια για τον Χήθκλιφ; Έκανα εγώ. Άφου ξέρετε ότι από μικροί αντιπαθούσαν ο ένας τον άλλο; Και ο Χήθκλιφ θα δυσάρεστηθ ή άν σας άκούση να επαινείτε τον κ.

Ο νεαρός Λίντον κατόρθωσε να οδηγήση στο βωμό της έκκλησίας του Γκιμμερτον την ώραία Κάτου...

Λίντον: έτσι είναι ή ανθρώπινη φύσις.

— Γιατί εγώ δεν ζηλεύω; Μήπως θυμόνω όταν μιλούν για την ύμορφιά της Ίζαμπελ, για τ' άξανά της μαλλιά, για την λευκότητά του δέρματός της, για την κομψότητά της, ούτε για την πρότιμησή που της δείχνουν όλοι; Έσθ ή τίμιαση που της δείχνουν όλοι; Νέλλη, όταν τύχη να μαλλώσουμε, παίρνεις το μέρος της. Κι' όμως εγώ δεν την μισώ. Υποχωρώ την φωνάζω άγαπημένη μου και προσπαθώ να την καλοπιάσω. Αυτό εύχαριστεί τον άδελφό της, και συνεπώς, και μένα.

— Κάνετε λάθος, κυρία Λίντον! Αυτόι ύποχωρούν και αυτοί σας καλοπιάνουν. Νάχετε όμως υπ' όψιν σας ότι ίσως κάποτε δεν θελήση να ύποχωρήση στα καπρίτσια σας, και τότε...

— Τότε... θα πολεμήσουμε μέχρι θανάτου, Νέλλη! Έκαμε ή Κάτου γελώντας. Και πόσθες:

— Μή φοβάσαι Νέλλη! Δεν θ' άφήσω να γίνει ποτέ κακό. Ή επιστροφή σου μ' έκαμε να συμφιλιθώ με τον Θεό και μ' έλους τους ανθρώπους! Είχα επαναστα-

τήσει εναντίον της Μοίρας! Ω, νάξερε πόσο υπέφερα! Ο άνθρωπος αυτός, ο Έντγκαρ, αν τξέρε, θα ντρεπόταν να καταστρέψη τη σημερινή χαρά μου με τ' άνάμυστα λόγια του. Οπωσδήποτε, δεν του θυμόνω. Αισθάνομαι καλωσύνη για όλο τον κόσμο. Άν κάποιος με χτυπούσε στο ένα μάγουλο, θάμουνά ίκανή να του στρέψω και τó άλλο, και να του ζητήσω συγγνώμη γιατί τον προκάλεσα. Και για να σου τó άποδείξω, πάω άμέσως να συμφιλιθώ με τον Έντγκαρ! Καληνύχτα, Νέλλη! Αισθάνομαι σήμερα πως είμαι ένας άγγελος!

Με την πρόσχαρη αυτή διάθεση έφυγε. Και πράγματι, τó άλλο πρωί ο κ. Λίντον δεν φαινόταν δυσάρεστημένος. Υποδέχτηκε τον Χήθκλιφ—τον κύριο Χήθκλιφ θάπρεπε να λέω στο έξής—με άρκετή προσήνεια. Και οι μέρες που επηκολούθησαν υπήρξαν άνεφελές για όλους.

Ο Χήθκλιφ δεν έκανε κατάχρηση της φιλοξενίας. Και ή Κάτου, έξ άλλου, προσπαθούσε να μετριάζη την επίδειξη του ένθουσιασμού της. Η άνησυχία του κυρίου μας έκόπασε, και άλλα γεγονότα τράβηξαν την προσοχή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον
ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΕΠΙ
ΣΚΗΝΗΣ

Η Ίζαμπελ Λίντον, εκείνη την εποχή, ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι δεκαοκτώ χρονών, μολοντί δέ είχε παιδική εμφάνιση, τó μυαλό της ήταν καλλιεργημένο, τ' αισθήματά της ζωηρά και ό χαρακτήρας της εύθικτος κι' εύπεπτός.

Εμφανικά ή Ίζαμπελ Λίντον άρχισε να δείχνη μιάν άκαταγώνιστη κλίση για τον επισκέπτη που ή Έντγκαρ μόλις άνεγόταν. Όταν άντελήφθη τó αισθημα αυτό, ο άδελφός της, που την άγαπούσε τρυφερά, έμεινε άναυδος. Χωρίς να παραδλήτη την κατάπτωση που ένας τέτοιος δεσμός θ' άποταλούσε για την οικογένειά του, ούτε τον κίνδυνο να περιέληθ σ' έναν τέτοιο άνθρωπο όλη ή πατρική τους περιουσία, άφου ο ίδιος δεν είχε παιδιά, διαίσθανόταν συγχρόνως πόσο άπαισιος ήταν ό χαρακτήρας του Χήθκλιφ, που έμεινε πάντα ο ίδιος, παρά την έξωτερική του μεταβολή: σκληρός κι' εγωιστικός. Έφροβόταν την άγρια εκείνη κι' άμείλικτη φύση, κι' έτρεψε στη σκέψη ότι θα βρισκόταν ποτέ ύποχρεωμένος να του παραδώση την άδελφή του.

Όλοι μας είχαμε άντιληφθ ή μεγάλη μεταβολή στον χαρακτήρα της Ίζαμπελ. Είχε γίνει μελαγχολική και νευρική. Δεν μπορούσε τώρα ν' άνεχθ ή καθόλου την Κάτου, την όποιαν άπέφυγε σαν τó διάβολο. Και κάποια μέρα, ή καταιγίς ξέσπασε. Η Ίζαμπελ παραπονέθηκε στον άδελφό της ότι ή Κάτου της φερόταν σκληρά:

— Κακόπαιδο! Πώς μπορείς να λές ότι είμαι σκληρή, έκαμε κατάπληκτη ή κυρία μου, τρελλάθηκες; Και τότε σου έκαμα τó παραμικρό;

— Χθές, αναστάναζε ή Ίζαμπελ.

— Χθές; Και τί σοκάμα;

— Όταν πηγαίνουμε περίπατο με τον κ. Χήθκλιφ, μου είπες ότι ήμουν ελεύθερη να πάω όπου θέλω...

— Και αυτό έσθ ν' όνομάζεις σκληρότητα; Ρώτησε ή Κάτου δάζοντας τ' άγέλια. Ούτε καν μάς πέρασε ή ιδέα να σε προ-

σβάλλωμε: μάς ήταν τελείως άδιάφορο άν ήσουν εκεί ή όχι. Σηκώθηκα άπλωσ ότι μπορούσε ή παρσία του Χήθκλιφ να μην σου ήταν πολύ διασκεδαστική.

— Καθόλου! Έκαμε εκείνη κλαίοντας. Ήθελες να με διώξης, άκριβώς γιατί ήξερες πως θα μ' εύχαριστούσε να μείνω.

— Είναι στα λογικά της; ρώτησε πάλι ή κ. Λίντον στρεφόμενη σε μένα. Θα σου πώ τί είπαμε, και θέλω να μου επαναλάβης τί μπορούσε να σε ένδιαφέρει...

— Τί σημασία είχαν αυτά που λέγατε; Έγώ ήθελα νάμαι με...

— Με...; Έκαμε ή Κάτου, βλέποντας την Ίζαμπελ να διστάζη να συμπληρώση τη φράση της.

— Μ' αυτόν! Και δεν θέλω να με διώχνης, εξακολούθησε άναστατωμένη. Είσαι σαν τó σκυλί μπροστά του, και δεν άφήνεις να τον πλησιάση κανείς. Θέλεις μόνον εμένα ν' αγαπά...

Η Κάτου έμεινε κατάπληκτη: — Μαίμου! φώναζε. Που να φαντασθώ ότι επιδιώκεις τον θάνατο του Χήθκλιφ... ότι τον θεωρείς ως εύχάριστο πρόσωπο. Κι' άκόμη τώρα, νομίζω ότι δεν σε κατάλαβα καλά...

— Καθόλου, είπε τώρα ή Ίζαμπελ, άφήνοντας έλεύθερα τ' αισθήματά της. Τον αγαπώ περισσότερο από ό,τι εσύ αγαπάς τον Έντγκαρ. Και θα μ' αγαπούσε κι' εκείνος, άν εσύ δεν τον έμποδίζες.

— Σε βεβαιώ πως δεν ήθελα νάμαι στη θέση σου ούτε για ένα βασίλειο, δήλωσε ή Κάτου.—Και κείνη την ώρα μιλούσε ειλικρινά.—Νέλλη, προσπάθησε κι' εσύ να την πείσης ότι αυτό που κάνει είναι μιá τρέλλα. Πές της τί άνθρωπος είναι ο Χήθκλιφ: ένας άγριος, χωρίς λεπτότητα, χωρίς ύμρφωση. Μία έρμη, χωρίς ένα δέντρο. Θάταν τó ίδιο ν' αφήσης ένα καναρίνι μέσα στα γίβνια μιá χειμωνιάτικη μέρα, με τó να του έπιστευθής την καρδιά σου. Δεν τον ξέρεις καλά, παιδί μου, για να σου προάση τέτοια ιδέα στο μυαλό. Μή νομίζεις πως κρύβει τις άρετές του κάτω από την σιωπηλή του εμφάνιση; είναι αιώσθρος, άμείλικτος σαν λύκος. Θα σε τσάκιζε σαν ένα σκυλίχι. Ίζαμπελ, αν νομίζε ποτέ πως τον ένοχλείς. Δεν είναι άνθρωπος που μπορεί ν' αγαπήση μιá Λίντον! Κι' αν σε παντρευόταν, θα τήκανε για τ' αζήματά σου. Άν σου μιλω έτσι γι' αυτόν είναι γιατί είμαι φίλη σου... Άν σε μιούσα, θα σ' άφηνα να πέσης στα χέρια του...

Η Ίζαμπελ κύτταζε με άποτροπισμό τη νύφη της:

— Τί αίσχος! Τί αίσχος! επανελάμβανε. Είσαι χειρότερο από είκοσι έθρες, φαρμακερή φίλη!

— Δεν με πιστεύεις; Έκανε ή Κάτου. Πολύ καλά! Από δω κι' έμπρός δεν θα σου πώ λέξη. Ούτε θα σ' έμποδίσω σε τίποτα.

Κα έγηχε έξω χτυπώντας θυμωμένα την πόρτα.

Η Ίζαμπελ σωριάστηκε σ' ένα καθόμα και έσπασε σε κλάμματα, που από καιρό σε καιρό τ' άδικοπε μ' έπιφωνήματα:

— Τί εγωίστρια! Κακή! Θέλει να παρουσιάση τον κ. Χήθκλιφ σ' άδύνατο! Μά θα βσα λέει, είναι ψέμματα, δεν είναι έτσι!

— Διώξτε τον άπ' τη σκέψη σας, μίσε Ίζαμπελ έκαμα εγώ. Δεν είναι άνθρωπος γιá σας. Είναι ένα όρνο! Άν αλλησε ή κ. Λίντον με άσθηρότητα, ώστόσο ίπε την άλήθεια. Έξέρει την καρδιά του ίσο κανέναν άλλος και δεν σ' ά-

παρουσίαζε ποτέ χειρότερο άπ' ό,τι πραγματικά είναι. Οι τίμοι άνθρωποι δεν κρύβουν ποτέ τις πράξεις των. Αυτός όμως; Πώς έζησε; Πώς κέρδισε χρήματα;

— Είσαι κι' εσύ μαζί με τους άλλους, Νέλλη! απάντησε ή Ίζαμπελ. Ένωθήκατε όλοι για να καταστρέψετε την εύτυχία μου...

Τήν άλλη μέρα, ή Κάτου κι' ή Ίζαμπελ βρισκόταν στην βιβλιοθήκη θυμωμένη ή μιá αισθανόταν κάποια άνησυχία που είχε άποκαλύψει τ' αισθήματά της σε μιá στιγμή παροξισμού. ή άλλη, εξαγριωμένη κατά βάθος εναντίον της άνοραδέλφης της, παρ' όλο ότι ήθελε να δείξη ότι έπαιρνε τó πράγμα έλαφρά, άδιάφορα.

Έξαρνα, ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο Χήθκλιφ. Η Ίζαμπελ θάθελε να φύγη, μά ήταν πολύ άργά.

— Ά, τί ώραία! Έκαμε ή Κάτου μόλις τον είδε. Άκριβώς χρειαζόταν ή παρουσία σου για να σπάση ό πάγος που ύπάγει μεταξύ μας. Και είσαι ό μόνος κατάλληλος άνθρωπος. Χήθκλιφ, είμαι εύτυχής που θα δείξω κάποια που σε αγαπά περισσότερο κι' από μένα! Είσαι άπορήφανος, ε; Μην κυττάζεις την Νέλλη, δεν είναι αυτή. Είναι ή πλούσιστα ή αγαπητή μου κουνιάδα, που κατακλήθηκε άπ' την ύμορφιά σου!

Η νέα κόρη, άναστατωμένη από τη ντροπή, σηκώθηκε να φύγη. Η Κάτου την έπιασε από τó χέρι:

— Κάτου! φώναζε ή Ίζαμπελ, δεν ντρεπείσαι; Κύριε Χήθκλιφ, πέστε της να μ' άφήση! Έσγνά ότι μεταψύ μας δεν ύπάρχει τίποσι οικειότητες, ώστε να επιτρέπονται τέτοιες κουδέντες...

— Όχι, όχι! Έκαμε εκείνη. Δεν θα φύγης. Ούτε θα λές ότι σε διώχνω σαν σκυλί, ούτε ότι σε έμποδίζω να βγής περίπατο με τον Χήθκλιφ!

— Της άποδίδετε σκέψεις που δεν τις έχω, πρόσθεσε ο Χήθκλιφ. Φοβούμαι τούναντίον ότι ή παρουσία μου της είναι δυσάρεστος.

— Άς με διαψέση, αν τολμά! είπε ή Κάτου.

Η Ίζαμπελ, έξω φρενών, μή γνωρίζοντας τί να κάμη και τί να πη, έφερε μηχανικά τó σόμα της πάνω στο χέρι που την έμποδίζε να φύγη, και τó δάγκασε. Η Κάτου την άφησε από τον πόνο, κι' εκείνη άνοιξε την πόρτα κάτωρη, και γάθηξε.

— Τί τίγοις! Έκαμε ή Κάτου. Πρόσθεξε, Χήθκλιφ!

— Θα της έδωξα τ' άδύνα, αν πο-

τέ τολμούσε να με άπειλήση. Δεν πιστεύω ώστόσο να είναι άλήθεια αυτά που είπες;

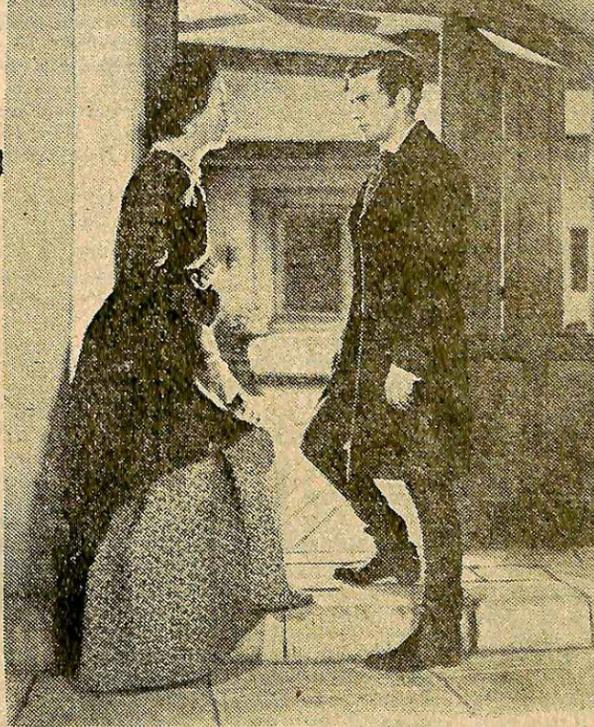
— Σε βεβαιώ ότι είναι άληθέστατα. Κοντεύει να πεθάνη από άγάπη για σενα. Προσάθησα να της άποκαλύψω όλα τ' ελαττώματά σου, για να ψυχράνω τον ένθουσιασμό της, μά δεν κατόρθωσα τίποτα. Μ' έξυβόρισε μάλιστα. Άν δεν την άγαπούσα, άγαπητέ μου Χήθκλιφ, θα την άφηνα να την κατασπαράξη.

— Δεν με έλκύει ούτε γι' αυτό. Θα μου φαίνόταν άλλωστε πολύ παράξενο να ζήσω μ' αυτό τó κεσέιο πλάσμα...

Μεσολάβησε μιá σύντομη διακοπή. Έπειτα εκείνος συνέχισε:

— Αύτη θα κληρονομήση τον άδελφό της, δεν είναι έτσι;

— Κάνεις λάθος, κύριε. Και τ' α παιδιά του Έντγκαρ... που θα γεννηθούν... δεν

—Εισθε έσεις; Η κυρία μου θα τρελλαθής!

τά λογαριάζετς; — Άς αφήσουμε καλλίτερα, αυτό τó θέμα, είπε εκείνος.

Και τó άφησαν άμέσως πράγματι άπ' τις κουδέντες τους. Είμαι όμως βέβαιη ότι δεν τó άφησαν από τη σκέψη τους και οι δυο. Κι' είδα τον Χήθκλιφ να χαμογελά άδύνατα στον έαυτό του και να πέφθη σε μιá βαθιά σκέψη, που δεν προοιωνίζε τίποτα καλό.

Πήρα την άπόφαση να παρακολουθώ προσεκτικά τις κινήσεις του. Δυόμουνά τους κυρίους μου πρό παντός τον Έντγκαρ, που ήταν τόσο καλός, τίμιος, ήθικός. Στην Κάτου δεν είχα καμιά έμπιστοσύνη. Κι' εύχόμουνά να συμβή κάτι άπροόλεπτο που να μάς άπαλλάξη από την παρουσία του κ. Χήθκλιφ. Οι έπισκέψεις του άποτελούσαν έναν εφιάλτη για μένα. Και δεν ξέρω γιατί, κι' αυτή ή παρουσία του στον γαιτανικό Πύργο μου προσένουσε έναν άκαταπνυατο φόβο.

Κι' ένοιωθα πως ο Θεός είχε εγκαταλείψη τον άκακο άνό, κι' ένα σαροκόορο θηρίο τριγυρίζε έξω, έτοιμο να πόν σπα-

... (Συνέχεια στο έπόμενον)

‘Η άγνωστη ΚΟΥΛΑ ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ

Ο ΡΘΙΟΙ πίσω από τις κουφίνες του «Λυρικού» ένα βράδυ τής περασμένης εβδομάδος παρακολουθούσαμε το πραγματικά ωραίο χορευτικό νούμερο τής συμπαθεστάτης πρωταγωνίστριας τής ‘Επιθεώρησης κ. Κούλας Γκιουζέππε, περιμένοντάς την για τήν... επίθεσή μας!

‘Η ωραία φωνή τής μοναδικής μας πρωταγωνίστριας γεμίζει τή σκηνή:

«Ω! Πώς ξαναζει ή άγάπη μ’ ένα φιλή, φιλή που μās ζαλιζει τόσο πολύ...
 ‘Όρες τής άγάπης μαγικές,
 στιγμές αφάνταστα μαγευτικές...
 Δυό ματάκια κλαίνε
 όταν δυό χειλάκια μ’ άγάπη λένε:
 ‘Ω! Πώς ξαναζει ή άγάπη μ’ ένα φιλή
 φιλή που μού ζαλιζει τόσο πολύ.
 Με τὰ φιλιὰ τόν έρωτα
 περνούν τὰ βράδια τ’ άξήμερωτα,
 Λίγα φιλιὰ
 και ξαναζει ή άγάπη ή παληά!»

Τό τραγούδι τελειώνει. Καταιγισμός χειροκροτημάτων. ‘Η «διακεκριμένη» χειροκροτεί εξάλλως, ή «πλατεί» ένθουσιάζεται κι’ έπευφημεί, ή γαλαρία ώρυσται:

— ‘Όλοοο! ‘Όλοοο!...
 Τό νούμερο επαναλαμβάνεται.
 ‘Ο συγγραφέας του κ. Γιαννουκάκης που κάθεται και συνωμείλει στην άκρη με τόν κ. Κοκκίνη, μειδιά κι’ εμείς... περιμένουμε.

— Κυρία Γκιουζέππε!
 — ‘Α! (εύχαιστη έκπληξης). Καλησπέρα σας! Περάστε.
 Προχωρούμε στό κομψό καμαρίνι τής, τοποθετούμεθα σε μια καρέκλα και έτοιμαζόμεθα.
 — ‘Ηρθαμε ξέρετε...
 — Ξέρω, ξέρω... μās διακόπτει μ’ ένα χαριτωμένο γαυτόγελο. ‘Ηρθατε για τήν «Εβδομάδα». Δέν είν’ έτσι;

— ‘Ακριβώς. ‘Επομένως, θά έγατε τήν καλωσύνη να μās μιλήσετε για τήν «άγνωστη» Κούλα Γκιουζέππε.

Τό γκαρόνι που ήρθε διαστικό, μās διέκοψε. ‘Η συμπαθής τουνομλήτριά μου προθυμοποιήθηκε να μās προσφέρει κάτι:

— Τί θά πάρετε;
 — Μίαν... συνέντευξι!

‘Η Κούλα γελάει. Παροργίζει καφέδες. ‘Αλλά ή συνέντευξις πάλι διακόπτεται.

— Γυρίστε, σās παρακαλώ, από κει δυό λεπτά ν’ αλλάξω...
 ‘Η επιθυμία εισακούεται. Μά συνέντευξις πάλι δέν προχωρ

ρεί. ‘Εμφανίζεται ή χαριτωμένη «συμπρωταγωνίστρια» τής, ή Λουίζα Ποζέλι για να μās πη καλησπέρα.

‘Η... τάξις αποκαθίσταται τέλος, και ή κ. Γκιουζέππε αποφασίζει να μιλήση.

— Λοιπόν, γράψτε πώς είμαι καλή νοικοκυρά. Μ’ άρέσει, να βρίσκωμαι στο σπίτι και να κυτώ τó νοικοκυριό μου. Τρελλαινόμεναι επίσης να μαγειρεύω. Τό μαγειρέμα είναι ή άδυναμία μου.

— Και ποιὰ φαγητά προτιμάτε;
 — Θά σās φανή λίγο παράδοξο. Μά είναι αληθινό: Τή μακαρονάδα, και τήν ελληνικωτάτη φασολάδα! Τόσο τήν πρώτη, όσο και τήν δεύτερη, τή μαγειρεύω περιφραμα και μπορώ να φάω όχι μόνο δεύτερο, αλλά και τρίτο πιάτο.

— Πώς περνάτε τó εικοσιτετράωρό σας;
 — Με μεγάλη ήσυχία. Σηκώνομαι στις 9-9 1/2, κάνω τó υπανάκι μου που είναι επίσης ή άδυναμία μου, έπειτα καθαρίζω τó νοικοκυριό μου Μαγειρεύω, κι’ αφού φάω τó υεσημέρι, διαβάζω πριν κοιμηθώ πάρα πολύ. Και πρέπει να ξέρετε πώς είμαι ή καλύτερα πελάτισσα τού περιοδικού σας τó οποίο παρακολουθώ τακτικώτατα. Μ’ άρέσει τó διάβασμα και ή ήσυχία. ‘Απορύνω τις κομμικές συγκεντρώσεις, και προτιμώ τó σπίτι μου.

— Με μεγάλη ήσυχία. Σηκώνομαι στις 9-9 1/2, κάνω τó υπανάκι μου που είναι επίσης ή άδυναμία μου, έπειτα καθαρίζω τó νοικοκυριό μου Μαγειρεύω, κι’ αφού φάω τó υεσημέρι, διαβάζω πριν κοιμηθώ πάρα πολύ. Και πρέπει να ξέρετε πώς είμαι ή καλύτερα πελάτισσα τού περιοδικού σας τó οποίο παρακολουθώ τακτικώτατα. Μ’ άρέσει τó διάβασμα και ή ήσυχία. ‘Απορύνω τις κομμικές συγκεντρώσεις, και προτιμώ τó σπίτι μου.

— Γλέντια;
 — ‘Α, όσο γι’ αυτά είμαι πολύ ήρεμη. Δέν μ’ ένθουσιάζουν και τ’ άποφεύγω.

— Και πώς σās ήρθε ή ιδέα, να βγήτε στο θέατρο;
 — ‘Η κοσμηγάπητη «σάρα» μās χαμογελά.

— Τό θέατρο ήταν, είναι και θά είναι ή λατρεία μου. ‘Από μικρή, ή σκηνή μού άρεσε υπερβολικά. Με γοήτευε. Με τραβούσε σαν ένας τεράστιος μαγνήτης. Νά βγώ κι’ εγώ στη σκηνή ήταν τó μεγαλύτερο όνειρο τής ζωής μου, και πραγματικόιήθηκε.

— Πρώτα-πρώτα πρέπει να έχη καλή φωνή.
 Τού τραγούδιθα ένα τραγουδάκι, κι’ από τήν έκφρασι του προσώπου του καταλάβα πώς έμεινε ικανοποιημένος.

— ‘Επειτα, συνέχισεν ό Τριανταφύλλου πρέπει να έχη ωραίες γάμπες;
 Σήκωσα λίγο τή φούστα μου ως λίγο πιδ πάνω από τήν καλτσόδετα κοκκινίζοντάς ελαφρά.

— Πιδ πάνω, παιδί μου! Πιδ πάνω! Μιά ήθοποιός δέν πρέπει να ντρέπεται! Συμμορφώθηκα. Κι’ έπειτα μού ειπε και τó τελευταίο προσόν.

— Πρέπει να χορεύη και καλά...
 ‘Α! Τότε ανέπνευσα. Και με ταχύτητα τούκανα μια φιγούρα «σ π α γ γ ά κ ι»

— Καλά, ειπε μάλλον ψυχρά. Και νάρθη αύριο τó πρωί στις πρόβες. Καληνύχτα σου.

— Σκεφθήτε τή χαρά μου. Πετούσα όλόκληρη. Και τήν άλλην ήμέρα, άγνώστως ακόμα πώς τó θεατρικό πρωί, άρχίζει από τις...12, πήγα από τις έννέα και κάθησα στην είσοδο τού θεάτρου, περιμένοντας. Κατόπιν πολλής ώρας άγωνιώδους άναμονής, φάνηκαν οι μέλλοντες «συναδέλφοι» μου. ‘Ο Τριανταφύλλου με παρέδωσε στον χορογράφο.

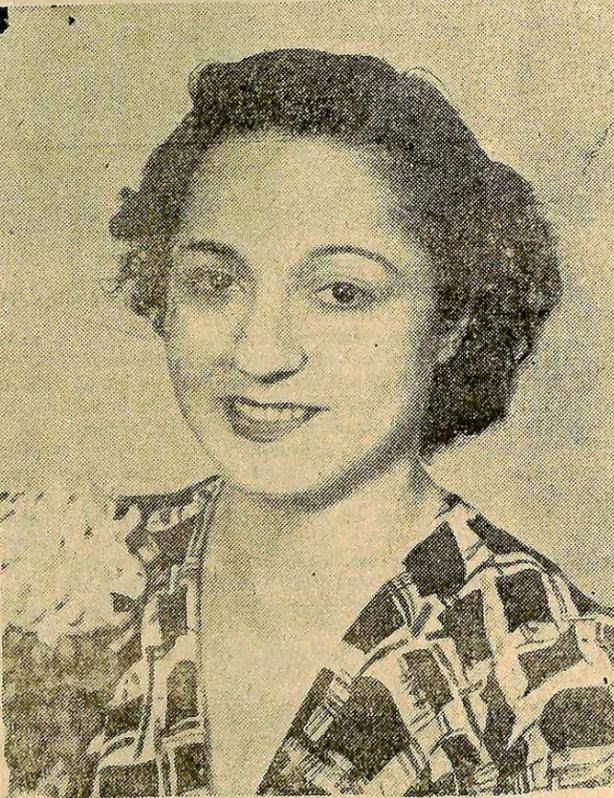
— Για να δούμε τί κάνει αυτή ή μηκή...
 Μούδειξαν τὰ βήματα τού μπαλέτου, κι’ άμέσως έκανα πρόβα μ’ αυτά. Τό ίδιο βράδυ βγήκα κι’ όλας στο θέατρο, κι’ ελούστηκα με τὰ φώτα τής ράμπας και τού προβολέως, που τόσο ποθούσα κι’ όνειρευόμουν από μικρή...

— ‘Επειτα, πήρε τó δρόμο της προς τὰ επάνω ή Κούλα Γκιουζέππε πολύ γρήγορα. Δούλεψε στο «Κεντρικό» με τόν θιασόν ‘Αρνάταφ—Κοφινιώτη, εργάστηκε με μεγάλη επιτυχία κατόπιν στο «Ιντεάλ». ‘Επειτα προσελήφθη από τόν θιασο Μαρίας Κοτοπούλη—Χέλμη κι’ έκανε τήν πρώτη τής εμφάνιση ως συμπρόεττα πιδ στην Αίγυπτο με τήν «Τερεζίνα» στο «Λούνα-Πάρκ» τής ‘Αλεξάνδρειας. ‘Εργάστηκε και στο Κάιρο. ‘Αργότερα εμφανίστηκε πάλι στην ‘Αθήνα στο «Μοντιάλ» με τήν «Βαβυλωνία», κι’ άργότερα ίδρυσε δικό της θίασο, που εργάστηκε μ’ επιτυχία στο «Περροκέ» μὰ και σε «τουρνέ» στις διάφορες ελληνικές τόλεις.

— Στó παλκοσένικο θά πεθάνης, φουκαρού!
 Μά εγώ, που να πάρω από λόγια! Πάντα τό...χαβή μου. Κινηματογράφους κι’ εξαρθρωτικούς χορούς μπρός απ’ τόν καθρέφτη μου. Αυτό γινόταν τακτικώτατα προς μεγάλη λύπη κι’ άπογοήτευση τής μητέρας μου.

— Σιγά, σιγά μεγαλύτερα. Και μαζί μου μεγαλύτερα κι’ ή επιθυμία μου να γίνω μεγάλη χορεύτρια και να βγώ στο θέατρο και να χορεύω μ’ ωραίες τουαλέτες, και με φτερά, με καστανιέτες ή κι’ ήμίγυμνη. Στο μεταξύ, όμως, κάποιο μεγάλο πένθος μού στέρησε τήν αγαπημένη μου επίδοση. Κι’ έτσι με τó πένθος μας έκανα πολύ καιρό να δώ θέατρο και πρό παντός σινεμά.

— ‘Επειτα, όμως, από άοκετό καιρό, που μεταίεστηκε ή λύπη μας, πήγα κάποιο βράδυ στο «Κοσμικόν» τó πωόν «Κίτ-Κάτ» όπου παιζόταν ό «Κόκκινος Μύλος» τού Γιαννουκάκη. Μά μόλις είδα τó μπαλέτο ήλεκτριόστηκα. ‘Η καρδιά μου άδογισε να γτυπώ δυνατά και κάτι με τραβούσε προς τὰ παρασκήνια. ‘Η επιθυμία μου γινόταν κάθε δευτερόλεπτο που

‘Ενα έκφραστικό πορτραίτο τής Κας Γκιουζέππε.

Τί κάνετε

‘Οταν επιστρέψετε τó βράδυ σπίτι σας;

Τό γαλλικόν περιοδικόν «Σινεμόντ» έθεσε σε διάφορους γνωστούς ήθοποιούς τού κινηματογράφου τó άδιάκριτο αυτό έρώτημα. Οι άπαντήσεις ύπηρεσαν αρκετά ένδιαφέροντος. Σās μεταδίδομεν μερικάς:

ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΩΜΟΝ

—Νομίζω πώς όλος ό κόσμος θά πλύνη πρώτα - πρώτα τὰ μούτρα του. ‘Επειτα πέφτω στο κρεβάτι έως ότου να κοιμηθώ, άσχολομαι με τήν μεγαλύτερη άδυναμία μου: τó λύσιμο σταυρωλέων. Και πράγματι ήλθατε πάνω στην ώρα: μπορέτε να μού θρήπε μια λέξη με δεκαπέντε γράμματα, που αρχίζει από π και που σημαίνει...

ΜΟΝΑ ΓΚΟΓΙΑ

—Κάνω ένα ζεστό μπάνιο, όσο περισσότερο ζεστό μπορώ, χύνοντας όλα τὰ νερά τής μπανιέρας στο άπεδο. ‘Επειτα, αφού θυθιστώ στο νερό, θυθίζομαι στην άνάγνωση. Και στο τέλος, κάνω τήν άλληλογραφία μου.

ΑΡΛΕΤΤΥ

—‘Η πρώτη μου δουλειά είναι να ξεμακριαρισθώ. Μπροστά στον καθρέφτη μου βρίσκω έξαιρετική ήδονή να κάνω διάφορες γκριμάντσες, έπειτα, ενώ γδύνομαι, τραγουδώ... Τέλος, πλαισιάζω στο κρεβάτι... ‘Αρχίζω τότε να γυρνά από τή μια μεριά κι’ απ’ τήν άλλη επί αρκετή ώρα, ως ότου θρω τή θέση μου. Τότε πάλι τραγουδώ, κατά προτίμηση τó τραγουδάκι τού ‘Ωντραί: «Καλά είμαι έτσι...»

ΡΕΝΕ ΣΑΙΝ - ΣΥΡ

—‘Αστειεύσεθε; Τί έρώτησις είναι σάτη; ‘Η καρδιά μου έλαλε τὰ γέλια μόλις σās άκουσε. ‘Επιμένετε; Λοιπόν, πρώτα - πρώτα θά κάμω γυμναστική. ‘Επειτα άναπνευστικές άσκήσεις. Και στο τέλος, πηδώ... σκονιάκι! Οι γείτονες μού βάζουν τις φωνές, μα εγώ άδιαφορώ. Τό πίν είναι να κάνη κανείς τó κέφι του. Δέν είναι έτσι;

ΖΑΝ ΒΕΜΠΕΡ

—‘Οταν δέν έχω πολλή δουλειά και δέν είμαι πολύ κουρασμένη, άσχολομαι με τήν αστρολογία! Με ένδιαφέρει τρομερά! ‘Επίσης και τὰ βιβλία τής Μαύρης Μαγείας. ‘Επίσης και ή ταχυδακτυλουργία. ‘Οταν έχω κέφι, κάνω και κανένα ταχυδακτυλουργικό πείραμα.

ΚΩΝΣΤΑΝ ΡΕΜΥ

—‘Αστεία έρώτησι! ‘Ωστόσο, δέν είμαι σε θέση να σās δώσω άστεία άπάντηση. ‘Οταν έχω δουλέψει τήν ήμέρα στο στούντιο, πέφτω να κοιμηθώ. ‘Αν πρόκειται να έτοιμασθώ για κανένα ρόλο, μελετώ τó μέρος μου. Κι’ αν είμαι άεργη, ζωγραφί-

ζω.. για να βγάλω τó ψωμί μου. ‘Η ζωή δέν είναι άστεία, όπως βλέπετε.

ΜΑΡΚΕΡΙΤ ΜΟΡΕΝΟ

—Ξαπλώνομαι σε μια άναπαυτική πολυθρόνα για να ξεκουρασθώ και διαβάζω για να διασκεδάσω. Κάποτε κοιμώμαι εκεί... όταν τó βιβλίο δέν είναι πολύ ένδιαφέρον.

ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ

‘Ο ‘Αλμπέρ Πρεζάν είναι ό μόνος που δέν άπήντησε άμέσως, αλλά έζητησε εικοσιτετράωρο προθεσίμια για να... σκεφθί. ‘Οταν τήν άλλη μέρα τόν έπισκέφθη ό ρεπόρτερ, εκείνος ειπε:

—Μέ συγχωρέιτε, κύριε, δέν είμαι εις θέσιν να σās άπαντήσω.
 —Γιατί; Δέν κάνετε τίποτα;
 —Πώς όχι;
 —Λοιπόν;
 —Νομίζω πώς κοιμώμαι. Νά τόν πιστέψωμεν;

ΡΕΝΙΕΣ

Λέγεται ότι ό Ουίλλιαμ Πάουελ που είχε έπιηρεασθή βαθύτατα από τόν θάνατο τής μνηστής του Τζίν Χάρλοου, πρόκειται ν’ άποσυρθη όριστικά από τόν κινηματογράφο.

—‘Η Βιβιάν Ρομάνς είναι μια από τις περισσότερο εργαζόμενες Παρισινές βεντέτες. Και ή δημοτικότητα της αυξάνει όλοένα περισσότερο. ‘Η Βιβιάν είναι μνηστευμένη με τόν Ζωρζ Φλαμάν.

—‘Αναμένεται παντού με περιέργεια τó καινούργιο φίλμ τής Γκρέτας Γκάρμπο «Νινότσκο», ότου ή αινιγματική σάρα παίξει έναν κομικό ρόλο για πρώτη φορά στη ζωή της.

—‘Η Σίρλεϋ Τέμπλ γιώρτασε τὰ δέκα της χρόνια τελευταίας. ‘Οταν τήν ρώτησαν, τί θά έπιθυμούσε άμα γίνη είκοσι χρόνων, ή μικροσκοπική σάρα άπήντησε: «Νά ξανασάμω παιδί, μα αληθινό παιδί αυτή τή φορά!»

—Τὰ πεντάδυμα τού ‘Οντάριο πρόκειται να ξαναγυρισούν νέα ταινία.

—‘Ο Φερνάν Γκραβαί έπεσε από τó άλογό του που άφηνισσε έξαφνικά, αλλά δέν έπαθε εύτυχώς τίποτα.

—Στην δεξίωση που δόθηκε στην άριστοκρατικώτερη αίθουσα τού Χόλλυγουντ επί ευκαιρία τών γάμων τής ‘Αναπέλλας και τού Τάυρον Πάουερ, θαυμάσθηκε ιδιαίτερώς ή τουαλέττα τής Καίη Φράνσις, μοντέλο τού λόγκ από μουσελίνα, ή όμορφιά τής Ντολορές ντελ Ρίο και ό χορός τής Παλέτ Γκοντάρ. ‘Αρχισαν να θριαμβεύουν οι μελαχρινές.

Για να γνωρίσετε τον εαυτό σας

Είστε δύσπιστος;

Σήμερα θα κάνουμε μια εξαίρεση. Θα σας μιλήσουμε για κάτι που δεν είναι ούτε έλαττωμα, ούτε προτέρημα, και που μπορεί να είναι και τα δύο μαζί: την **δυσπιστία**.

Η αιδιότητα — ως την ποούμε — αυτή, μπορεί να είναι έλαττωμα όταν είναι υπερβολικά ανεπτυγμένη και προτέρημα, όταν εκδηλώνεται με μέτρο. Ο άνθρωπος δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ εύπιστος, ούτε και πολύ δύσπιστος. Σεις αγαπητοί μας αναγνώστες, σε ποιά κατηγορία βοήθησε; Θα σας βοηθήσουμε να το βρείτε.

Συμβουλευθήτε τον παρακάτω πίνακα μας και απαντήστε στα ερωτήματα του μόνον με ένα **ναί** ή με ένα **όχι**. Αν είστε ακριβώς μέση μην γράφετε τίποτε. Θα γράψετε απέναντι κάθε απάντησής τον αριθμό, θετικό ή αρνητικό, που αναλογεί με την απάντησή που θα δώσετε, (ναί ή όχι). Κατόπιν θα αθροίσετε ξεχωριστά τους αριθμούς με τα + και ξεχωριστά τους αριθμούς με τα —. Αφού γίνη και αυτό, θα αφαιρέσετε το μικρό άθροισμα από το μεγαλύτερο και θα βάλετε στο νέον τελικόν άθροισμα που θα βρήτε το σημείο (+ ή —) του μεγαλύτερου από τα δύο πρώτα άθροισματα.

Και λοιπόν: αν το τελικό άθροισμά σας είναι από 22 έως 12 είστε πολύ δύσπιστος και δεν κάνετε διόλου καλά.

- * Αν είναι από 11 έως 6 δείχνει σε πολύ επιφυλακτικός, δεν πρέπει.
- * Αν είναι από 5 έως 0 είστε έτσι κι' έτσι.
- * Αν είναι από -7 έως -20 δεν είστε διόλου δύσπιστος και πρέπει να προσέχετε.
- * Από -20 έως -34 είστε πολύ εύπιστος και πρέπει να αλλάξετε άμεσα γιατί ο κόσμος δεν κατοικείται από αγέλλους!

- "Όταν φάτε στο εστιατόριο εξετάζετε προσεκτικά τον λογαριασμό; (ναί + 2, όχι -4)
- "Όταν ψωνίζετε κάτι στην αγορά, προσέχετε μήπως ο πωλητής σπαράχνει τη ζυγαριά με το δάκτυλο; (ναί -3, όχι + 1)
- Είστε της γνώμης, ότι οι διάφορες κεναιριές υποκρύπτουν πάντα μια μικρή απάτη; (ναί -3, όχι + 1)
- "Όταν διαπραγματεύεσθε μια υπόθεση, φρονείτε ότι ο λόγος μόνον δεν αρκεί — οποιoδήποτε και αν είναι το πρόσωπο με το οποίο πρόκειται να συμβληθήτε — και ότι είναι απαραίτητο και κανένα «χαρτί»; (ναί -2, όχι + 1)
- "Όταν γνωρίζεσθε με κάποιο πρόσωπο και σας δείχνει αυτό αυθόρμητως μια μεγάλη συμπάθεια, αποφεύγετε να συνδεθήτε μαζί του, με την πρόφαση ότι «κάτι κρύβουν» πάντα οι άνθρωποι που προθυμοποιούνται να πιάσουν φίλους; (ναί -2, όχι + 1)
- Αρνείσθε να εμπιστευθήτε σε οποιοδήποτε την φροντίδα της φυλάξεως του γρημάτος σας ή του γρημάτος του σπιτιού σας, αν είστε παντρεμένος; (ναί -2, όχι + 2)
- Προκειμένου να προσλάβετε κάποιον στη δουλειά σας, ή στην υπηρεσία σας απαιτείτε να σας παρουσιάση πολλά πιστοποιητικά και ιδιαιτέρας, το παιδικό του μητρώο, και όταν ακόμη πρόκειται να τον γρησιμοποίησετε σε δουλειά στην οποία δεν θά'η καμιά απόλυτη εγγύηση; (ναί -3, όχι + 2)
- Αρνείσθε να δανείσετε χρήματα, ακόμη και σε συγγενείς σας ή φίλο, αν δεν σας δώση τις απαιτούμενες εγγυήσεις; (ναί -2, όχι + 1)
- Συνηθίζετε να κλειδώνετε πάντα τα πραγματά σας για τον φόβο των κλεπτών ή των αδιακρίτων; (ναί -3, όχι + 1)
- Αν τύχη κι' αρρωστήσετε, διατάζετε να συμβουλευθήτε ένα γιατρό — αν το κάνατε — να ακολουθήσετε τις οδηγίες του, από φόβο μήπως δεν έκανε καλή διάγνωση; (ναί -3, όχι + 1)
- Αρνείσθε να δανείσετε πράγματα που σας ανήκουν (αυτοό, ραπουτμαγνή κτλ.) από φόβο μήπως σας τα χαλάσουν; (ναί -2, όχι + 2)
- Είστε διαρκώς ανήσυχος όταν πρόκειται να εμπιστευθήτε σε άλλον μια δουλειά την οποία κάνετε συνήθως έσείς, από τον φόβο μή σας την χαλάση; (ναί -2, όχι + 1)
- Αν βρισκόσθε σε καμιά δύσκολη θέση, αποφεύγετε να ζητήσετε υποστήριξη, από φόβο μην επιζητήσουν οι άλλοι να επωφεληθούν των δυσχερειών σας; (ναί -3, όχι + 1)
- Έχετε την εντύπωση, κάθε φορά που πρόκειται να υπογράψετε ένα συμβόλαιο, έστω και επωφελές για σας, ότι θα είσθε έτσι στην διάθεση ενός άλλου; (ναί -2, όχι + 3)

Σύνολον

Τα δράματα της κατασκοπείας

Περιμένοντας ένα γράμμα

Μιά αληθινή ιστορία

Η ιστορία της βαρώνης 'Ελισάβετ Βενόφσκυ είναι αυθεντική από αρχής μέχρι τέλους. Την άκουσα από την ίδια τη βαρώνη κι' έχω κάθε λόγο να πιστέω, ότι δεν μου παρέστησε τα πράγματα διαφορετικά από ό,τι έγιναν.

Πού τη γνώρισα τη βαρώνη; Μέσα σ' ένα ζαχαροπλαστείο του Καρτιέ Λατέν, ένα ξενικό ζαχαροπλαστείο, απ' αυτά που ξεφύτρωσαν κατά δεκάδες στο Παρίσι, τον τελευταίο καιρό.

Δεν τη ρώτησα βέβαια γιατί κατέφυγε στο Παρίσι. Μήπως ήταν η πρώτη ή η τελευταία γυναίκα που εγκατέλειψε την πατρίδα της, εις αναζήτησιν περιπετειών, στην ταραχώδη εποχή μας. Όταν, όμως, έμαθα από κάποιο άλλο πρόσωπο, ότι η γυναίκα αυτή κινδύνεψε να τουφεκισθή ως κατάσκοπος, κατελήφθη από μια τέτοια περιέργεια, ώστε δεν μπόρεσα πιά να συγκρατηθώ και ρώτησα την βαρώνη αν ήταν αλήθεια.

—Ναί, αλήθεια είναι, μου απήντησε. Άλλα γιατί να ξύνουμε παλιές πηγές; "Ημιον κατάσκοπος, όπως εξακολουθώ να είμαι και τώρα.."

—Εξακολουθείτε να είσθε κατάσκοπος; ρώτησα έντρομος. Και τότε έλατο άφοβα; Θ' άστειεύεσθε άσφαλώς.

—Καθόλου!
Και μου διηγήθηκε ολόκληρη την ιστορία της...

—Άρκει να μη του συνέδη τίποτε δυσάρεστο, αναστέναξε η Ειρήνη. Η 'Ελισάβετ που έκοβε βόλτες μέσα στο σαλόνι, σταμάτησε και κύτταξε τη νύφη της με συμπάθεια.

—Γιατί να ταράττεσαι έτσι, Ειρήνη; της είπε. Είμαι βεβαία ότι σε λίγο ο Ζώρς θα έλθη με τα διαβατήρια και με τα εισιτήρια του τριανού. Άδικα στενοχωρείσαι και βάζεις το κακό με το νου σου..

Εν τούτοις, από τον τρόπο που βάδιζε και μιλούσε η 'Ελισάβετ, ήταν φανερό ότι κι' αυτή βασανίζοταν από κάποια νευρική κατάσταση.

Σε λίγο, κατέφθασε κι' ο Ζώρς, ο άνδρας της Ειρήνης και αδελφός της 'Ελισάβετ.

—Εν τάξει, είπε, μόλις μπήκε μέσα. Έχω τα διαβατήρια και τα εισιτήρια. Φεύγωμε άποψε, στις δέκα. Θά' μπορούσες να έτοιμασθης Ειρήνη;

—Θά' μπορούσα, απήντησε η γυναίκα του. Θά' κάνω ό,τι μπορώ για να φύγωμε άποψε. Έξ' άλλου, οι βαλίτσες μας είναι σχεδόν έτοιμες.

—Δεν θά' πάρωμε μαζί μας κανένα κειμήλιο αξίας.. Ούτε ταμπλώ, ούτε πορσελάνες, ούτε μπιζού..

—Καλά, είπε η Ειρήνη. Μονάχα τα ρούχα μας πρέπει να πάρουμε.. Και τώρα, σας άφινω.. Θ' ανέωω επάνω, για να έτοιμάσω τα μπαγκάζια.

Μόλις έμειναν μόνοι τα δυο άδελφια, ο Ζώρς είπε στην 'Ελισάβετ: —Δεν θά' ήσυχάσω, παρά μόνον όταν περάσω τα σύνορα. Γιατί, άδελ-

φούλα μου, δεν θέλεις νάρθης και συ μαζί μας; Ο πρόξενος θεώρησε και το δικό σου διαβατήριο. Νάτο.. Τό έχω έτοιμο..

—Όχι, απήντησε η 'Ελισάβετ, δεν θέλω να φύγω. Αγαπώ τη δουλειά μου και δεν θέλω να διακόψω την άποστολή μου. Αγαπώ εξ' άλλου την πόλι όπου μεγάλωσα, το σπίτι όπου ανετράφηκα και όπου πέθανε η καυμένη ή μητέρα μας.. Δεν θέλω ν' άφίσω τις παιδικές μου αναμνήσεις.. Για σένα, τό πράγμα διαφέρει, γιατί σε ύποπτεύονται διαρκώς.. Εγώ, όμως, γιατί να φύγω; Θά' μείνω εδώ, κοντά στις φίλες μου, στους γνωστούς μου, ζώντας έξέγνοιαστα, όπως πριν..

—Αν φύγω, θ' αναγκασθώ να δουλέψω, για να ζήσω, ενώ μένοντας εδώ, θά' εξακολουθώ να ζήσω με όλες μου τις άνέσεις.. Έχω τη βίλλα μας, έχω πιστώσεις στις μεγάλες μολύστρες..

Εκείνη την ώρα, άκούσθηκε τό κουδούνι της πόρτας της. Τα δυο άδελφια κυττάχτηκαν έντρομα.

—Ανοιξτε! άκούσθηκε άπ' έξω μια τραχειά φωνή.

—Η άστυνομία! Θεέ μου! Γιατί; ψιθύρισε ο Ζώρς.

Άμιλητη, η 'Ελισάβετ έτρεξε προς την πόρτα της εισόδου. Την είχε προλάβει, όμως, η υπηρέτρια. Οι νυκτερινοί έπισκέπται της βίλλας ήταν δυο αξιωματικοί της άστυνομίας, ο ένας κοντός, ηλικιωμένος,

άσχημος, ο άλλος ψηλός, νέος, συμπαθητικός.

—Εμάθαμε ότι έχετε μυστικόν πομπόν άσυρμάτου εδώ μέσα, είπε ο μεγαλύτερος από τους δυο.

—Ψέμματα! απήντησε ο Ζώρς.

—Οι πληροφορίες μας είναι πάντοτε ακριβείς, είπε ο νεώτερος.

—Σας επαναλαμβάνω ότι δεν ύπάρχει τέτοιο πράγμα εδώ μέσα, είπε πάλι ο Ζώρς. Έμεις δεν έχουμε ούτε ραδιόφωνο.

—Θά' ψάξουμε και θά' το βρούμε, είπε ο γερνότερος από τους αξιωματικούς.

Και παραμερίζοντας τον Ζώρς, προχώρησε στο σαλόνι, άκολουθούμενος από τον συνάδελφό του. Έψαξαν προσεκτικά στο σαλόνι, στην τραπεζαρία, στην κάβα, στο όφφίς, στη βιβλιοθήκη, στην κουζίνα σ' όλο τό πρώτο πάτωμα. Η καρδιά της 'Ελισάβετ που παρακολουθούσε την έρευνα, χτυπούσε μέχρι διακρηξέως.

—Αν ανέκάλυπταν τον μυστικό πομπό;

—Δειξτε μας και τα επάνω δωμάτια, είπε ο άστυνομικός.

—Άκολουθήστε με, είπε η 'Ελισάβετ, πρόθυμα, με ένα συναίσθημα άνακουφισέως μέσα της.

Γιατί, ο μεγαλύτερος κίνδυνος είχε παρέλθει. Στο επάνω πάτωμα, δεν επρόκειτο να βρεθθ τίποτε τό ύποπτο.

Οι δυο αξιωματικοί την άκολου-

—Ω! Μάθωμε πώς έχετε μυστικόν πομπόν άσυρμάτου, έβγαλε ο ένας από τους αξιωματικούς.

θησαν στο επάνω πάτωμα και με την ίδια όπια και πριν προσοχή, έφαξαν μέσα σ' όλες τις κρεβατοκάμαρες, στο λουτρό, στο μπουντουάρ, παντού.

Δεν βρήκαν τίποτε απολύτως. Και αφού είπαν με θυμό ότι θα ξανάρθουν να ψάξουν καλλίτερα, έφυγαν φουσανώντας.

—Τηλεφώνησε γρήγορα να μας στείλουν ένα ταξί, είπε ο Ζώρς στην αδελφή του, μόλις έφυγαν οι δυο αστυνομικοί. Η ώρα περνάει. Έγώ ανεβαίνω να δέσω την τελευταία βαλίτσα. Θα φάμε στο τραίνο. Δεν είναι να μείνουμε ακόμα εδώ. Ξέρεις τί μπορεί να μας τύχη από στιγμή σε στιγμή;

— Ή —

Ένα τέταρτο της δρας άργότερα, η Έλισάβετ ήταν ολομόναχη μέσα στη βίλλα. Η άνησυχία έκανε τα νεύρα της να χοροπηδούν. Δεν θέλησε να συνοδεύσει τους δικούς της μέχρι τού σταθμού, γιατί βιαζόταν να στείλει κάποιο μυστικό ραδιογράφημα. Το γεγονός ότι η άνησυχία έφυγε κι αυτή την ίδια ώρα για το χωριό της, την εύχαριстоύσε ιδιαίτερα. Δεν θάχε πιά να φοβάται κανένα.

Εξαφνα, εκεί που έτοιμαζόταν να τρέξει στη βιβλιοθήκη, όπου ήταν εγκατεστημένος ο μυστικός πομπός ασυρμάτου, άκουσε ένα δυνατό χτύπο στην έξωπορτα. Το αίμα πάγωσε στις φλέβες της. Ποιός μπορούσε να νάναι τέτοια ώρα;

Τα χτυπήματα επανελήφθησαν πιά δυνατά στην πόρτα. Θέλοντας και μη, η Έλισάβετ έτρεξε κι άνοιξε. Ήταν ο ένας από τους δυο αξιωματικούς, ο νεώτερος.

—Τί θέλετε; ρώτησε η Έλισάβετ.
—Ήρθα να σάς συλλάβω. Ντυθή-τε γρήγορα!

Η Έλισάβετ έρριγησε.
—Γιατί; ρώτησε. Γιατί;
—Εκείνος δεν άπνητησε.

—Μπορώ να πάρω μια βαλίτσα μαζί μου; ρώτησε πάλι η Έλισάβετ, με την ψυχή στα χείλη.

—Ναί.

—Θ' ανέβω να την ετοιμάσω.
—Θά έλθω κι' εγώ μαζί σας, είπε ο αστυνομικός. Θέλω να βεβαιωθώ ότι δεν έχετε όπλα.

—Εκείνη κατάλαβε. Ο αστυνομικός φοβόταν μήπως αυτοκτονήσει.

—Όταν έφθασαν επάνω, η Έλισάβετ είπε:

—Γυρίστε, παρακαλώ, από την άλλη μεριά. Θά μ' επιτρέψετε ν' αλλάξω μια στιγμή; Σας βεβαιώ ότι δεν σκοπεύω ν' αυτοκτονήσω.

Και μόλις εκείνος συγκατένευσε, η νεαρή βαρώνη έβγαλε το άπογευματινό της φόρεμα και ντύθηκε με ρούχα σόρ και με παπούτσια αλπινιστικά, ώστε να μπορέσει να κινηται πιο εύθερα.

—Είμαι έτοιμη, είπε τέλος!

—Έχετε τα χαρτιά σας; ρώτησε ο αστυνομικός.

—Ναί.

—Και λεφτά;

—Όχι πολλά..

—Πόσα;

—Είκοσι λίρες!

—Δόστε τις εδώ.

Πήρε το διαβατήριο και τα λεφτά, τράβαλε σ' ένα μεγάλο μαύρο πορτοφόλι και τάκρυνε στην τσέπη του.

—Και τώρα, πάμε, είπε.

Η Έλισάβετ πήρε τη βαλίτσα της και τον άκολουθησε, χωρίς να κλειδώσει το σπίτι. Προς τί άλλωστε; Ήξερε ότι σε λίγο τα πάντα θα έδημευόντο.

Μπροστά στην καγκελόπορτα ήταν σταματημένο ένα αυτοκίνητο. Ο αστυνομικός κάθισε μπροστά στο βολάν και η Έλισάβετ πήρε θέσι δίπλα του.

Σε λίγο, το αυτοκίνητο έτρεχε με λιγυγιάδη ταχύτητα, διασχίζοντας το μεγάλο δάσος που έφθανε ως τα σύνορα.

—Πού πάμε; ρώτησε δειλά, κάποια στιγμή η Έλισάβετ.

Καμιά άπάντησις.

«Θά σκοτωθώμε», είπε μέσα της η κοπέλλα, βλέποντας την ταχύτητα με την οποίαν έτρεχε το αυτοκίνητο.

Εξαφνα, το αυτοκίνητο σταμάτησε και ο αστυνομικός είπε στην Έλισάβετ:

—Κατεβήτε!

Εκείνη κύτταξε γύρω της, είδε την έρημιά που βασιλεύει και άπορησε. Δεν είπε, όμως, τίποτε και κατέβηκε.

Ο αξιωματικός άμωλτος πάντοτε, έβαλε το χέρι στην τσέπη του.

«Τετέλειται», είπε μέσα της η Έλισάβετ. Θά βγάλω το πιστόλι του και θα με σκοτώσει. Αλλά γιατί μ' έφερε τόσο μακριά; Θά μπορούσε να με σκοτώσει και μέσα στο σπίτι μου».

«Αλλ' ο αστυνομικός δεν έβγαλε το πιστόλι του. Έβγαλε το μεγάλο μαύρο πορτοφόλι του και τώδεκε στην Έλισάβετ, λέγοντας:

—«Εδώ μέσα θ' βρήτε το διαβατήριό σας και τα λεφτά σας. Βρισκόμαστε κοντά στα σύνορα. Θύ πάρετε αυτό το μονοπάτι και σε λίγο θα φθάσετε σ' ένα μικρόν σταύμό. Δεν διατρέχετε πιά κανένα φόβο.. Φύγετε.. Είχα έντολη να σας συλλάβω άποψε και αύριο το πρωί θα σας τουρέκιζαν γιατί άνεκαλύφθησαν όλες οι ένεργείες σας.. Αλλά σας αγαπώ.. Φύγετε!.. Έγώ θά προσπαθήσω να κρυφθώ.. Αν δεν γίνω άντιληπτή ή άπουσία μου, ίσως να γλυτώσω.. Μέσα στο πορτοφόλι αυτό, θα βρήτε και τη διεύθυνσι ένός θείου μου στην Αμερική.. Αν φύγω καμιά φορά, σ' αυτόν θα πάω.. Ίσως συναντηθώμε καμιά μέρα.. Και τώρα, φύγετε!».

—«Ελάτε μαζί μου, είπε η Έλισάβετ με φωνή γεμάτη συγκίνηση.

—Δεν μπορώ. Η μητέρα μου μένει στην πόλι. Δεν μπορώ να την έγκαταλείψω. Φύγετε, λοιπόν!

— — —

—Και τώρα, πώς ζήτε στο Παρίσι; ρώτησα τη βαρώνη Έλισάβετ Βενόφσκυ.

—Είμαι φιγκυράντ του κινηματογράφου. Έξ' άλλου, μου μένουν ακόμα λίγα λεφτά, γιατί ο σωτήρας μου είχε βάλει μέσα στο πορτοφόλι μου και δικά του λεφτά.

—Και πού βρίσκεται ο σωτήρας σας; Έχετε καμιά είδησι;

—Όχι. Έγραψα, όμως, στη θεία του. Γράφω κάθε μήνα.. Ίσως μια μέρα λάβω άπάντησι..

ZAN MARIA

Διάφορα

ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο περίφημος συγγραφέας της «Εβραίας» Χαλεβύ βρισκόταν στα τελευταία του.

—Θέλω να γίνω λίγο καλλίτερα, έλεγε σ' ένα φίλο του, για να κατορθώσω να τελειώσω μια όπερα πριν πεθάνω..

Κι' επειδή η κόρη του διαμαρτυρόταν για τα λόγια αυτά, της είπε:

—Μήπως έχεις την άξιοση να την τελειώσω άφου πεθάνω;

ΠΟΙΟΣ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ

Ο Μπωντελέρ ήταν πολύ παράξενος τύπος, και πολλές φορές οι έμπνευσεις του έφθαναν τα όρια της παραφροσύνης. Κάποτε λοιπόν έβαψε τα μαλλιά του.. πράσινα..

Πήγε έπειτα στο καφενείο, όπου συνήνησε τον φίλο του Μαξιμ Ντυκάν. Αυτός, συνηθισμένος από τις παραξενιές του, δεν είπε τίποτα.

Ο Μπωντελέρ πήγαινε να σκάσει χείδευε τα μαλλιά του, κύτταζε στον καθρέφτη, και τέλος δεν κρατήθηκε:

—Δεν βλέπεις τίποτα το παράξενο πάνω μου;

—Όχι, έκαμε ο φίλος.

—Και τα μαλλιά μου πούναι πράσινα;

—Μά.. όλος ο κόσμος έχει πράσινα μαλλιά.. Αν ήταν τουλάχιστο τα δικά σου μπλέ ντ' άζύρ..

Ο Μπωντελέρ έμεινε για λίγο σκεπτικός. Έπειτα σηκώθηκε και έφυγε.

Πηγαίνοντας άπ' το καφενείο, συνήνησε έναν άλλο κοινό φίλο. Και τούτε μυστικά, μ' όλη του την σοβαρότητα:

—Νομίζω πως ο Μαξιμ τρελλάθηκε..

ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ

Μια νεαρή ήθοποιός του κινηματογράφου έπεσκέφη πρό τινονος τον γιατρό της. Μπαίνοντας όμως στο γραφείο του, άντελήφθη ότι κάτι το εξαιρετικό του συνέβαινε: τα μάτια του γυάλιζαν παράξενα, και τα χέρια του έτρεμαν. Όπωςδήποτε, άφου την εξήτασε, είπε:

—Κυρία μου, μια μόνον θεραπεία υπάρχει: Πρέπει να σας κόψω το κεφάλι.

Και λέγοντας αυτά, πήγε και πήρε ένα κοπτερό εργαλείο. Η ήθοποιός κατάλαβε: Ο γιατρός είχε σίγουρα τρελλαθί. Ήξερε όμως ότι τους τρελλούς δεν πρέπει κανείς να τους άντιμιλι, με κίνδυνο να τους εταχρωίωση περισσότερο.

Γι' αυτό, μ' όλη της την ψυχραιμία, άπάντησε:

—Καλά, γιατρέ μου. Μά σήμερα φορά το καινούργιο μου φουστάνι, και θά το λερώσω.. Να πάω πρώτα ν' αλλάξω;

Ο γιατρός έμεινε σκεπτικός λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα είπε:

—Αν θέλετε, κυρία μου!

Κι' εκείνη έφυγε.

Χάρης στην έτοιμότητά της, η ήθοποιός σώθηκε. Σε λίγες μέρες, ο γιατρός αυτοκτονούσε σε μια κρίση παραφροσύνης.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Το μυστήριο του Πράσινου Φαύτου

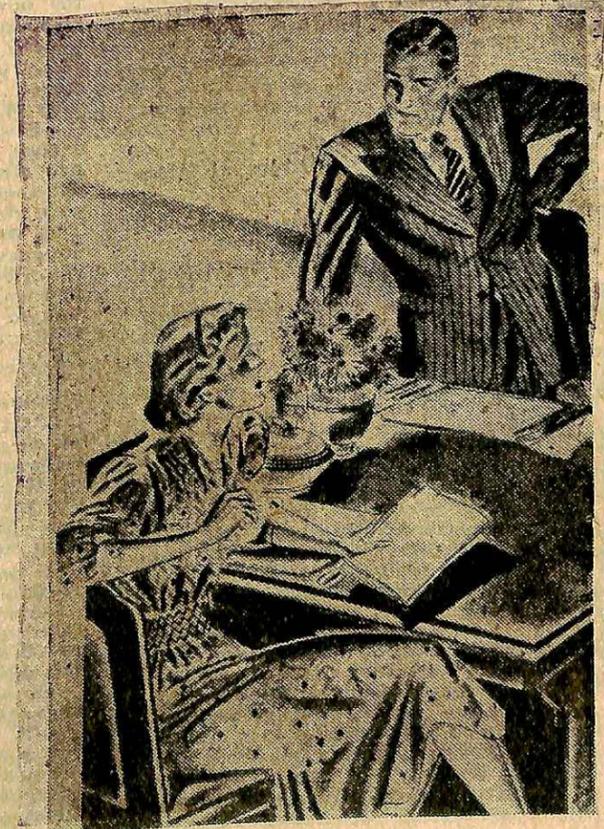
Τά προηγούμενα

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ

Λ.Φάντασμα

Ο μεγαλοεπιχειρηματίας κ. Φέρρουμαν Καίησλ, πέφτει θύμα ένός μυστηριώδους έκθιαστου, που λέγεται δωρ Μόφφρετ. Ο κ. Καίησλ είχε κάποτε άνακατευθή, χωρίς να το ύποπτευεται, στις ύποπτες επιχειρήσεις κάποιου Ντάνιελ Φόρρεστερ και ο δωρ Μόφφρετ έχει στην κατοχή του τις άποδείξεις της συνενόχης του αυτής. Για να επιτύχη καλλίτερα τον έκθιασμό, βάζει κάποια μίς Κόνγουαϊν να οδηγήση την κόρη του κ. Καίησλ. —Αδέλα σ' ένα μυστηριώδες σπίτι, όπου άόρατος και μέσα σ' ένα πράσινο φως ο δωρ Μόφφρετ άποκαλύπτει στην Αδέλα το παρελθόν του πατέρα της. Η Αδέλα προσπαθεί με κάθε τρόπο να σώση τον πατέρα της. Έπάνω στην άμηχανία της παρουσιάζεται ο Λ. Φάντασμα, που δεν είναι άλλος από τον νεαρό άριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ, ο οποίος προσφέρεται να την βοηθήσει. Η δίσ Αδέλα Καίησλ ήταν άραβωνιασμένη με κάποιον νεαρό μονόχειρα, τον Πώλ Αϊνσγουορθ. Τον νεό αυτό ύποπτευεται ο Μ. Ντάλ ως δωρα Μόφφρετ και ιδού γιατί:

Μια μέρα, επισκέπτεται τον διάσημο έπιθεωρητή της Σχότλαντ Γουάρντ, Σούμερ, φίλο προσωπικό του Μάρτεν Ντάλ και λυσσώδη διώκτη του Λωποπόδη-Φάντασμα κάποιος κ. Φέρρουμαν ο οποίος παραπονείται για κάτι ύποπτα πράγματα που συμβαίνουν στο ύπ' αριθ. 262 σπίτι του της οδού Μπάνκ. Την ίδια νύχτα στο σπίτι αυτό δολοφονείται η γυναίκα του κ. Φέρρουμαν, που τον είχε εγκαταλείψει πού έτων. Ο Μάρτεν Ντάλ έρευνά και άνακαλύπτει ότι στο σπίτι αυτό είχε οδηγηθή η Αδέλα Καίησλ και ότι η μίς Κόνγουαϊν και η Κα Φέρρουμαν ήσαν ένα και το αυτό πρόσωπο. Δεν μπόρεσε όμως να εξακριβώσει ποιός είναι ο δωρ Μόφφρετ. Σε μια νέα του όμως νυχτερινή έπίσκεψη στο μυστηριώδες σπίτι της οδού Μπάνκ συναντάται στα σκοτεινά, μ' ένα άγνωστο άνθρωπο, ο οποίος άφου του ρίχνει κατάμουτρα ένα δυνατό πρόσινο φως τον ρίχνει κάτω άναίσθητο με μια γροθιά και σέβγει. Προσθαίνει όμως ο Μ. Ντάλ να άντιληφθή ότι ο άγνωστος αυτός συνεπισκέπτης του σπιτιού είχε ένα μόνο χέρι. Την Άλλη μέρα μένει κατάπληκτος όταν στο σπίτι της Καίησλ συναντά τον άραβωνιαστικό της Πώλ Αϊνσγουορθ. Ήπο κι' αυτός μονόχειρο και από την έγχρηκή στάση που κατόυσε ύποπτεύεται ότι αυτός ήταν ο νυχτερι-

— Μπορείτε να χεστε έμπιστοσύνη στους ύπηρέτας σας; ρώτησε ο Μ. Ντάλ.

ρια. Ο Μ. Ντάλ τον ρωτά αν το πιστεύει αυτό στα σοβαρά. Ο Σούμερ σέβηκε πολύ προτού άπαντήση.

8ον

—ΕΙΝΑΙ, βέβαια, αλήθεια, είπε τέλος, ότι ο Λ. Φάντασμα δεν έχει σκοτώσει ως τώρα ούτε κουνούπι αλλά κάθε τι έχει και την αρχή του. Δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να κάνει σε μια στιγμή πανικού, αν δε ο Λ. Φάντασμα δεν είχε σκοτώσει την Κα Φέρρουμαν, πως ήξερε πού βρισκόταν τα μαργαριτάρια;

—Μπορείς να τού το ρωτήσης αυτό, όταν τον ξαναίδης, Σούμερ! Έκανε χαμογελώντας ο Μ. Ντάλ.

—Δεν ύπάρχει λόγος να περιμένω. Τού το ρωτά τώρα! είπε ο Σούμερ, κυττάζοντας έπίμονα τον Μ. Ντάλ στα μάτια.

Ο νεός χαμογέλασε και πάλι και ύστερα από μικρή παύση:

—Και ο Άξελσον;

—Αν ποτέ κανείς άνθρωπος είχε το ύφος «ένόχου», ήταν αυτός την περασμένη νύχτα, άπνητησε ο Σούμερ. Προσπάθησα να τον άνακρίνω λίγο άργότερα αλλά..

Και ο Σούμερ σάπασε, σηκώνοντας τους ώμους. Κατόπι πρόσθεσε:

—Μιά άλλη όμωσ μικρολεπτομέρεια είναι πού με σκανδαλίζει. Γιατί ο Λωποδύτης Φάντασμα άλλαξε το τέλος της φράσεως πού είχε γράψει στο έπισκεπτηριό του;

—Αυτό θάνα κανένα άίνιγμα, Σούμερ! Στάσου! Έχω μια ιδέα. Όταν ο Λ. Φάντασμα έβαλε στο χέρι τα μαργαριτάρια, ίσως να μην ήξερε ότι άνήκαν στην Κα Φέρρουμαν.

—Πώς! Έκανε με έκπληξι ο αστυνομικός. Και γιατί να μη το ήξερε.. άφου πήρε το κολλιέ από το λαιμό της Κα Φέρρουμαν και ύστερα το έκρυψε μέσα στην βιβλιοθήκη! Έν πάση περιπτώσει όμως, τί τον ένδιέφερε τον Λ. Φάντασμα σε ποιόν άνήκαν τα μαργαριτάρια; Αλλά γι' αυτό ο ένδειξιμένος να άπάντηση είσαι συ Μάρτεν..

—Εγώ; Και πώς θέλεις να ξέρω; Έτσι στα ξαφνικά μου ήλθε η ιδέα πού σου είπα.

Ο Σούμερ σούφρωσε τα φρύδια και κύτταξε τον νεό.

—Είσαι πολύ μυστηριώδης σήμερα, Μάρτεν. Δεν σε καταλαβαίνω.

—Λές;..

Εκείνη την ώρα πλησίασε στο τραπέζι των δύο φίλων ένας μικρός του εστιατορίου και έδωσε στον Σούμερ ένα δεματάκι. Ο Σούμερ πήρε το πακέτο και αφού πρώτα το κύτταξε απόξω προσεκτικά, κατόπι το άνοιξε. Ένα δεύτερο δεματάκι τυλιγμένο με μεταξωτό χαρτί υπήρχε μέσα και μαζί μ' αυτό ένα σημείωμα γραμμένο στην γραφομηχανή. Ο αστυνομικός το διάβασε:

Αγαπητέ μου Ίνσπекτωρ Σούμερ, Είθετε καθ' όλα αξιοστάτως να επιστρέψετε μόνος σας στον κ. Φέρρυμαν το κλεμμένο κολιέ. Αυτό θα είναι για σας μια ικανοποίηση άπεναντι των ανωτέρων σας και ταυτοχρόνως μια παρηγορία για την απογοήτευση που νοιώσατε την περασμένη νύχτα.

Ο «Λωποδύτης» — Φάντασμα

Για μία στιγμή, ο αστυνομικός κύτταξε με προσοχή το σημείωμα αυτό. Κατόπι το βλέμμα του καρφώθηκε επίμονα στον Μάρτεν Ντάλ. Τέλος άνοιξε το δεματάκι με το μεταξωτό χαρτί.

—Τα μαργαριτάρια του Φέρρυμαν! φώναξε.

—Τί μου λές! Έκανε και ο Μ. Ντάλ με έκπληξη.

Ο Σούμερ δεν είπε τίποτε, άλλ' έσπευσε να κρύψει το κολλιέ στην τσέπη του. Κατόπι πήρε το σημείωμα και τόχσιζε σε μικρά-μικρά κομματάκια γρυλλίζοντας:

—Πού θα μου πάη, θά τον βουτήξω μιά μέρα!..

Ο Μ. Ντάλ κύτταξε χαμογελώντας τον Σούμερ:

—Έλα δά, Σούμερ, μην είσαι πάντα τόσο άδικος προς τον Λ. Φάντασμα. Αυτή την στιγμή μάλιστα, σου προσφέρει μια μεγάλη έκδούλευση. Χύνει βάλαμο στο πληγωμένο σου γόητρο.

—Βάλαμο ή ξύδι;

—Ίσως νάκανε και λάθος στο μπουκάλι. Πάρε τώρα ένα πούρο..

—Πάλι Βερόνα;.. Έκανε ο Σούμερ.

—Τί θέλεις νάκαι;

—Αλήθεια, όμως, ξέχασα να σε ευχαριστήσω για το κουτί που μου στείλες με τον Μπίλιγκ.

—Μπάλ! Ένα δώρο έντελώς άσημαντο για την φίλια μας.

—Πές μου όμως, ρώτησε ο Σούμερ, έλαστού έλκοντας προς το ταξάκι ένα άρωματισμένο σύννεφο γαλαζίου καπνού, γιατί ο Λ. Φάντασμα να κάμη τό έγκλημα — άς πούμε — και να κλέψη τό κολλιέ, άφού ήτανε να τό επιστρέψη κατόπι;

—Αυτό σέ ρωτώ κι' έγώ! Έκανε ο Μ. Ντάλ. Βλέπεις λοιπόν, ότι δεν στέκονται διόλου τό επιχειρήματά σου και ότι έλεγεσ τόση ώρα άνοησίες;

—Καλά, καλά! Έκανε ο Σούμερ.

Ο Μ. Ντάλ φώναξε τό γκαρσόνι και άφού πλήρωσε σηκώθηκε.

—Η ζωή θά σου μάη άκόμη πολλά, Σούμερ, είπε. Τώρα γιά σου, γιατί έχω κάποια δουλειά.

—Όλο δουλειές έχεις έσύ, μουρμούρισε ο Σούμερ.

Ο Μ. Ντάλ ξέσπασε σε γέλιο και άπομακρύνθηκε. Στο άπέναντι πεζοδρόμιο, άντελήφθη κάποιον που φαινόταν σαν να τον περίμενε.

—Άσφαλώς γιά μένα θάκαι αυτός, έκανε ο Μ. Ντάλ.

Και δέν γελάσθηκε. Πραγματικά, ο άγνωστος άρχισε να τον παρακολουθή. Δέν ήταν, όμως, ή παρακολούθησις αυτή που σκότιζε τον Μ.

Ντάλ. Χωρίς να φανή ότι τον είχε προσέξει, προχώρησε μερικά βήματα και μπήκε σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο.

Σε λίγο άπαντούσε από τό άλλο άκρο του σύρματος, ή ζεστή φωνή της δος Αδέλας Καίηστλ.

—Έδώ Μάρτεν Ντάλ. Έχετε κα-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

νένα νεώτερο, δεσποινίς; Έκανε ο Μ. Ντάλ σε φωνή πολύ χαμηλή γιά να μη γίνη άκουστός από τον άγνωστο που τον παρακολουθούσε και πού άσφαλώς θά προσπαθούσε τώρα να ώτακουστήξη έξω από την καμπίνα.

Εκείνη δέν άπάντησε, παρά ύστερα από ολιγόστιγμη σιωπή.

—Ναί, είπε.. Ένα τηλεφώνημα από.. ξέρετε. Μου δίνει είκοσι τέσσερες ώρες καιρό, κατόπι..

—Μαντεύω τό παρακάτω, άπήντησε ο Μ. Ντάλ, ένώ τό πρόσωπό του σκοτεινιάσε. Σας τηλεφώνησε μήπως;

—Ναί, σήμερα τό πρωί.

Ο Μ. Ντάλ σκέφθηκε λίγο. Έφερε μπροστά του την νέα με τό πρόσωπο συνεσπασμένο από την αγωνία και τό ώραία εκείνα μάτια που ήσαν έτοιμα να κλάψουν.

—Θά σας ξανατηλεφωνήσω άσφαλώς τό άπόγευμα, είπε. Έν τοιαύτη περιπτώσει, πέστε του να σας ξαναπαρή στάς 21 άκριβώς γιά να του δώσετε την όριστική σας άπάντησι.

—Στάς 21; Και τί θά του πώ τότε;

—Θά σας δώ έν τώ μεταξύ και θά τά πούμε. Έν τώ μεταξύ θάρρος!..

«Σε είκοσι τέσσερες ώρες, σκέφθηκε ο νέος, καθώς έβγαίνει από τον τηλεφωνικό θάλαμο. Ο Μόφφρετ άρχίζει ν' άνησυχή!..»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΙΣ

ΑΠΟ τον τηλεφωνικό θάλαμο ο Μ. Ντάλ πήδηξε σ' ένα ταξί και έτρεξε στην Τράπεζά του, άκριβώς στην ώρα. Μετά δέκα λεπτά θά έκλεινε.

Έκανε ένα τσέκ και άπέσυρε κάποιον χρηματικό ποσό. Είχε όμως παρακαλέσει τον ταμία να του δώση λίγα μόνον χαρτονομίσματα της μιάς λίφας και τά άλλα να τά δώση σε σελλίνια. Έκανε ένα δέμα τό λεπτά και τά έχωσε στις τσέπες του. Κατόπι βγήγε από την Τράπεζα και ξαναπήρε τό ίδιο τό ταξί.

—262 Μπάνκ Στρήτ, είπε του σωφέρ.

Σε λίγο έφθανε μπρός στο μυστηριώδες σπίτι. Έπλήρωσε τό ταξί και διευθύνθηκε προς την είσοδο του 262. Δέν έλιπε να βρή καμμιά ένγκάρδια ύποδοχή, άλλ' όπωσδήποτε χτύπησε τό κουδούνι.

Ένας άγνωστος ύπηρετής, πιδ νέος από τον Αξελσον, του άνοιξε. Ήταν μελαχρινός, λεπτός, εύκίνητος, και με την δυσπιστία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

—Ο κ. Φέρρυμαν; Έκανε ο Μ. Ντάλ.

—Στό δίπλανο, κύριε. Ο Μ. Ντάλ εκύτταξε γιά λίγο τον ύπηρετή.

«Ο Φέρρυμαν, σκέφθηκε, δέν επιτυχάνει στην έκλογή των ύπηρετών του».

—Είθετε καινούργιος έδω; ρώτησε ύψηλοφώνως. Τί έγινε ο Αξελσον;

—Ο Αξελσον έφυγε σήμερα τό πρωί, κύριε, άπήντησε ο ύπηρετής, μισοκλείνοντας την πόρτα. Όσο γιά τον κ. Φέρρυμαν, άμφιδάλλω άν θά μπόρουν να σας δεχθή σήμερα.. ΑΙ να τον, όμως!..

Πραγματικά, στο κατώφλι της διπλανής πόρτας, φάνηκε ή ύψηλή σιλουέττα του ίδιοκλήτου των δύο σπιτιών. Ο κ. Φέρρυμαν προχώρησε προς τον Μ. Ντάλ και ρώτησε:

—Θέλετε να με ίδήτε; Ω! σεις είθετε κ. Ντάλ; ρώτησε ψυχρά. Σας είδα από τό παράθυρο, αλλά δεν σας άνεγγώρισα. Μπόρώ να σας παραχωρήσω μερικά λεπτά, άν τό επιθυμήτε.

Μπήκε στο σπίτι ύπ' άριθ. 262, άφού πρώτα παρεκάλεσε τον Μ. Ντάλ να μνη πρώτος και σε λίγο ωσηγούσε τον έπισκέπτη του στην βιβλιοθήκη.

—Καθήστε, κύριε, είπε, δείχνοντας του κάθισμα. Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι είμαι πολύ έκπληκτος πού σας βλέπω, ύστερ' από όσα έγιναν χθές βράδυ έδω μέσα.

—Έφαγα σήμερα μαζί με τον Σούρε! Μου διηγήθηκε τά νυκτερινά γεγονότα. Τί περιέργος άνθρωπος ώς τόσο! Ηθικώς και σωματικώς! Έχει ένα μεγάλο κεφάλι, τό όποιο μάτια προσπαθεί να τό γεμίση με ιδέες της προκοπής.

Ο Φέρρυμαν κύτταξε καχύπττα τον συνομιλήτη του. Κατόπιν ριψοκινδύνευσε την έρώτησι:

—Μά.. δέν ήσασταν χθές βράδυ έδω, μεταμφιεσμένος σε Λ. Φάντασμα;

Ο Μ. Ντάλ ξέσπασε σε γέλια.

—Είμαι από αυτό από τις ώραιές εκείνες ιδέες πού έχει συχνά ο Σούμερ. Πρέπει τέλος πάντων, ο άνθρωπος αυτός να γεμίξη όπωσδήποτε τά κενά του ένκεφάλου του!

Ο Φέρρυμαν χαμογέλασε, αλλά παρέμενε πάντα.. έν έπιφυλακλή.

—Έδω και μία ώρα, είπε τέλος, μου τηλεφώνησε ο μίστερ Σούμερ, γιά να μου άναγγείλη ότι είχε στη διάθεσή μου τό μαργαριταρένιο κολλιέ.

—Τά συγχαρητήριά μου, μουρμούρισε ο νέος.

—Ω! Δέν μ' ενδιαφέρουν διόλου τά μαργαριτάρια γιά να ξέρετε.. Βέβαια, έχουν την άξια τους, αλλά σε τί μπόρουν να χρησιμεύσουν τώρα πιά;.. Η μακαρίτισσα γυναίκα μου δέν πρόκειται να τά ξαναφορέση ποτέ..

Η φωνή του ήταν ραγισμένη και τό ύφος του άξιολύπητο.

—Δέν ζώ, πρόσθεσε ύστερ' από λιγύστιγμη σιωπή, παρά γιά να ιδώ τον δολοφόνο της τιμωρημένο όπως τό άξίζεις.

Συγκινημένος ο Μ. Ντάλ έγειρε τό κεφάλι.

—Η έπιθυμία σας, είπε σιγά, είναι φυσική και δικαιολογημένη. Αλλά πέστε μου, πιστεύετε σ' αλήθεια, ότι ο Λ. Φάντασμα είναι ο δολοφόνος της γυναίκας σας;

Ο κ. Φέρρυμαν δίσταζε. Φαινόταν έρμαιον διαφόρων και αντίθετων άναμεταξύ τους, συναισθημάτων.

τήθηκε μήπως δέν έδωκε μιά πολύ παρακινδυνευμένη ύπόσχεσι.

Υστερα από μισή ώρα ξανάμπαينه σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο.

—Ναί, μου τηλεφώνησε πρό όλίγων λεπτών, είπε ή δισ Καίηστλ, άπαντώντας στην έρώτησι του Μ. Ντάλ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

—Ωραία! Έκανε αυτός, ρίχνοντας ένα πλάγιο βλέμμα προς τό τζάμι του τηλεφωνικού θαλάμου.

Τό βλέμμα είχε τον λόγο του, γιατί έξω από την καμπίνα είχε σταθή κάποιος άγνωστος πάλι, με γκριζο κοστούμι.

Ο Μ. Ντάλ χαμήλωσε τη φωνή.

—Θάρω στάς 20.30 να σας βρώ, άν μου έπιτρέψετε. Θα ήθελα έτοιμιά ώρα γιά να μιλήσω με.

—Ω! Έλάτε! Έκανε ή Αδέλα. Θα τρελλαθώ άν δέν έχω κανένα κοντά μου αυτή τη στιγμή.

Ο Ντάλ βγήκε έξω και πήρε πεζή τον δρόμο γιά τό σπίτι των Καίηστλ. Δέν πήγε όμως κατ' ευθείαν εκεί, αλλά άφού έκανε άπειρους έλιγμούς. Κατάρθρωσε έτοι να κάνη τον άγνωστο με τά γκριζά να χάση τά ίχνη του.

Την ώρα όμως πού ετοιμαζότανε να μνη στον δρόμο, όπου ήταν τό σπίτι των Καίηστλ, άντελήφθη ότι κάποιος άλλος τον κύτταξε από τό άπέναντι πεζοδρόμιο.

—Κι' άλλος; μουρμούρισε ο Ντάλ. Και χωρίς να καλοπροσέξη ποιος ήταν, πήγε και στάθηκε μπροστά στη βιτρίνα ενός καταστήματος γουναρικών.

Σε λίγο, ο δεύτερος άγνωστος ήλθε και στάθηκε από πίσω του. Ο Μάρτεν Ντάλ άνεγνώρισε τότε τον Πάλ Αϊνσγουορθ. Στράφηκε, λοιπόν, άπότομα και φώναξε:

—Ω! Τόν άγαπήτο υου κ. Αϊνσγουορθ! Τί εύτυχία να σας συναντήσω!.. Έμψαχα κι' ένώ έστι να βρω καμμιά παρέα.. Παμε καμμιά βόλτα μαζί;

—Αν αυτό σας εύχαριστή.. άπήντησε ο Αϊνσγουορθ, σηκώνοντας τους ώμους.

Και πρόσθεσε σε λίγο:

—Ποιά είναι ή εύτυχής γιά την όποία προορίζετε τό ώρασιό γουναρικό πού θαυμάζατε πριν από λίγο;

—Δέν θαύμαζα κανένα γουναρικό, έκανε με κάποιο σαρκασμό στη φωνή ο Μ. Ντάλ. Άπεθαύμαζα τό «έμφε» του πράσινου φωτός επάνω στα γουναρικά!..

Ο Αϊνσγουορθ χαμογέλασε και άπήντησε:

—Βλέπω ότι ή σιαγόνα σας ξανάρθε στη θέση της.

—Τό μασσάζ κάνει θαύματα, όπως ξέρετε.. Μερικά ψυχρά έπιθέματα συμπλήρωσαν την θεραπεία..

—Χαίρω πολύ..

—Πάμε άπ' έδω; Έκανε ο Μ. Ντάλ.

—Όπως θέλετε..

Περπάτησαν λίγο, χωρίς να λένε τίποτε. Κατόπι, ξαφνικά, ο Μάρτεν Ντάλ ρώτησε:

—Αλήθεια, Αϊνσγουορθ, πού μά-

θατε την τέχνη να παρακολουθήτε; Ο άλλος ξαφνιάσθηκε από την άπότομη αυτή έρώτησι, συνήλθε, όμως, γρήγορα.

—Ω! Έκανε ειρωνικά, μαθαίνει κανείς τόσα πράγματα στη ζωή..

—Ναί, αλλά ό,τι μαθαίνει, πρέπει να τό μαθαίνει καλά, άπήντησε ο Μ. Ντάλ. Και θάπρεπε να ήχετε και σεις ύπ' όψη σας, ότι δέν παρακολουθούν άνθρωπο σε δρόμους, ολιγοσύνχναστους, άπ' όπου μόλις περνά ένα ταξί κάθε δέκα λεπτά. Αλήθεια, όμως, να είναι! Χαίρετε, κ. Αϊνσγουορθ.

Και πραγματικά, ένα άδειο ταξί περνούσε εκείνη την ώρα από εκεί.

Ο Μ. Ντάλ τό σταμάτησε και μπήκε μέσα, αφήνοντας τον Αϊνσγουορθ με άνοιχτό τό στόμα στην άκρη του πεζοδρομίου.

—□□—

Σε λίγο τό ταξί σταματούσε μπρός στην πόρτα ενός συνοικιακού ρεστωράν. Ο Μ. Ντάλ έφαγε με πολλή όρεξη, ήπιε τον καφέ του και κατόπι πήγε γιά μιά μικρή βόλτα.

Στις 20.30 άκριβώς, ένας ύπηρετής τον ώδηγούσε στο σαλόνι όπου τον περίμενε ή μίς Αδέλα Καίηστλ πού φορούσα ένα βραδυνο φορεματάκι άπλούστατο τό όποιο όμως ταίριαζε περίφημα με την μελαχροινή της όμορφιά.

Τόν ύποδέχθηκε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο και τουδωκε τό χέρι.

—Είμεθα μόνι; ρώτησε ο νέος, κυττάζοντας γύρω του.

—Ναί. Ο πατέρας μου είναι άκόμη στο γραφείο του. Είπα στην ύπηρεσία ότι δέν είμαι γιά κανέναν έδω, αλλά να με φωνάξουν μόνον όταν με ζητήσουν στο τηλεφώνο. Αλήθεια, όμως, διαβάσατε τό φοβερό έκείνο άρθρο του «Φουρουό»;

—Όχι. Τί γράφει πάλι αυτό τό λαχανόφυλλο;

—Γράφει γιά τον μυστηριώδη κ. Γκραϊνθς. Τό άρθρο λέγει ότι έπρεπε ο κ. Γκραϊνθς να έχη ήδη συλληφθή και παραδοθή στην δικαιοσύνη γιά να τιμωρηθή γιά τις άπάτες πού διέπραξε.

Η Αδέλα σάπασε κατακόκκινη και σε λίγο συνέχισε:

—Ο «Φουρουό» γράφει επίσης ότι ή άποτυχία της αστυνομία άποτελεί δημόσιον αίσχος!.. Αυτό όμως κ. Μ. Ντάλ είναι πολύ κληρό. Δυστυχισμενε μου πατέρα! Εργάζεται νύχτα και μ'ρα γιά να μπόρουν να βρή τά χρήματα πού του χρειαζόνται γιά να κάνη τον έκδιαστή να σωπάση.

—Έλάτε, μη στενοχωρησθε, έκανε ο Μ. Ντάλ. Όλα θά διορθωθούν. Πώς σας φέρθηκε ο δωρ Μόφφρετ κατά την τηλεφωνική σας συνομιλία;

—Υπήρξε εύγενής, αλλά και πολύ κατηγορηματικός.

—Τά είπατε όλα αυτά στον πατέρα σας;

—Α, όχι! Γιατί να τον βασανίσω άδικά; Ξέρω ότι δέν είναι σε θέση να δώση άκόμη αυτά πού ζητάει ο δωρ Μόφφρετ. Ούτε και τά μισά άκόμη. Τί θά κάνω με;

Παρ' όλη την αγωνία του, ο Μ. Ντάλ χαμογέλασε καθησυχαστικά. Κύτταξε τό ρολόι του.

—Πού είναι τό τηλεφώνο;

—Στό γάλ. Άκριβώς άπέναντι στη θύρα.

—Μπορείτε να ήχετε έμπιστοσύνη στους ύπηρετές σας;

—Ω! ναί. Είναι στην ύπηρεσία

μας έδω και πολλά χρόνια και είναι όλοι τους τίμιοι άνθρωποι.

Ο Ντάλ τότε, διέχισε στις μύτες των ποδιών την αίθουσα και άνοιξε απότομα την πόρτα.

Ένας μεγαλόσωμος υπηρέτης άνωρθώθηκε απότομα και όπισθοχώρησε κατακόκκινος.

—Τί τρέχει λοιπόν; ρώτησε ο Ντάλ τον υπηρέτη μ' ένα χαμόγελο.

—"Η... ήθελα μονάχα να ιδω άν ή δεσποινίς είναι στο σαλόνι, μουρμούρισε ο υπηρέτης. Με διέταξε να την καλέσω άν την ζητήσουν στο τηλέφωνο και ήθελα τώρα να βεβαιωθώ άν είναι μέσα.

—Καταλαβαίνω! Και κυττάζεις πάντα από την κλειδαρότρυπα κάθε φορά που ζητάς την κυρία σου;

—Αλλά, κύ... κύ... κύριε...

—Άρκει, έκανε ο Μ. Ντάλ, ξανακλείνοντας την πόρτα. Βλέπετε, δεσποινίς;

—Δέν θά φανταζόμουν ποτέ ότι ο Ουέμπλεϋ... μουρμούρισε ή 'Αδέλα. Νομίζετε όμως ότι τον έχει βάλει ο δωρ Μόφφρετ;

—Δέν έχω καμιά άμφιβολία. Έν τοιαύτη, όμως, περίπτωση...

Διεκόπη. Μιά ιδέα του ήλθε ξαφνικά:

"Αν πραγματικά ο Ουέμπλεϋ ήταν άνθρωπος του Μόφφρετ, θά μπορούσε να τον ξεαναγκάσει να μιλήσει;

Η 'Αδέλα κύτταξε τολοί της:

—Σε λίγα λεπτά θά τηλεφωνήσω ο δωρ Μόφφρετ. Τί θά του απαντήσω;

—Ότι θά του πληρώσετε τά μισά από τά λεπτά τώρα άμέσως, και τά άλλα τά μισά σε όκτώ μέρες.

Η νέα κύτταξε τόν συνομιλητή της κατάπληκτη.

—Πώς; Ψιθύρισε.

—Ο δωρ Μόφφρετ δέν θά έπιμείνη βέβαια, να εισπράξει όλόκληρο τώ ποσό. Θ' άρκεσθί επί του παρόντος και στά μισά...

—Ναι, αλλά πού θά βρω αυτά τά λεπτά;

—Νάτα! Έκανε ο Ντάλ, βγάζοντας τώ δέμα με τά χαρτονομίσματα από την τσέπη του.

"Εκπληκτη ή 'Αδέλα πήρε τώ χρηματόδεμα.

—'Αλλά, δέν... δέν μπορώ να δεχθώ...

—Δέν έχομε καιρό για συζήτηση, δεσποινίς, την διέκοψε ο Μ. Ντάλ. Σε λίγο ο δωρ Μόφφρετ θά σας όρίσει τόν τόπο και την ώρα της παραδόσεως του ποσού άποού.

—Δέν μπορώ, έν τούτοις, να δεχθώ έστω και ως δάνειο τώ ποσόν αυτό, έκανε ή 'Αδέλα. Είναι πάρα πολύ μεγάλο.

—Μήν ανησυχίτε και δέν είναι ούτε και τώ ένα δέκατον από τά μισά... Έχω καταφέρει να κάνω τά πράγματα έτσι, ώστε να μήν αντιληφθί ο δωρ Μόφφρετ την άπάτη. 'Αλλά μήν ανησυχίτε. Δέν θά του μείνουν ούτε αυτά τά λίγα. Θά αναγκάσουμε τόν Μόφφρετ να παίξει και τώ τελευταίο του άπού!

Η 'Αδέλα κύτταξε τόν Μ. Ντάλ με βλέμμα θαυμασμού.

— III —

Η πόρτα άνοιξε έκείνη την ώρα, και ή επίβλητική σιλουέτα του Ουέμπλεϋ γέμισε τώ πλαίσιο της.

—Ένας κύριος ζητεί την δεσποινίδα στο τηλέφωνο, είπε.

Η 'Αδέλα σηκώθηκε. Τά χέρια της έτρεμαν.

Ο Μ. Ντάλ της έφριξε ένα ένθαρμυντικό βλέμμα.

Η νέα β'ήκε έξω, ζητώντας συγγνώμην από τόν έπισκέπτη της και ο Ουέμπλεϋ ήταν έτοιμος να κλείσει την πόρτα πίσω της, όταν ο Μ. Ντάλ τόν φώναξε:

—Ουέμπλεϋ!..

—'Ανησυχος ο υπηρέτης στράφηκε και πήρε μια στάση γεμάτη σεβασμό.

—Μήν είσαι τόσο δειλός, Ουέμπλεϋ, έκανε ο Μ. Ντάλ. Πλησίασε.

Ο υπηρέτης όπήκουσε και ήλθε κοντά στον Μάρτεν Ντάλ. Αυτός τόν κύτταξε κατάματα. Και κάτω από τώ όξύ έκείνο βλέμμα ο κολοσσός έφρικασε.

—Ουέμπλεϋ; ρώτησε ο Ντάλ, ποιά είναι ή τιμή σου;

—Κύριε;..

—Θέλω να πώ ποιά είναι ή έμπορική αξία της έντιμότητος και της ειλικρινείας σου;

—Δέν σας καταλαβαίνω, κύριε..

—Εξηγούμαι: Πόσα σε πληρώνουν για να κατασκοπεύεις;

Ο Ουέμπλεϋ έθεώρησε καλόν να άγανακτισή. Άφηκε λοιπόν κατά μέρος τούς τύπους και την παγερότητα του ύφους του και φώνασε:

—Αυτό πάει πολύ, κυριε..

—Περιττές οι κωμωδίες, Ουέμπλεϋ!.. Παίζεις πολύ άσχημα τόν ρόλο σου. Θέλω να μου πής πόσα σε πληρώνει ο Πάολ Αίνσγουορθ;

Ο υπηρέτης ρίχτηκε πίσω κάτω χρος.

Ο Ντάλ έβαλε τά γέλια.

—Εύχαριστώ, Ουέμπλεϋ, είπε. Μου είπες όλα όσα ήθελα να μάθω. Μήν ανησυχής, όμως, και δέν πρόκειται να πλειοδοτήσω εγώ εις βάρος του κ. Αίνσγουορθ. Μπορεί να σε κρατήσει στην ύπηρεσία του. Πήγαινε τώρα.

Ο υπηρέτης κάτι μουρμούρισε και στράφηκε για να φύγη. Την ίδια ώρα επέστρεψε ή μίς Καίτηστλ.

—Τί του είπατε; ρώτησε όταν ο υπηρέτης βγήκε. Φαινόταν πολύ ταπεινός.

—Τού έκανα μερικές έρωτήσεις. Όπως τόν ύπωπτειόμουν, τόν πληρώνει ο Μόφφρετ. Δέν είναι, όμως, άρκετά έξυπνος για να είναι επικίνδυνος. Άς τόν άφήσωμε τώρα αυτόν. Τί σας είπε ο άλλος;

—Μου είπε ότι έχει κάποιον φίλο δικαστή, βουλευτή, δέν κατάλαβα καλά, στον όποιο θά στείλη αύριο αντίγραφον τών ένοχοποιητικών έγγραφών που έχει στα χέρια του, με την έντολήν να μήν τά άποσφραγίσει, παρά μόνον είκοσι τέσσερες ώρες άργότερα. Έγώ πάλι θά δώσω αύριο βράδυ τά χρήματα στον άπεσταλμένο του στο Μάμμελ Φρόλικ.

Ο Ντάλ άνοιξε διάπλατα τά μάτια.

—'Α! "Ωστε έκεί; Τόσο τώ καλλίτερο. Θά παραστούν και πολλοί άλλοι μάρτυρες της ώραιας αυτής σκηνης. Πώς ο άνθρωπος του Μόφφρετ θά άναγνωρισθί;

—Με ένα σύνθημα. Μέσα σε μια και την ίδια φράση θά ύπάρχουν οι λέξεις «κίτρινο» και «μπλε».

—Πολύ σοφή ή χρησιμοποίησις τών δύο αυτών λέξεων. Τά δύο αυτά χρώματα κάνουν τώ πράσινο... έκανε ο Μ. Ντάλ. "Αν αύριο του δώσετε τά χρήματα, θά πάγη να ζητήσει τόν φάκελλο από τόν φίλο του τόν δικαστή. Άλλως θά περιέλθουν τά έγγραφα στην άστυνομία μαζί με τά πρωτότυπά τους. Αυτή δέν θάναί ή τακτική του;

—Είμαι της γνώμης ότι πρόκειται περί μπλόφας σαφούς μέν, αλλά πάντως, περί μπλόφας. Σεις βέβαια, τώ άπαντήσατε ότι δέχεσθε.

—Ναι, έκανε ή νέα, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Τά μάτια της όμως, ήσαν γεμάτα δάκρυα και ή φωνή της έτρεμε.

—Φαντάζομαι να παίξετε καλά τόν ρόλο σας. Ο Μόφφρετ δέχτηκε την προκαταβολή;

—Ναι, και μου είπε πώς εις αντίλλαγμα θά μου έδινε τά μισά από τά έγγραφα.

—Θά πάτε, λοιπόν, αύριο βράδυ στο Μάμμελ Φρόλικ;..

—Ναι, έχω τά εισιτήριά μου έδω και τρεις βδομάδες.

—Περίεργο. Κί' εγώ τώ ίδιο. Δέν είχα καμιά διάθεση να τά χρησιμοποιήσω. Τώρα όμως θά πάγω κι' εγώ. Και μάλιστα, σας ζητώ από τώρα ένα χορό.

—Σας δίνω δυό, έκανε ή 'Αδέλα.

—Είμαι ένας εύτυχής θνητός! 'Αλήθεια, όμως, θάναί έκεί και ο κ. Αίνσγουορθ;

—Όχι. Ο Παύλος δέν θάναί ελεύθερος έκείνη την ήμέρα.

Καθώς όμως πρόφερε αυτά τά λόγια, ή 'Αδέλα κύτταξε περίεργα τόν Μ. Ντάλ. Ο τόνος της φωνής του την είχε σκανδαλίσει.

Ο Ντάλ έμεινε για λίγο άκίνητος με τώ βλέμμα καρφωμένο στο κενόν.

—"Ωστε όλα είναι έτοιμα; ρώτησε σε λίγο.

—Εκτός από την μεταμφίεσή μου. Θά ντυθώ ταίγγανα ή Κάρμεν. Και σείς;

—Εγώ;

"Ενα παράξενο χαμόγελο διεγράφη στα χείλη του νεαρού άριστοκράτη.

—'Εγώ θά ντυθώ... Λωπαδύτης. Φάντασμα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΣΤΟ ΜΑΜΜΕΛ ΦΡΟΛΙΚ

Ο Ρωμαίος Αυτοκράτωρ, είχε πη άρκετά κοκταίηλς και τώ άποτέλεσμα τών άλληπαλλήλων αυτών σπονδών προς τόν Θεόν Βάκχον, είχε άρχισει να γίνεται αισθητόν. Ο Αυτοκράτωρ, παρήπαιε κιόλας και τώ πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο. Ήταν ντυμένος με ρούχα όμοια με κείνα που θά φορούσε στα όρνια του ο Νέρων και στο κεφάλι του είχε ένα στεφάνι με άμπελόφυλλα.

Τά ζεύγη έπαψαν σε λίγο να χορεύουν για να παρακολουθήσουν δύο έπαγγελματίας χορευτάς που χόρευαν φαντάνγκο με συναδεία κιθάρας.

Ο αυτοκρατορικός, μεθυσμένος, στερέωσε την μάσκα του και τέντωσε τόν κορμό. Φαινόταν σαν να μήν ήξερε πού να κατευθύνη τά βήματά του. Κατόπι, σαν να πήρε ξαφνικά την άπόφασή του, Ισορρόπησε στις γάμπες του και διευθύνθηκε σε μια σειρά καθίσματα, που ήσαν στο βάθος της αίθουσής. Τά πρώτα βήματα προς την κατευθύνησιν αυτή έγιναν άνευ... άπευκταίου. Ξαφνικά, ο Αυτοκράτωρ προσέκρουσε σε έναν «καμπαλλέρο» ντυμένο πολύ φανταχτερά.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

- ΠΑΡΑ ΛΙΓΟ να μην έρθω στο ραντεβού μας, είπα στη φίλη μου Φρανσίνα, μόλις μπήκα στο σαλόνι της. Φαντάσου ότι ως τις δέκα τώ πρωί, νόμιζα πως είχαμε 23 τώ μηνός. "Υστερα τώ πρόσεξα πως είναι 24.

Η Φρανσίνα, που όρθια μπροστά στον καθρέφτη, τακτοποιούσε τις μπούκλες τών μαλλιών της, ταραχτήκε, μέχρι που να λιπιθυμήσει. Γύρισε και μου είπε με φωνή στυμμένη:

—"Ωστε 24 Αύγουστου είναι σήμερα;

Κούνησα τώ κεφάλι μου καταφατικά. Τώ πρόσωπό της πήρε μίαν έκφραση πόνου.

— Πάρα λίγο να τώ ξεχάσω! Ψιθύρισε ή Φρανσίνα. Φτωχέ μου μικρούλη!

Της είπα:

— Θέλεις να μείνουμε μέσα και ν' αναβάλουμε τόν περίπατό μας για άλλοτε; Βλέπω πως ή σημερινή μέρα σου θυμίζει κάποιον θλιβερό έπεισόδιο της ζωής σου.

— Ναι, άς μείνουμε! είπε και ή Φρανσίνα... Τόν καυμένο τόν Ρούντολφ!.. Είναι τώρα δέκα τρία χρόνια από τότε που πέθανε...

— Ποιός είναι αυτός ο Ρούντολφ; ρώτησα. Συγγενής σου;

— Όχι, δέν ήταν συγγενής. Πρόκειται για τόν Ρούντολφ Βαλεντινο...

Και καθώς την κύτταξα με μάτια γεμάτα έκπληξη, μου εξήγησε μ' ένα θλιβερό χαμόγελο:

— Όχι... δέν ήμουν από τις θαυμαστίες του, με τή σημασία που δίνει ο κόσμος σ' αυτή τη λέξη...

— Τόν γνώριζες;.. Πώς δέν μου τώπες ποτέ;

— Και όμως θάπροπε να σου τώ πώ... Δέν έπρεπε να κρατήσω αυτό τώ μυστικό άποκλειστικά δικό μου. Η ζωή μας παρασύρει. Και να παρά λίγο να μή προσέξω τη σημερινή θλιβερή επέτειο.

Και πάνω σ' αυτά τά λόγια, ή Φρανσίνα μ' έβαλε να καθήσω, ειτε στην καμαριέρα της να μή μάς ανησυχίσει με κανένα λόγο και πήρε θέσι πλάι μου.

Η πρώτη συνάντις

—Με τόν Βαλεντινο, άρχισε να μου λέγη, συναντήθηκα μονάχα τρεις φορές στη ζωή μου. Την πρώτη φορά τόν είδα στο Παρίσι, όταν ήμουν νεόπαντρη και πενούσαμε με τόν άνδρα μου τόν μήνα του μέλιτος στα νυχτερινά κέντρα της Μονμάρτης.

— Ήταν μίς φθινοπωρινή νύχτα, δροσερή και γεμάτη μυστήριο. Παρέα με τόν άνδρα μου και μ' ένα άλλο ζευγάρι, πήγαμε σ' ένα μουατί της Πλάζ Πιγκάλ κι' άρχισαμε τώ χορό, τις σαμπάνιες, τά γέλια. Έξαφνα, άκουσα μίαν άγνωστη φωνή πλάι μου.

—"Α! Ήθελ ή Κυρία να μου κάνει την τιμή!..

— Η φράσις είχε ειπωθή στη γαλλική, άλλ' ο τόνος ήταν ιταλικός. Σήκωσα τά μάτια μου και είδα μπροστά μου ένα σμάκιν. Τώ φορούσε ένα νέος μετρού άναστήματος, μελαχροινός, άρκετά συμπα-

Δέκα χρόνια μετά τώ θάνατό του Πώς έγνωρίσα τόν Ροδόλφο ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

Ο Βαλεντινος με τά δυό αγαπημένα του σκυλιά.

θητικός. "Ημουν έτοιμος ν' άρνθώ να χορεύω μαζί του, όταν ο φίλος μας, που γνώριζε τώ κέντρον, είπε:

—Είναι ο χορευτής τώ καταστήματος!

Τότε σηκώθηκα, και με τις πρώτες στροφές τώ ταγκό, είδα ότι ο καθελιέρος μου χόρευε περίεργα. Σωλογοίσθηκα: «Τί άγγασία γι' αυτόν να χορεύη μέχρι τά ξημερώματα, με γυναίκες που δέν χορεύουν άσφαλώς καλλίτερα από μένα!»

Έξωστρέικεσα τή σκέψι μου:

— Τώ επάγγελμά σας, κύριε, τώ είπα. Θά είναι πολύ κουραστικό.

— Αυτό εξαρτάται από τις ντάμες.

—Είθε υποχωρωμένος να χορεύετε και με χονδρές ντάμες;

— Βεβαίως, είμαι καταδικαζόμενος να τώ κάνω.

— Κερδίζετε άρκετά από αυτό τώ επάγγελμα;

— Έξαρτάται από τις πελάτιδες.

—Οί χονδρές κυρίες πληρώνουν αναλόγως τώ θάρους;

— Με κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο σκληρότητα. Και κατάλαβα ότι έψαχνε να όρθι μια θαλακτική άπάντησι. Τή όρθισε και την άφησε να κυλήση ανάμεσα από τά σφιγμένα χείλη του:

— Σε ώριμένες περιπτώσεις, οι χονδρές κυρίες είναι θαρύτερες από τις λιγές..

— Τού έδωσα άμέσως την άπάντησι:

— Όπως βλέπω, έχετε πολλά επάγγέλματα...

— Έν τώ μεταξύ, τώ ταγκό τώ λειώνει. Ο χορευτής με ώδήγησε στο τραπέζι μου και ύποκλινόμενος μου είπε:

— Ο ζιγκολό τώ καταστήματος σας χαιρετά, κυρία!

— Κατάλαβα ότι ο νέος αυτός υπέφερε. Και τώ άπήντησε τώρα με γλυκύτητα:

— Λυπάμαι...

— Φαίνεται πως ή φωνή μου ει' γε αλλάζει. Γιατί ο χορευτής με κύτταξε παρόξενα κι' ύστερα χάθηκε μέσα στο πλήθος.

— Τί σας έλεγε; με ρώτησε ο φίλος μας.

— Διάφορες κοινοτυπίες, άπέντησα. Πώς τόνε λένε;

— Ροδόλφο Γκουλιέμο. Είναι Ιταλός.

— Αυτό φαίνεται!

— Πάρτε, λοιπόν, λίγη σαμπάνια. Άπόψε πρέπει να μεθύσουμε.

— Ένα τέταρτο της ώρας άργότερα, δέν θυμάμουνα πιά τόν κοσμικό χορευτή...

Η δεύτερη συνάντις

— Τά χρόνια πέρασαν. Άπέκτησα παιδιά. Έγκατασταθήκαμε όριστικώς στο Παρίσι.

— Την εποχή που ή 'Αμερική κολυμπούσε μέσα στα χρυσά δολάρια, ο άνδρας μου χρειάστηκε να ταξιδέψη μέχρι τή Νέα Υόρκη, για κάποια μεγάλη ύπόθεση. Με πήρε μαζί του. Και ξεκινήσαμε και οι δυό με χαρά, σαν μαθητάι που μόλις είχαν πάρει τώ άπολυτήριο.

— Έν τώ μεταξύ, είχα ιδή όπωσ όλος ο κόσμος τις ταινίες τώ Ροδόλφου Βαλεντινού, χωρίς, όμως, ν' άναγνωρίσω στο πρόσωπό του μεγάλο γόητος, τόν κοσμικό χορευτή της Μονμάρτης.

— Δέν θά σου περιγράψω τά τώ ξιδίου. Θά φθάσω άμέσως στο προκείμενον. Ένα βράδυ, λοιπόν, ο 'Αμερικανός τσαπεζίτης που μās φιλοξενούσε, μās ώδήγησε σ' ένα μεγάλο μετωράν-ντανσίγκ, όπου άστραφτε μίς πολυτέλεια άφάνταστη.

— Περίεργο, ψιθύρισε ο τραπεζίτης, μόλις καθήσαμε. Άπόψε έχει συγκεντρωθή έδώ μέσα όλη ή κορέα της νιουγιόκείνης κοινωνίας. Θά έλθη φαίνεται καμμία δευτέτα τώ σινεμά...

— Τή στιγμή εκείνη, ή σάλα άντήχησε

Ταλέντο!...

Όπως εδιάβασα προχθές γίνεται Βάγγο μου μαθές νά με λανσάρης όταν θές για κόμ - ιλ - φώ ταλέντο και νά με κάμης αοιδό άφου ρέ Βάγγο τραγουδώ χωρίς ντροπή, χωρίς αιδώ τ' φέρτε και τ'ά λέντο!

Έκει στην «Όασι» λοιπόν ζητούν ταλέντα, με σκοπόν νά τους ανοίξουν.. άτραπόν στην τέχνη και στη δόξα, και θάθελα πολύ κι' εγώ θρέ κλουβιασμένο μου αλύγο στο παλκοσένικο νά θγώ. μιά κι' έχω τέτοια λόξα..

Έξ άλλου θρέ καλαμαρό τ'ό ξέρεις λίαν καθαρά ότι χορευώ μιά χαρά και τραγουδάω φίνα και θά φαινόμενα ρέ σύ φερμένα άπ' τούς Παρισί- και θά τ'ά βόλευα φαρσί κι' ώραία στην 'Αθήνα!!

Η ΜΑΝΙΩ

Γέλια, ειδήσεων-ειδήσεων

Στά έκδρομικά τ'ά τραίνα

Έμμετρον ρεπορτάς τού κ. Γ. Θισβίου

Είς άμφοτέρους τούς σταθμούς πρωί, πρωί στάς είη άν δώση λίγη προσοχή καθένας κι' άν προσέξη θά δ'η γιλιάδες έκδρομείς κι' από τ'ά ούο γένη και νέους και μεσήλικες και γέροντες εν γένει μ' άποσκευάς, με δέματα, με μπόγους με σακκίδια, με ζωα κατοικίδια, είς τ'ά ταμεία τού σταθμού, με πείσμα νά στρωώγων. είς τ'ά ταμεία τού σταθμού, με πείσμα νά στρωώγων. είς τ'ά ταμεία τού σταθμού, με πείσμα νά στρωώγων.

κι' από συνεπιβάτην του ραπίζετ' ένας άλλος γιατί καθόταν ήσυχος επάνω στό... τσιρί. Μιά νέα, λίαν καυγατζού, μαλλώνει και φωνάζει γτυπώντας τ'ό τακούι της, με νεύρα και με νά, γιατί κατά την γνώμη της ή διπλανή της νέα τον φίλο της, τόν Φίλιππα, κορτάριζε γενναία. Κι' άποδεικνύεται μετά τόν γάλον τόν μεγάλον, πως ή νεάνις κούταζε, με γλύκα, κάποιον άλλον. Μά ήταν ή ταλαίπωρος... άλλοίθωρη κομμάτ' άπ' τ'ό δεξί της μάτι.

Συνάπτουν μάγες μερικοί φοικτές τρόπον τινά σ' εκείνα τ'ά περιήματα τ'ά τραίνα τ'ά φτηνά πολλοί τους τσαλακώνονται, και πλείστοι παρακτρέπονται, κοινώς... έκτροχιζονται.

Και σοβαρός τις κύριος, με κύρος και με μούσι, που πάντες, στην Πρωτεύουσαν, πολύ τόν εκτιμούσι νά διαπράξη, δέν άργεί, μιάν ποάξιν άσυγγώρητον... γιατί μοιραίως έφτασεν ό τάλας... σ' άπροχώρητον. 'Αλλά και πλείστοι κύριοι, λεπτοί στους τρόπους, ήγουν μοιραίως καταλήγουν, νά λησμονήσουν πός στίγμην τ' άξίωμα τ'ό βπατον και τούς άθροδς τους τρόπους των τούς στέλνουνε... περίπατον.

Τ'ό μούσουλά τους γάνουνε πολλοί και τ'ά πασιέλια τους γάνουνε γόηματα πολλοί, και πλείστοι γάνουν δέματα και μέσα σ' άδιόρθωτα και τ'ά φοικτά τ'ά γάλια τους, δίνουν και παίρνουν οι φωνές και τ'ά πολλά μπερδέματα.

Κάποια καλλίφωνος μικρά και με υπέλλου ίγνη, σ' ένα ταγκό της εποχής αμείωνη τ'ό οίγνη, Οί δέ συνεπιβάται της, που πός στίγμην δέν νοιάζονται και για συμβάντα μερικά, δέν δίνουν ούτε κέσμα, με τ'ό τραγούδι της μικράς της αοιδού ξαφνιάζονται κι' άμέσως έτοιμάζονται νά κατεθούν στό...τέρμα γιατί, ώ! δυστυχία! ένόμισαν πως...σφύριζεν ή...άμαξοστοιχία!

Αυτά συμβαίνουν γενικώς με τ'ά στηνά τ'ά τραίνα όπου λασκάρουν μερικών συμπολιτών τ'ά...φρένα. Κι' όσάκις επιστρέφουνε μεσάνυχτα στην πόλι των μετά από τήν... απόλαυσιν ήκεινην τήν σπανίαν έντύπωσιν σου δίδουνε, αναντιροήτως, βλοι των έθελοντών που φεύγουνε από την Ισπανίαν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ειρωνεία!...

Μανιώ φωνίστηκες καλά με πράματα πολύ τρελλά κι' ό κόσμος τώρα θά γελά που θά γενής ντιζέζα και πάψε νά σαχλαμαρί- για θά σε δείρω αυθωρεί και θά σε πάρουνε, μωρή εϋθός τ'ά... πετιμέζα!

Ξέχασες, ρέ Μανιώ λωλή, ότι μαζεύονται πολλοί σαν τραγουδός εις την αόλι και ψέλνεις δίχως μέσσα και μ' άρωτούνε σοβαρά, στην πόστα κάνοντας ούρά κακεντρεχώς και πονηρά...ποία γεννάει μέσσα;

Μανιώ, λοιπόν, λίγη αιδώς διότι άδεις... άηδώς και δέν θά γίνης αοιδός ποτέ, ρέ πεισματάρα, διότι με τή μουζική εύρίσκεσαι σε... συμπλοκή, σά νάκανες, ρέ παστρική, ...ξυλόπροκες γαργάρα!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ΒΛΑΜΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΤΟ ΝΕΡΟ

Με τή ζέστη, άδερφέ μου, τσίφνιασα προχτές την Κεριακή στή δίψα.

Όπου που λές, κυαλάρω σ' ένα μαγαζί πως «δίδεται νερό» και μπαίνω μέσα.

—Πιάσε μου, ρέ φίλε, ένα ποτηράκι, κάνω τού υπάλληλου.

—Σάριζα, Λουτράκι ή Αιδηφό; μού λέει.

—Ναί, διψώ, τού κάνω και γρήγορης.

—Αιδηφό, Λουτράκι ή Σάριζα; μού ξαναλέει, στεναχωρημένος.

Τ'ό όποιον άναψα! Με κοροιδεύει, ρέ ό φίλος;

—Ρέ, νερό θέλω, τού λέω, όχι... εισιτήριο!

Αυτός γέλαγε.

—Έν τάξει, μού λέει, αλλά τί νερό; Αιδηφό, Λουτράκι ή Σάριζα;

—Πιάσε Μενίδι, τού κάνω.

—Δέν έχει!

—Τί λές, ρέ, άθυρόστομε, τού λέω, έχεις μαγαζί και δέν έχεις νερό από τ'ό Μενίδι; Ρέ, δέν τ'ό κλείνεις; Πιάσε μου τότες Σάριζα.

Και μού πιάνει, άδερφέ μου, ένα ποτηράκι άνήλικο και μού γυρεύει και τρισήμισυ βραχμέες!!

Περιστό δέ νά σου πώ, άσίκη μου, ότι φάγαμε τ'ά μουστάρκια μας με τόν αισχροκερδή, που έσώθηκε τή έπεμβάσει πολιτισμένου.

Παρά τρίχα δηλαδή νά τότε κατασκευάσω μακαρίτη και νάχω και τ'ό κρίμα της μάννας του που θά τόν έκλαιγε! 'Αμή!!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Σημειωματάριός μου

ΘΑΛΑΣΣΑ!

—Που τ'ά π'άμε, Τακούι; είπα Κεριακή σε ιναίκα μου.

—Στό ντιάβολο τ'ά π'άμε, είπε αϋτή.

—Τακούι, γιαθρούμ, γιατί στό ντιάβολο; 'Αγκαπ'άς πολύ; μόνάχο τ'ά πηγαίνεις, μπε' έγκώ τάλασσα νά πηαίνα.

—Κακό σου καιρό, είπε ιναίκα μου, συχισμένο τ'ά Ικάνης;

—Κακό μου καιρό; Τακούι, καυγ'άς τ'ά ένη!

Σκασμό νά βγάξης και ρούχα σου νά βάζης, τάλασσα κολουμπημένοι νά ένομε...

—'Οκί!

—Ναί!

—Καραμπέτ, όκι είπα!

—Τακούι, μετανοημένο τ'ά ένης. Παρέα ίγει-τονοπούλα μου 'Αραξία τ'ά πέρνω! 'Αντε μπε'ί τσαμπούκι!

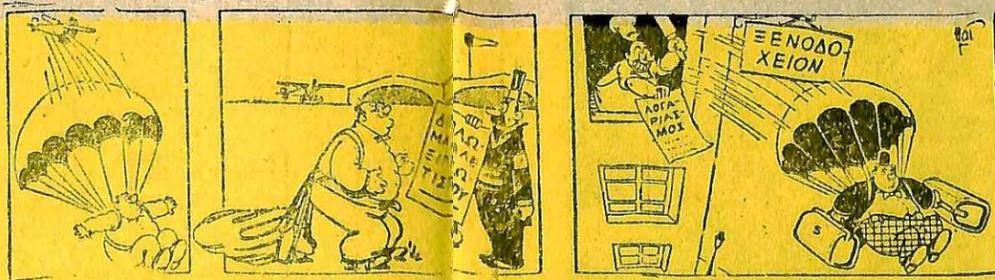
—Ιναίκα μου άγριεμένο ίηκε.

—'Αραξία, ίφιλη έκεις έ; 'Απατημένο με Ικάνης έ; Νά, νά, νά!!!

—'Ιναίκα μου τ'όκαρο ίχτυπημένο έκανε. 'Εγκώ χερούκλα μου βαρεμένο έκανα, αϋτή γάτα πάνω μου πέταξε, έγκώ τ'όκ ίκλωτσές έντωσα, αϋτή ίφώνές μεάλες ίβαλε, λιποθυμισμένα έηκε, ίπετερα μου ήρτε και σε Ιτάλασσα ντέν ίπήαμε, άμά σε Ισταθμό πρώτες βοήθειες γειτόνοι μ'άς π'άνε! 'Αμάν. Τάλασσα Ινίκαμε!

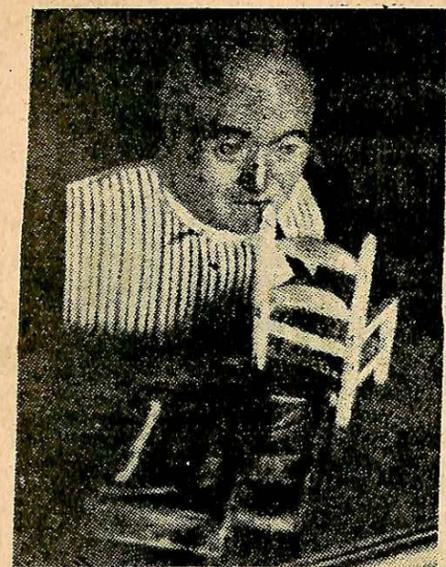
Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ή: ό κ. Έναερίδης, διπλωματούχος άλεξιπτωτιστής.

Οί αληθινοί ήρωες τής ζωής

Ο άνθρωπος—κορμός, κάνει και τον ξυλουργό... χρησιμοποιώντας μόνον τα δόντια του.

Πιέρ Μαχιέ : ο άνθρωπος - κορμός
Έλλεν Κέλλερ : ή τυφλή κωφάλαλος

—Σας υπόσχομαι ότι θα συνεχίσω την προσπάθειά μου με πλήρη πίστη και χωρίς την παραμικρή λιποψυχία...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ...ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ!

Η περίπτωση του Σάξ Σερρουός είναι μόνον αξιοθαύμαστη, αλλά δεν είναι και μοναδική. Τέτοιοι άνθρωποι που βοίσκουν ότι παρ' όλων των κατατρεγμών της μοίρας, ή ζωής αξίζει πάντως τον κόπο, υπάρχουν πολλοί στον Παρισινό Οίκο Τυφλών. Έκεί μέσα, γνώρισα τελευταίως τον Μιλόν Πλάντνερ, που υπήρξε άλλοτε διάσημος πυγμαχός. Μία άτυχης γροθιά σε μία κακότυχη πυγμαχική συνάντηση, τον έκανε να χάσει το φως του. Κι για να συνεχίσει να κερδίζει το ψωμί του, ο Πλάντνερ απέφασε να νική μασσέρ. Τον είδα να μαθαίνει το νέο του επάγγελμα υπό τις οδηγίες του καθηγητού του μασσάζ Μουνιέ, που είναι κι αυτός τυφλός.

Στον ίδιον Οίκο Τυφλών είδα και τον «στενογράφο» Λεκόν. Τον βρήκα την ώρα που «διάβαζε» με την άκρη των δακτύλων του το υπό ανάπτυξιν θέμα του, επάνω σ' ένα χαρτί με χαρακτικές Μπράιλι κι ύστερα να γράφει το αναπτυγμένο κείμενο στη γραφομηχανή, με μία ταχύτητα καταπληκτική. Κι αυτός επίσης νοσηρογλοούσε.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ — ΚΟΡΜΟΣ

Η συγκινητικότερη, όμως, περίπτωση «ετυχιολομένου άτυχού», είναι ή περίπτωση του ανθρώπου—

κορμού του Μπίρμπιχαμ. Μόλις γεννήθηκε τόν θν αυτό, ή μαμά έμπεξε μία κραυγή φρίκης. Τό «πράμα» που βοήθησε να έλθη στον κόσμο, ήταν ένα αληθινό τέρας. Ούτε χέρια, ούτε πόδια. Μονάχα ένα κεφάλι, επάνω σ' ένα κορμόν...

Ο γιατρός που φωνάχτηκε, κούνησε τόν κεφάλι του και έπλε: —Δέν θα ζήση περισσότερο από ένα μήνα.

Πέρασαν από τότε πενήντα όχτώ χρόνια. Κι ο Πιέρ Μαχιέ, ο «άνθρωπος—κορμός» ζή ακόμα...

Έκτός από τήν φρικτή σωματική ατέλεια του, ο μισός αυτός άνθρωπος είναι όπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι. Κοιμάται, τρώγει, πίνει, γελάει όταν τού διηγούνται νόστιμες ιστορίες, φουμάρει όταν άράπησ και... εργάζεται. Μάλιστα, κύριοι, εργάζεται και συντηρεί με τή δουλειά του δλόκληρη οικογένεια!

Τό επάγγελμα του Πιέρ Μαχιέ είναι ή ξυλουργική. Τό μεράκι για τόν επάγγελμα τού μαραγκού τού ήλθε όταν ήταν δώδεκα χρονών, από κληρονομικότητα ίσως, γιατί κι ο πατέρας του κι ο παππούς του ήταν μαραγκοί. Τότε, ένας θεός του, τού κατεσκεύασε ειδικά ξυλουργικά εργαλεία, που να μπορεί να τή χειρίζεται με τόν στόμα. Έκτοτε, ο Πιέρ Μαχιέ, κρατώντας με τά δόντια του πότε πριόνι, πότε σφυρί, πότε λίμα και πότε σκεπάρνι, κατασκευάζει διάφορα κουκλιίστικα έπιπλα, με τά όποια κερδίζει άνετα τόν ψωμί τής οικογενείας του.

Με τά δόντια του επίσης, δ... μισός αυτός άνθρωπος γράφει και σχεδιάζει. Τό μόνο του παράπονο

Τά φέρνει όμως σκούρα στό φαγητό, όπότ, τού δίνει και τρώγει ο πατέρας του.

ΕΙΝΑΙ παρατηρημένο ότι τά μεγαλύτερα μαθήματα θάρρους και ευτυχίας μας τά δίδουν οι πιο δυστυχείς και οι πιο μεγάλοι απόκληροι τής τύχης. Γιατί οι άνθρωποι αυτοί κατώρθωσαν, μ' όλη τή δυσμένεια τής μοίρας, ν' άνθξουν στα βάσανα και στις αναποδιές και νάνουν εμπιστοσύνη πρός τή ζωή, θριαμβούντες παντού όπου θέλησαν να καταβάλουν μίαν ώρισμένη προσπάθεια.

Ο ΑΝΑΠΗΡΟΣ ΣΟΦΟΣ

Μόλις είχε κλείσει τά τριάντα του χρόνια ο χημικός Μάξ Σερρουός, όταν πέρου, καθώς έκανε κάτι σπουδαία πειράματα, έλασε και τά δύο του χέρια έξ αίτίας μιάς έκρήξεως. Στή στιγμή, όλοι οι γνωστοί του και οι φίλοι τόν διέγραψαν από τόν κύκλο τών επιστημόνων... Τι μπορούσε πιά να κάνει ο σακάτης αυτός... Κι όμως... Μέρα με τήν ήμερα, μήνα με τόν μήνα, ο ανάπηρος χημικός ξαναβρήκε τόν θάρρος που τή τόν συγκρατούσε στη ζωή και με μιά θέληση πραγματικά σιδερένια, απέφασε να συνεχίση, προσφέροντας τις υπηρεσίες του στην επιστήμη. Πά; Διδάσκοντας στους άλλους, δτι δέν μπορούσε να κάνει ο ίδιος. Κι ο νεαρός σοφός έγινε καθηγητής.

Στις 24 τού περασμένου Φλεβάου, ο Μάξ Σερρουός, με τούς επιδέσμον' ακόμα στα κομμένα χέρια του, έδωσε τόν έναρκτήριο μάθημά του στο άμφιθέατρο Πάβ Παιν-λεβέ τής Σνολής τών Τεχνών και Έπαγγελματιών. Η εμφάνισή του προσέκλανε θύελλαν χειροκρατημάτων. Κι όταν τελείωσε τόν μάθημά του, οι έκδηλώσεις υπήρξαν τόσο θερμές έκ μέρους τών άκοοστών του, ώστε ο σοφός με τά μάτια γεμάτα δάκρυα, έδωσε τόν έξης όρκο:

είναι που δέν μπορεί να παντρευθί: —Όλα καλά, λέγει. Αν μπορούσε να βρεθί και μιά γυναίκα, που να θελήση να γίνη γυναίκα μου, τότε θα ήμουν ο ευτυχέστερος άνθρωπος τού κόσμου!

ΤΥΦΛΗ ΚΑΙ ΚΩΦΑΛΛΗ!...

Θλιβερή, άλλ' όχι κι άπογοητευτική για τήν ίδια, είναι και ή περίπτωση τής Έλλεν Κέλλερ, τής γυναίκας που είναι όχι μόνον κωφάλαλη, αλλά και τυφλή!

Όταν ή Έλλεν Κέλλερ ήρθε στον κόσμο, όλοι τής χαμογελοούσαν. Οι γονείς τής ήταν πλούσιοι, αυτή δέ γεμάτη σφρίγος και υγεία. Μόλις, έγινε, όμως, δέκα όχτώ μηνών, ή Έλλεν τάχασε όλα με μιάς. Και τή χαρά τών ματιών και τή χαρά τής όμιλίας και τή χαρά τής άκοής. Μία έγκεφαλική παράλυσις, τήν κατέδικασε να μένη για πάντα τυφλή και κωφάλαλη.

Τό άτυχο κορίτσι μεγάλωσε. Και μαζί μ' αυτό μεγάλωσαν μέσα τής ένα αδάμαστο θάρρος, μιά χαλύδβδη θέλησις, μιά έξυπνάδα μοναδική, μιά φιλομάθεια ανώτατη και μιά καλωσύνη αυτόχρημα άγγελική.

Αλλά πώς έλαβε γνώσιν τών διαφόρων έννοιών και πραγμάτων ή Έλλεν; Με τήν άφή. Χάρης σε μίαν ύπομονητική δασκάλα, ή Έλλεν έμαθε όλα τά έγκύκλια μαθήματα και τέλος ενεργάφη στο Πανεπιστήμιο τού Χάρθβαρντ, όπου κατέπληξε τούς πάντας με τή δίψα τής μαθησεώς τής και με τήν τερατώδη έξυπνάδα τής. Σήμερα ή τυφλή και κωφάλαλη αυτή κοπέλλα είναι πτυχιούχος τής φιλολογίας και τής φιλοσοφίας, «όμιλεί» έφτά ξένες γλώσσες και διασχίζει τήν Άμερική, από πόλι σε πόλι, δίνοντας διάφορες διαλέξεις κι έξηγώντας στους υφούς τά πειράματα που έγιναν επάνω τής, ώστε να μορφωθούν και άλλοι όμοιοί τής κατά τόν ίδιον τρόπο.

Η Έλλεν Κέλλερ χαμογελάει διαρκώς. Και όποτε μιλάει, μιλάει για τις όμορφίες τής ζωής...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΝΤΟΥΝΤΙ

Άπορία

Ο διευθυντής τού ιπποδρομίου προσλαμβάνει ένα νέο νούμερο. Είναι κάποιος διάσημος φαγάς ο οποίος αναλαμβάνει να τρώγη δυό γήνες σε κάθε παράσταση.

— Όραία! έκανε ο διευθυντής. Οι παραστάσεις μας είναι 8—2 οι πρωινές και 2—8 οι βραδυνές.

— Και πότε λοιπόν, θα τρώσω καιρό να τρώγω;

Ιστορικό γεγονός

Τό άντρούνο Μαλλιτοραβηγμένου δέν τά περνούν διόλου καλά, παραδόξως όμως, εκείνη τήν ήμερα, ή Κυρία είναι όλο γλύκα.

—Έσέρις άντρούλη μου λέγει τού Μαλλιτοραβηγμένου, ότι τήν ερχομένη έβδομάδα θα γιορτάσουμε τήν 25ή επέτειο τών γάμων μας;

— Ά!... Και δέν περιμέναμε άκόμη πέντε γρόνια;

— Για ποιό λόγο;

— Γιατί θα είχε έτσι ή έσορή μας και ιστορική σημασία, θα εορτάζουμε έτσι ύν... τριακονταετή πόλεμο!

Εϋθυμοι διάλογοι

Κόλπο

στο κόλπο

Τού Μαξιμ

Πρόσωπα:

- Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.
- Η ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ.
- Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ.
- Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ.

(Η σκηνή παριστάνει τόν εσωτερικό μιάς νεοτεκτονό νευρολογικής κλινικής. Όλα εκεί μέσα άπαστρέπουν από καινούργια. Ο γιατρός μόλις έχει επιστρέψει από τήν Ευρώπη, ύστερ' από είκοσαετείς ευδοκίμους σπουδές και τώρα περιμένει τόν πρώτο πελάτη, θροισασμένος πίσω από έίνα μεγαλοπρεπές γραφείο. Στο άλλο άκρο τού ιατρικού γραφείου στέκει μιά νεαρά λευκοφορεμένη νοσοκόμος και κυττάζει έξω από τόν παράθυρο. Ο γιατρός έχει ύψος ανθρώπου στενωωοημένου. Φαίνεται να κάθεται πολλή ώρα στη θέση εκείνη χωρίς να κάνει τίποτε).

ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ (σάν να ήλεκτρίσειται): Γιατρέ! Γιατρέ!...

ΓΙΑΤΡΟΣ (σηκώνοντας τόν κεφάλι): Τι τρέχει;

ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ: Κάποιος έρχεται απ' έδω.

ΓΙΑΤΡΟΣ (πετάγεται όρθιος): Λές νάναι...

ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ: Ένας πελάτης! Διευθνεται στην πόρτα μας.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τρέξε στο χώλ! Δέν πρέπει να τόν κάνουμε να περιμένη γιατί μπορεί να μετανοήση και να φύγη πίσω.

(Η Νοσοκόμος βγαίνει έξω. Ο γιατρός στρώνεται μεγαλοπρεπώς τόν γραφείο του και παίρνει ύψος. Τήν ήδια ώρα ακούγεται ο άνελκυστήρ που ανεβαίνει. Τό «αίχ-τάχ» τού μεγάλου όρολογίου τού τείχους γάνεται κάτω από τούς κτύπους τής καρδιάς τού γιατρού. Ύστερα από λίγο ακούγεται τόν κουδούνι τής έξωπορτας).

ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ (μπαίνοντας): Παράστε κύριε.

ΑΡΡΩΣΤΟΣ (άκολουθώντας): Έδω είναι τόν γραφείο τού όρος Φιχιψή, ειδικό όφθαλμολόγιο κλπ.

ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ: Όφθαλμολόγιο;

ΓΙΑΤΡΟΣ (επεμβαίνοντας): Δέν έχει να κάνει... Δέν έχει να κάνει... (Γνέφει τής νοσοκόμας).

ΑΡΡΩΣΤΟΣ (προγορεύει σαν να μη βλέπει καλά): Γιατρέ μου είσθε έδω κοντά;

ΓΙΑΤΡΟΣ (προχωρώντας πός τόν μέρος του): Μάλιστα, έδω είμαι. Άλλά δέν βλέπετε;

ΑΡΡΩΣΤΟΣ: Όχι, γιατρέ μου! Τι τραβώ! Είναι τόσα κάμποσες καιρός που δέν βλέπω καθαρά.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Κι πώς τόν μέθατε αυτό;

ΑΡΡΩΣΤΟΣ: Συγγίσηκα με τήν γυναίκα μου και από τότε δέν βλέπω καθαρά.

λά. Έχω μάλιστα κι ένα γράμμα τής γυναίκας μου που σας τά εξομολογείται όλα και σας εξηγεί τήν πάθησή μου. Θα σας τά έγραφα εγώ για να μην σας σκοτώσω έδω με φωνάριες, αλλά δέν βλέπω ο φτώγος. (Βγάζει από τήν τσέπη του ένα άκκελλο). Να τόν γράμμα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Για να ίδούμε. (Παίρνει τόν άκκελλο, τόν άνοίγει και διαβάζει ψθυριστά:

Έξοχώτατε δόκτωρ Φιχιψή,

Σας συνιστώ θερμότατα τόν άνδρα μου! Θα σας πάρη για όφθαλμίατρο—έτσι τού

—Ω! συγχωρήστε με, γιατρέ!...

είπα εγώ—και θα σας παραπονέθί ότι πάσχουν τά μάτια σου και ότι δέν βλέπει. Δυστυχώς, γιατρέ μου, δέν συμβαίνει απλώς αυτό, αλλά κάτι άλλο σοβαρότερο. Είναι τώρα μερικέ μέρες που παρουσιάζε ύποπτα συμπτώματα διανοητικής συγγύσεως. Να σας πώ και μερικέ περιπτώσεις: προχθές αντί να μου φέρη τόν ζυδί από τήν κουζίνα μου έφερε τόν υποκάλι με τόν φλιτ, λέγοντας ότι τόν ύγρο αυτό είναι άρωματικώτερο και παρουσιάζε πιο κατάλληλο για τήν σαλάτα. Ύστερα πήρε τόν κουτί με τήν πακετινή και γέμισε μ' αυτή τόν δοχείο τής μουστάρδας λέγοντας ότι αυτή είναι μουστάρδα και όχι εκείνη που βάζουμε συνήθως στα φαγητά μας. Έκτός όμως, από αυτά μου ζητάει τόσα τόσα και κάτι πράγματα τά όποια ή γυναίκα σου αιδώς δέν μου επιτρέπει να σας επαναλάβω έδω, γιατρέ μου. Για όλους αυτούς τούς λόγους άνησθήσα τσουερά και μιά και διάβασα στις έφημερίδες για τήν μεγάλη αξία σας σαν τόν έσταιλα με τήν έλπίδα

νοίγω το συρτάρι του τραπέζιού μου! Επί πλέον είναι και χιουμορίστας. Με λίγα λόγια, είναι ένας διαρρηκτής της όλης του «Λωποδύτης-Φάντασμα», με την διαφορά ότι αυτός δεν εργάζεται για να γελοιοποιήσει την «Σκότλαντ-Γουάρντ» και να ενισχύσει την «Εταιρία προς προστασίαν των ζώων», αλλά για τον εαυτό του! Έχει ρημάξει τα κοσμήματα και τις συλλογές των συμπολιτών μας και ακόμη δεν κατορθώσαμε να βρούμε το παραμικρό αντικείμενο σε ενεχυροδανειστήριο, σε παλαιόπωλειο ή σε γνωστό κλεπταποδόχο. Καινούργιο το σύστημά του, καινούργιος κι' αυτός στην πίστωση, πήγαινε με τον άνακαλύψης! Το μόνο που έχουμε, είναι τα δακτυλικά του άποτυπώματα! Τι να τα κάνουμε όμως, αφού στο αρχείο μας είναι άγνωστα;

Και λέγοντας, έβγαλε από την τσέπη του μια φωτογραφία δακτυλικών άποτυπωμάτων και την έδειξε στον Μάρτεν Ντάλ.
—Τάχεις μαζί σου;
—Ναι. Τα πήρα για το ιδιαίτερο αρχείο μου, που έχω στο σπίτι μου.
Ο άριστοκράτης πήρε την φωτογραφία, την κύτταξε λίγες στιγμές και την παράτησε πλάι του με άδιαφορία, την στιγμή που εμφανιζόταν ο Μπίλκιγκ φέρνοντας άλλη πιατέλλα, ενώ ο Μάρτεν Ντάλ, αλλάζοντας κουβέντα, σκέπασε την φωτογραφία με την πετσέτα του!

—Υστερα από μια ώρα, ο Ινσπέκτωρ Σούμερ έφευγε πρισμένος από το μέγαρο του Μάρτεν Ντάλ και μια ώρα μετά την αναχώρηση του αστυνομικού, ο άριστοκράτης παρέδιδε την φωτογραφία στον σοφό Κινέζο φίλο του Τσάο-Τσέν:

—Νά η φωτογραφία, Το'ρω! Ό,τι έχεις να κάνεις, θά το κάνεις ως το βράδυ, γιατί ο Σούμερ θά θυμηθί πως την άφησε στο τραπέζι μου και θάρθω ά με μου την ζήτηση. Θά τα καταφέρεις;

—Εύκολο πράγμα. Το πολυ ως τις πέντε το άπογευμα...
—Μπράβο, Τσάο!... Είσαι άνεκτίμητος φίλος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον
ΕΝΑ ΚΟΡΟΪΔΟ

Ο νεαρός και άσυνείδητος Φρέντ Μπλάουσκου, διάβασε την άλλη γραφία του την άλλη μέρα κατά τις δέκα το πρωί, όδεν είδε να μπαινή στο ιδιαίτερο του γραφείο ένας ψηλός χλωμός νέος με παρουνιστικό ήλιθιο.

—Επιθυμείτε τζέντλεμαν;
—Ονομάζομαι Πάουλ Μέρσιγκ. Σας είμαι άγνωστος βέβαια, γιατί για πρώτη φορά με βλέπετε. Ο πατέρας σας όμως με γνώριζε πολυ καλά. Είμαι παλμός πελάτης του οίκου Μπλάουσκου.

—Χαίρω πολυ, τζέντλεμαν. Δεν είχα την τιμή να σας γνωρίσω, αλλά το όνομά σας μου είναι αρκετά γνωστό. Συγγενεύετε με τον στρατηγό Μέρσιγκ;

—Είμαι γνωστός του. Αν άνοιξετε τα βιβλία σας, θά δήτε ότι ο μακαρίτης πατέρας σας, έκαμε αρκετές πράξεις μαζί μου.

Ο Φρέντ Μπλάουσκου άνοιξε τα βιβλία του και διεπίστωσε ότι πραγματικά, ο Πάουλ Μέρσιγκ, σπάταλος μοναχογιός του πολυεκατομμυριούχου στρατηγού "Αρτσιμπαλντ Μέρσιγκ, είχε δανεισθή κατά καιρούς από τον πατέρα του διάφορα μεγάλα ποσά με έξωφρενικό τόκο.

—Θά με βρήτε στην διάθεσή σας, τζέντλεμαν, όπως στη διάθεσή σας βρισκατε και τον μακαρίτη πατέρα μου, κάθε φορά που λάβατε ανάγκη χρημάτων. Ποιό είναι το ποσόν που χρειάζεσθε;

Ο άσωτος υιός με το ήλιθιο παρουνιστικό φάνηκε σαν διστακτικός:

—Είναι πολυ...
—Λέγετε, λέγετε... Δεν πιστεύω βέβαια να μου ζητήσετε την Τράπεζα της Άγγλιας! Ένα τσιγαράκι;
—Νά σας πω... Έγώ είμαι λιγάκι σπάταλος... ή μάλλον πολυ σπάταλος...
—Δεν είναι μεγάλο ελάττωμα αυτό για ένα νέο της ηλικίας σας, του όποιου ο πατέρας είναι πολυεκατομμυριούχος.

Ο πατέρας μου όμως είναι τσιγκούνης! Παραδόπιστος άνθρωπος, μολοντί το ένα του πόδι είναι στο τάφο και μολοντί είμαι ο μόνος κληρονόμος. Δεν μου δίνει όσα χρήματα χρειάζομαι για να ζήσω σαν νέος της εποχής. Τελευταία, έδω και δέκα μέρες, έχασα στο «Τζόκευ Κλάμπ» πέντε χιλιάδες λίρες, τις όποιες πρέπει όπωσδήποτε να πληρώσω σε δέκα μέρες, αν δεν θέλω να έκτεθώ. Αυτό το ποσόν ήλθα να σας ζητήσω!

—Χμ!... Πέντε χιλιάδες λίρες... Υπερβολικό το ποσό... Με τους τόκους... Το ποσό είναι κολοσσιαίο!... Πώς θά μωρέσετε να μου το πληρώσετε, αφού ο πατέρας σας είναι παραδόπιτος;

—Θά σας το πληρώσω όταν πεθάνω ο πατέρας μου!

—Πώς;
—Είμαι πρόθυμος να σας ύπογράψω άποδείξεις δεκαπέντε χιλιάδων λιρών! Τέτοιο τόκο δεν μωρείτε να τον βωήτε κάθε μέρα.

—Και αν ο πατέρας σας ζήσει ακόμη καμιά δεκαπενταριά χρόνια;

—Είμαι όγδονταπέντε χρόνων! Φοβάστε μη γίνη αιωνόβιος; Σας είπα ότι το ένα του πόδι είναι κιόλας στον λάκκο. Έχει πίεση 28, ύποφέρει από τσούκο του, όπως όλοι όσοι ζήσαν στους τροπικούς, του άφήρεσαν πρό πέντε μηνών ένα νεφρό, ζή με ένέσεις!

—Αν τα πράγματα είναι όπως τα λέτε...

—Ετσι είναι, μίστερ Μπλάουσκου! Έκείνο που θέλω, είναι να μην έκτεθώ στο «Τζόκευ Κλάμπ» για πέντε χιλιάδες μωρολίρες!

—Αν τα πράγματα είναι όπως τα λέτε... ή δουλειά μωρεί να γίνη... αλλά θά μου ύπογράψετε άποδείξεις είκοσι χιλιάδων λιρών.

—Είκοσι χιλιάδων!... Δεν βρισκατε ότι...

—Δεν είμαι άπαιτητικός. Μωρεί να ζήση χρόνια ακόμη ο πατέρας σας σ' αυτήν την κατάσταση... Τίποτα δεν μάς ββαιώνει πως θά πεθάνη σύντομα...

—Εστω... Τι να κάνω, αφού μου είναι άπαραίτητο αυτό το ποσόν...

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ
και έξαιρετικό ενδιαφέ-
ροντος περιπέτεια του
ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Θά μου το μετρήσετε άμέσως;

—Άμέσως όχι! Πρέπει να πληροφρηθώ αν ο πατέρας σας βρισκαται στην κατάσταση που λέτε και πρό πάντων, πρέπει να πληροφρηθώ αν εισθε ο μόνος του κληρονόμος!

—Και τα δυό είναι εύκολα πράγματα. Για την ύγεια του, ζητήσετε πληροφορίες από την στρατιωτική λέση και από τους γιατρούς που τον παρακολουθούν νύχτα-μέρα, και των όποιων τα όνόματα θά σας δώσω. Αν είμαι μόνος του κληρονόμος, θά βεβαιώθητε μόνος σας.

—Πώς αυτό;

—Θά έλθετε αύριο βράδυ, λίγο άργά στο μέγαρό μου, και θά σας δείξω την διαθήκη του!

—Είμαι εύκολο πράγμα αυτό;

—Πολυ εύκολο. Η διαθήκη του βρισκαται άνοιχτή μέσα στο χρηματοκιβώτιο της βιβλιοθήκης μας. Η βιβλιοθήκη βρισκαται στο πρώτο πάτωμα του μεγάρου μας, όπου μετὰ τις δέκα, δεν ύπάρχει ψυχή! Έγώ μόνο κλείνομαι σ' αυτήν καμιά φορά και διαβάζω. Το δωμάτιο του πατέρα μου είναι στο δεύτερο πάτωμα, όπου μετὰ τις δέκα μόνο οι νοσοκόμες άγρυπνούν. Τα δωμάτια του προσωπικού βρισκονται στην σοφίτα. Θά έλθετε κατά τις ένδεκα το βράδυ. Έγώ θά είμαι περιμένω στην σκοτεινή βεράντα του πρώτου πατώματος. Μόλις σας δώ να μπήτε στον κήπο, την πόρτα του όποιου θά αφήσω έπιτήδες άνοιχτή, θά σας άνοιξω, θά μωπουε στην βιβλιοθήκη και θά διαβάσετε την διαθήκη. Θά μου μετρήσετε τις 5.000 λίρες που θά φέρετε μαζί σας και θά σας δώσω τις άποδείξεις που θά τις έχω έτοιμες.

Ο άσυνείδητος τοκογλύφος σκέφθηκε λίγες στιγμές πριν άποκριθί:

—Εστω... Θέλω να σας φανώ χρήσιμος για να σας έχω τακτικό πελάτη. Σήμερα και αύριο θά ζητήσω πληροφορίες και αύριο κατά τις ένδεκα το βράδυ, θά είμαι στο μέγαρό σας. Έχετε έτοιμες τις άποδείξεις;

Σε λίγο, ο ήλιθιος νέος έφευγε κατενθουσιασμένος και ο Φρέντ Μπλάουσκου έτριβε τα χέρια του από τη χαρά του, γιατί είχε κάνει μια πρώτης τάξεως δουλειά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΓΡΑΠΩΝΕΙ ΤΟ «ΧΕΛΙ»

Η ώρα ήταν έντεκα και τέταρτο περίπου, όταν ο τοκογλύφος Φρέντ Μπλάουσκου έσπρωξε την μισόκλειστη καγκελλένια πόρτα του κήπου του μεγάρου "Αρτσιμπαλντ Μέρσιγκ. Το πρώτο πάτωμα του μεγάρου ήταν κατασκότεινο εκείνη τη στιγμή. Μόνο δυό παράθυρα του δευτέρου πατώματος και η σοφίτα ήταν φωτισμένα. Όστόσο, μολοντί βασιλευε δυνατό σκοτάδι, ο Φρέντ Μπλάουσκου διέκρινε ένα ψηλό νέο που καθόταν σε μια «σαιζ-λόγκ» της βεράντας του πρώτου πατώματος και που σηκώθηκε εΰθως μόλις αυτός μπήκε στον κήπο.

—Δεν άργησα, μίστερ Μπλάουσκου
—Κάθε άλλο. Περπάστε, παρακαλώ. Μιλάτε σιγά ώστόσο για να μην αντιληφθί κανείς την έπίσκεψί σας.

Και ο Πάουλ Μέρσιγκ, πέρασε τον Φρέντ Μπλάουσκου μέσα σε μια πολυτελεστάτη βιβλιοθήκη, που μό-

λις φωτιζόταν από ένα μικρό ήλεκτρικό γλομπάκι με άμπαζούρ, χρώματος λιλά.

—Πληροφρηθήκατε για τον πατέρα μου;

—Ναι. Όχι πως δεν πίστεψα στα λόγια σας... Για τόν τον τύπο ζήτησα μερικές πληροφορίες...

—Καθίστε, παρακαλώ, έκαμεν ο Πάουλ Μέρσιγκ, δείχνοντάς του ένα φωτέιγ.

Ο Φρέντ Μπλάουσκου κάθησε έχοντας στα νώτα του το χρηματοκιβώτιο.

—Φέρετε τις πέντε χιλιάδες λίρες; —Βεβαίως, αφού πρόκειται να τελειώσουμε σήμερα. Βλέπετε, με βρήκατε πρόθυμο να σας εξυπηρετήσω.

—Σας εύχαριστώ πολυ. Και εγώ έχω έτοιμες τις άποδείξεις στο δωμάτιό μου. Θά πάω τώρα άμέσως πάνω να κλειδι του χρηματοκιβωτίου, για να σας δείξω την διαθήκη...

—Αν θέλετε... "Αν και η λεπτομέρεια αυτή θά μωπορούσε να περιτεύη. Πληροφρηθήκα ότι πραγματι εισθε ο μόνος κληρονόμος. Όπως δήποτε, φέρτε μου να δώ τη διαθήκη...

—Σε δυό λεπτά. Θά ύπογράψω μπρός σας και τις άποδείξεις που έχω κιόλας έτοιμες στο δωμάτιό μου. Στό άναμεταξύ, φορέστε αυτά έδώ...

Και λέγοντας, έβγαλε και του έδωσε δέκα δάκτυλα από έξαιρετικό λεπτό λάστιχο, σαν αυτά που φορούν οι χειρουργοί, όταν κάμνουν έγχειρήσεις.

—Τί είν' αυτά;

—Δεν καταλαβαίνετε; Θά φορέσω τα ίδια και εγώ. Όπως σας είπα, η διαθήκη βρισκαται άνοιχτή μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Ο πατέρας μου, σχεδόν κάθε μέρα, παραδόπιτος και φιλόποπος άνθρωπος... ή ηλικία του βλέπετε... την παίρνει και την ξαναδιαβάζει...

—Αν αντιληφθί ότι εγώ ή άλλος την πήρε στο χέρι του και την διάβασε, θά συγισθί και θά χαλάση τόν κόσμο! Έπειδή έκαμε και στην ανθρωπομετρική ύπηρεσία, μωρεί να διακρίνη με γυμνό μάτι δακτυλικά άποτυπώματα που δεν είναι δικά του! Έτσι, με τα λαστιχένια αυτά δάκτυλα, ούτε τα δικά μου, ούτε και τα δικά σας άποτυπώματα θά μείνουν στην διαθήκη.

—Εισθε βλέπω πολυ λεπτολόγος από όσο σας νόμιζα, άποκριθηκε γελώντας ο Φρέντ Μπλάουσκου, φορώντας τα λαστιχένια δάκτυλα.

—Σας άφηνω για δυό-τρια λεπτά το πολυ. Θαυμάστε τις συλλογές του πατέρα μου αν θέλετε, ώσπου να έλθω με το κλειδι.

Και λέγοντας, βγήκε βιαστικός, αλλά βαδίζοντας με τις μύτες.

Ο Φρέντ Μπλάουσκου, μόλις έμεινε μόνος του, σηκώθηκε και, βάζοντας τα χέρια του στις τσέπες του, άρχισε να θαυμάζη τους καλλιτεχνικούς πίνακες που, μόλις διακρίνονταν με το χλωμό εκείνο φώς. Ξαφνικά, περνώντας κοντά στο χρηματοκιβώτιο, άπολιθώθηκε στη θέση του. Το χρηματοκιβώτιο ήταν άνοιχτό και, μέσα σ' αυτό έβλεπε δεσμες χαρτονομισμάτων και ένα σωρό από βαρύτερα κοσμήματα που λαμποκοπούσαν. Μαργαριταρένια κολλιέ, σκουλαρίκια, άγκράφες, δαχτυλίδια. Μια μεγάλη περιουσία έκθετη! Κάτι άλλο ώστόσο τόν άπολιθώσε ακόμη περισσότερο! Έπάνω σ' ένα μικρό τραπέζάκι, κοντά

στο χρηματοκιβώτιο, είδε διάφορα διαρρηκτικά εργαλεία και ένα στυμένο κλεφτοφάναρο! Άσυναίσθητα πήρε στο χέρι του ένα από τα εργαλεία αυτά, όταν στον διάδρομο άκούσθηκε ξαφνικά ένα πανδαιμόνιο θραυομένων κρυστάλλων, σάμπως να είχε σπάσει κάποιος μεγάλος καθρέπτης ή σάμπως να είχε πέσει κάποιος δίσκος με γυαλικά. Κρατώντας πάντοτε στο χέρι του άσυναίσθητα το διαρρηκτικό εργαλείο, έτρεξε στην πόρτα να δη τί είχε συμβί.

Την ίδια στιγμή άκούγδταν ποδοβολητό ανθρώπων πολλών και το μέγαρο, άπό την σοφίτα ως το ύπόγειο, πλημμύριζε σε έκτυφλωτικό φώς. Μηχανικά έκλεισε την πόρτα της βιβλιοθήκης και έτρεξε προς το μοναδικό της παράθυρο, σκοπεύοντας ίσως να κρυφθί πίσω από το παραπέτασμα. Το άνοιγμα της πόρτας και μια έπιτακτική φωνή, τόν κάρφωσε άκίνητο στη θέση του:

—Ψηλά τα χέρια!

Τρομοκρατημένος, ύψωσε τα χέρια του και στράφηκε άργά-άργά, για να αντικρύψη ένα κοντό αλλά μ' άθλητικό παράστημα νέο με τις πυτζάμες του, ο όποιος κρατούσε ένα πιστόλι. Πίσω από τόν νέο αυτό, βρισκόνταν αρκετοί άλλοι νέοι άνδρες, με τις πυτζάμες τους και αυτοί, αλλά με ένα πιστόλι ο καθένας στο χέρι.

—Μη κουνηθίς, φιλαράκο και σου την άναψα!

—Άλλα, κύριοι... Παρεξήγηση... Δεν είμαι διαρρηκτής... Είμαι ο χρηματιστής Φρέντ Μπλάουσκου...

—Ναι; Και κρατάτε στο χέρι σας ένα ώραίο διαρρηκτικό εργαλείο!... Και το χρηματοκιβώτιο άνοιχτό!...

—Έτσι ήταν!... Το βρήκα έδώ αυτό το εργαλείο και το κύτταξα... Είμαι ο Φρέντ Μπλάουσκου... χρηματιστής...

—Φοράτε και γάντια για να μην αφήσετε δακτυλικά άποτυπώματα... —Άλλα, κύριοι!... Για το Θεό!... Που είναι ο μίστερ Πάουλ Μέρσιγκ; —Ο Πάουλ Μέρσιγκ, υιός του "Αρτσιμπαλ Μέρσιγκ... είμαι εγώ!

—Εί Σεις;... —Μέχρι νεωτέρας διαταγής!... Κα στρεφόμενος προς έναν από τους ύπαλλήλους του:

—Πέτερ!... Τηλεφώνησε άμέσως στην άστυνομία!... Σεις οι άλλοι... Πιάστε τον και δέστε τον καλά ώσπου ναλθουν οι άστυνομικοί!...

—Άλλά τί σημαίνουν όλα αυτά, κύριοι!... Σας έπαναλαβένω ότι είμαι ο Φρέντ Μπλάουσκου! Γου είμαι ο άλλος Πάουλ Μέρσιγκ!

—Έχω την τιμή και την εύχαρίστηση να είμαι ο μόνος Πάουλ Μέρσιγκ που ύπάρχει στον κόσμο.

—Σεις; Σεις είχατε δανεισθή κατά καιρούς διάφορα ποσά από τόν πατέρα μου Πέτερ Μπλάουσκου;

—Πατέρας σας ήτο ο Πέτερ Μπλάουσκου; Ναι. Με έγδαρε όχι λίγες φορές! Τέτοιο πατέρας, τέτοιο γυιό μωπορούσε να κάνη!

—Άλλα, κύριε! Σας έπαναλαβένω ότι δεν καταλαβαίνω τίποτα! Έμένα με παρέσυρε δώ ένας Πάουλ Μέρσιγκ για μια δουλειά!

—Υπομνή ώσπου νάρθη η άστυνομία. Έγώ έζρω πως είμαι ο Πάουλ Μέρσιγκ και δεν θυμάμαι να σας κάλεσα! Σας βρήκα όμως με ένα διαρρηκτικό εργαλείο και με γάντια διαρρηκτικού, μπρός στο άνοιχτό χρηματοκιβώτιο του πατέρα μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΚΑΤΑ τις έντεκα το πρωί της άλλης μέρας, ή μίσερ Μάργκαρετ Μάουιν παρουνισζόταν και πάλι στο μέγαρο του Μάρτεν Ντάλ, ο όποιος την περίμενε στην βεράντα του.

—Έλάτε, μίσερ. Σας περιμένα με άλυπομονησία. Εύχάριστα τα πράγματα!

—Άλήθεια; Μόλις έλαβα το τηλεφώνημά σας, δεν φαντάζεσθε τη συγκίνηση με την όποια έτοιμάσθηκα όπως-όπως για να τρέξω στο σπίτι σας. Ένδιαφερθήκατε για την ύπόθεσή μου;

—Λιγάκι!...

Και λέγοντας, της έδειξε με το δάκτυλο δυό φακέλλους που βρισκονταν στο ψάθινο τραπέζάκι:

—Ο ένας φακέλλος περιέχει τις έπιστολές σας. Σας παρακαλώ, να πιστεύετε πως δεν τις διάβασα. Το μυστικό σας δεν με ένδιαφέρει. Δεν το έμαθα και ούτε θέλω να το μάθω. Ο άλλος φακέλλος περιέχει 5.000 λίρες. Όσα σας έφαγε ο Πέτερ Μπλάουσκου.

—Ω, είναι δυνατή όλη αυτή η εύτυχία!

—Είναι... αφού την βλέπετε. Όσον άφορα τόν μίστερ Φρέντ Μπλάουσκου, σας παρακαλεί να πιστεύετε ότι δεν θά σας ξαναενοχλήση!

—Νά διαβιάσετε, παρακαλώ, τα σέβη μου στην εύγενεστάτη λαίδη Πρέουσα και να της πητε πως δεν είναι τόσο εύγενικό εκ μέρους της... να με ν'ιμίζη λωποδύτη! Θά το κάνετε;

—Μωρείτε να άμφισβιάτε, μίστερ Ντάλ; Θά προσθεσω μάλιστα πως δεν εισθε έ «Λωποδύτης-Φάντασμα», αλλά...

—Άλλα;

—Ο «Λωποδύτης-Θεός»!

Λίγο μετά την αναχώρηση της Μάργκαρετ Μάουιν, έβασε θριαμβευτικά... πλησίαζε μεσημέρι... ο Ινσπέκτωρ Σούμερ!

—Γειά σου, Μάρτεν! Που να στα λέω! Έπίασα το «Χέλι»! Θρίαμβος! "Αν το βρής ποιός είναι! Ο νεαρός τοκογλύφος Φρέντ Μπλάουσκου!

—Τί μου λές!

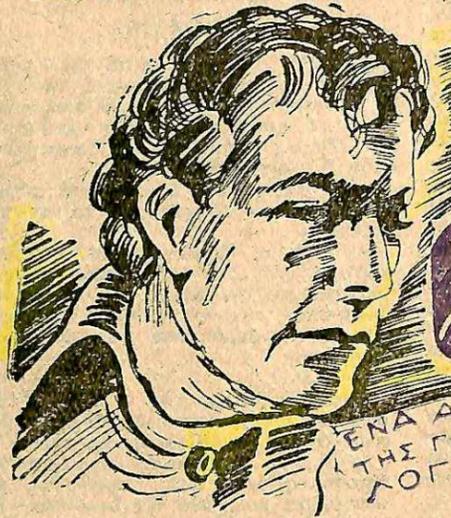
—Ναι, ναί! Είχε διαρρήξει το χρηματοκιβώτιο του "Αρτσιμπαλ Μέρσιγκ! Συνελήφθη... σκατός! Με το διαρρηκτικό εργαλείο στο χέρι και με λαστιχένια γάντια!...

Δεν είχε ακόμη προφθάσει να άδειάση το χρηματοκιβώτιο!... Μόλις είχε προφθάση να πάρη μέσα απ' αυτό, μια δέσμη 5.000 λιρών που την βρήκαμε στην τσέπη του!... Και κάτι άλλο!... Το «Χέλι» δεν είναι ένας λωποδύτης! Είναι σπείρα! Χθές βράδυ σημειώθηκε και άλλη διάρρηξη του «Χελιού» σε άλλο, μακρυνό σημείο! Η σπείρα μεταχειρίζεται γάντια που αφήνουν ψευτικά δακτυλικά άποτυπώματα! Τέτοια γάντια φορούσε ο Φρέντ Μπλάουσκου, όταν γραπώθηκε! Νάσουνα άπο καμμία μεριά ν' άκούσης τα παραμύθια που λέει!... Και το πιο άστείο είναι ότι κατά σατανική σύμπτωση δέ, χθές βράδυ, ο «Λ-Φ» διέρρηξε το δικό του χρηματοκιβώτιο και του πήρε κάποιον φακέλλο! Τι κάνει ο φίλιτατος Μπίλκιγκ;

—Μαγειρεύει!...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Άπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ χήρα Κα Ντεβαρέν μιὰ πλουσιωτάτη ἐπιχειρηματίας καὶ διουμήχανος τοῦ Παρισιῦ, ἔχει δύο κόρες, τὴν Μισελίν καὶ τὴν Ζάν. Τὴν τελευταία αὐτὴ τὴν εἶχε υἱοθετήσει προτοῦ καμὴ τὴν Μισελίν. Ἡ Κα Ντεβαρέν, εἶχε στὰς ἐπιχειρήσεις τῆς καὶ ἓνα μηχανικό, τὸν Πιέρ, ἓνα νέο μὲ εὐρύτατο μέλλον, τὸν ὁποῖον συμπαθοῦσε πολὺ, καὶ τὸν ὁποῖο ἀρραβώνιασε μὲ τὴν Μισελίν, αὐτὴ ὅμως, δὲν τὸν ἠθελε τὸν γάμο αὐτό, τοσοῦτο μάλλον ὅσο ἔχει σκεπασθῆ μὲ τὸν νεαρὸ πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τὸν ὁποῖο εἶχε γνωρίσει ἡ ἀδελφὴ τῆς Ζάν στὸ Λονδίνο καὶ μὲ τὸν ὁποῖο συνεδέθη αἰσθηματικῶς. Μὲ τὸν πρίγκηπα ὅμως εἶναι ἐρωτευμένη καὶ ἡ Ζάν, ἡ ὁποία, στὸ τέλος παντρεύεται τὸν ἡλικιωμένον Τραπεζίτη Καϊύρολ.

Παρὰ τοὺς δύο ὅμως, αὐτοὺς γάμους ἡ κατάσταση δὲν ἀλλάζει οὐσιαστικῶς. Ἡ Ζάν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾷ τὸν Σέργιο. Καὶ μιὰ μέρα στὴ Νίκαια ἡ Ζάν ἀφίγνεται στὴν ἀγαλιά του. Ἡ Μισελίν ὅμως καὶ ὁ Πιέρ, ὑπῆρξαν μάρτυρες τῆς σκηνῆς αὐτῆς. Ἡ Μισελίν ποιεῖ ἀλλὰ δὲν ἀφήνει τὸν Πιέρ νὰ κἀνγὲ τὸ παραινεῖ. Ἀγαπᾷ πάντα τὸν Σέργιο. Ὁ Πιέρ ἐντούτοις προειδοποιεῖ τὸν Σέργιο καὶ τοῦ τονίζει ὅτι ἂν θελήσῃ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνγὴ καὶ τὸν Πιέρ. Στὸ Παρίσι ἐντούτοις ἡ ζωὴ συνεχίζεται σὰ νὰ μὴ συνδέθῃ τίποτε. Ὁ Σέργιο, ἐπιφυλοῦμενος καὶ ἀπ' τὴν ἀπουσία τοῦ Πιέρ σ' ἓνα ὄρυξο, συναντᾷται συχνὰ ἔξω μὲ τὴν Ζάν, σ' ἓνα σπιτάκι ποὺ τῆς εἶχε ἐπιπλώσει. Ὑστερ' ἀπο λίγον καιρὸ ὅμως, οἱ δύο ἐραστές ξεθαροῦνον καὶ ἀογίζουν τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους στὴν ἐξοχὴ. Σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους του τοὺς βλέπει ἡ Κα Ντεβαρέν ποὺ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Σαιν Κλόυ.

Οἱ δύο ἐρασταὶ τὴν βλέπουν καὶ αὐτοὶ καὶ τρέχουν στὸ αὐτοκίνητό τους. Ἡ Κα Ντεβαρέν καταταραχυνὴν ἐπιστρέφει στὸ Παρίσι λίγο μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Ζεζούγιο καὶ κάνει μιὰ τρομερὴ σκηνὴ τοῦ Σέργιο. Τοῦ δηλώνει μετὰ ἄλλων ὅτι τοῦ κόβει πιά καθὲς ἐπιχορήγησι καὶ πείθει τὸν Καϊύρολ νὰ παύσῃ καὶ αὐτὸς τὶς πιστώσεις του στὸν Σέργιο. Ὁ πρίγκηψ εἶναι σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Σ' αὐτὸ ἐπάνω ἐμφανίζεται ὁ Χέρτσογκ καὶ τοῦ προσεῖνει μιὰ περιφρημὴ ὅπως εἶπε ἐπιχείρησι, στὴν ὁποία ὁ πρίγκηψ ἠθάβαζε μόνον τὸ ὄνομά του. Ὁ Σέργιο δέγεται ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς καὶ ἰδρύ-

εται ἡ «Παγκόσμιος Πίστις». Τὸ μεγάλο ὅμως κεφάλαιον καταπολεμᾷ τὴν νέα ἐπιχείρησι ἡ ὁποία καὶ δὲν πήγαινε διόλου καλά. Ὁ Σέργιο ἐν τῷ μεταξύ, ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλα ἐξακολουθεῖ νὰ βλέπεται μὲ τὴν Ζάν, ἡ ὁποία εἶναι τώρα πῶ ἀπαιτητικὴ. Τοῦ ζητᾷ νὰ φύγουν μακριά. Ὁ Σέργιο προσπαθεῖ νὰ τὴν μεταπειθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πιέρ ἀνήσυχος γιὰ τὸ οικονομικὸ μπλέξιμο τοῦ Σέργιο ἐπιστρέφει στὸ Παρίσι. Γίνεται οἰκογενειακὸ συμβούλιον καὶ ἀποφασίζεται, ὁ Καϊύρολ νὰ καταστήσῃ προσεκτικὸ τὸν Σέργιο στὸν ἐπιχειρηματικὸ κατήφορον ποὺ πήρε. Ὁ Καϊύρολ πηγαίνει καὶ βρίσκει τὸν Σέργιο. Ἐκπλήττεται γιὰ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὸν εὐθυμο τόνον μὲ τὸν ὁποῖο τὸν ὑποδέχεται ὁ Σέργιο.

22ον

ΚΑΙ πότε ὁ Καϊύρολ κατέφυγε στὰ ἡρωϊκὰ μέσα. Στὸν κεραυνοῦ. — Δὲν πρόκειται γιὰ τίς δικές μου δουλειὰς πρίγκηψ, εἶπε, ἀλλὰ γιὰ τίς δικές σας. Ἡ «Παγκόσμιος Πίστις» βρίσκεται στὰ πρόθυρα τῆς καταστροφῆς. Εἶναι ὅμως, ἀκόμη καιρὸς γιὰ σὰς νὰ ἀποτραβηχθῆτε σῶος καὶ ἀδραχῆς ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Σὰς φέρνω τὰ μέσα. Ὁ Σέργιο ἀρχισε νὰ γελά.

Εὐχαριστᾷ, Καϊύρολ, εἶπε εἰσαὶ πολὺ καλὸς καὶ θὰ τὸ θυμῶ αὐτὸ καμμιά φορὰ, ἀλλὰ δὲν πιστεύω οὔτε λέξη ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπες. Εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ στέλνει ἡ πεθερά μου γιὰ νὰ μὲ πείσῃ, νὰ τραβηγθῶ ἀπὸ τὴν θαυμασία αὐτὴ ἐπιχείρησι τοῦ Χέρτσογκ, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν τῆς συμφέρει. Ἀλλὰ χυμένος ὁ κόπος σας. Δὲν θὰ μὲ πείσετε. Εἶρω τί κάνω, μείνατε ὅλοι σας ἤσυχοι. Καὶ ἀναβοντας ἓνα νέο τσιγάρο ὁ πρίγκηψ, ἐξέπεστε ἓνα πυκνὸ σύννεφο ἀρωματισμένου καπνοῦ πρὸς τὴν ὄρση.

Ὁ Καϊύρολ, δὲν ἔλαβε τὸν κόπο νὰ συζητήσῃ. Ἐβγάλε ἀπλῶς ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ἐφημερίδα καὶ τὴν ἔδωσε στὸν Πανίν λεγοντάς του:

— Διαβάστε!

Ἦταν ἓνα ἄρθρον ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὰ σοφιστὰ οικονομολογικὰ φύλλα δημοσιεύουν ἐδῶ καὶ δύο μέρες ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέλλον τῆς νέας ἐπιχειρήσεως, τὸ ὁποῖο τὸ ἔβλεπαν πολὺ σκοτεινὸ. Καὶ δὲν ἔλεγαν λέξεις κενεῖς, ἀλλὰ παρῆσαν ἰοιθμοὺς πολὺ ἐγγλῶττους.

Ὁ Σέργιο πήρε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ τὸ ἄρθρον. Σὲ λίγο,

ὅμως, τὴν ταλάνωσε κατάγλωμος καὶ φώναξε:

— Ἀτιμίες! Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀτιμίες τῶν ἀντιπάλων μας. Εἶρουν καλά ὅτι θὰ τοὺς συντρίψουμε μιὰ μέρα καὶ προσπαθοῦν τώρα μ' αὐτὰ τὰ ἀτιμία μέσα νὰ μᾶς κόψουν τὴν ὁρμή. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσουν! Θὰ μείνουν μόνον μὲ τὸν φθόνον καὶ τὴν ζήλεια τους!

— Δὲν ὑπάρχει οὔτε φθόνος, οὔτε ζήλεια μέσα στὰ ἄρθρα αὐτὰ, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀλήθεια. Παραδέξθε ὅτι σὰς εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος ἐγώ; Ἀὐτοῖς λοιπόν, σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι φοβερὴ. Πρέπει νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὸ διοικητικὸ συμβούλιον τῆς «Παγκοσμίου Πίστεως» ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσετε οὔτε λεπτό. Καθῆστε τώρα ἐκεῖ καὶ γράψτε τὴν παραίτησή σας!..

— Εἶσαι ἀσέπτος, φίλε μου Καϊύρολ. Καὶ γιὰ ποῖον μὲ παίρνεις. Γιὰ κανένα παιδί ποὺ τὸ σέρνον ἀπὸ τὴν μήτηρ; φώναξε ὁ πρίγκηψ κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμῶ. Μπορεῖ νὰ εἶσαι εἰλικρινὴς, Καϊύρολ, εἶσαι ὅμως τυτυρολόγος καὶ πολὺ ἀπλοϊκός. Δὲν μπορῶ νὰ τραβηγθῶ ἀπὸ μιὰ δουλειά, στὴν ὁποία ἐκτός τοῦ ὀνόματός μου, ἔχω εἶχε καὶ πολὺ γρήμα.

— Χάστε τὸ γρήμα σας πρίγκηψ, εἶναι προτιμότερο αὐτό. Ἡ Κα Ντεβαρέν θὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ γρήγορα, σῶστε ὅμως, τὸ ὄνομά σας.

— Ἀ! Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι εἶχα δίκιο ὅταν ἔλεγα, ὅτι ἐκεῖνη σὰς ἔστειλε. Ὑστερ' ἀπ' αὐτό, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω πιά λέξη! Μ' ἀκούε Καϊύρολ. Ὅστε λέξη! Τώρα θὰ πάγω στὴν «Παγκόσμιος Πίστις» καὶ θὰ σκεφθῶμαι μὲ τὸν Χέρτσογκ τί μέτρα πείπει νὰ πάσουμε γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν ἀτιμὴ αὐτὴ ἐκστρατεία.

Ὁ Καϊύρολ εἶδε ὅτι τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πείσῃ τὸν Πανίν. Ἐλπισε λοιπόν, γιὰ μιὰ συνουσία μὲ τὸν Χέρτσογκ ὅτι τὸν διεσκότίζε ἴσως. Ἀφῆκε τὸν πρίγκηπα καὶ κατέβηκε κάτω, ἐνῶ ὁ Σέργιο πήρε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ διάταξε τὸν σωφῶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴν «Παγκόσμιος Πίστις».

Προτοῦ, ὅμως ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Σέργιο σήκωσε τὰ βλέμματα πρὸς τὰ παράθυρα τῆς Κα Ντεβαρέν. Δὲν εἶδε κανέναν.

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο σταματοῦσε ὑπὸς τὴν εἰσοδὸν ποὺ μεγάλου ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ τὰ γραφεῖα τῆς νέας ἐπιχειρήσεως. Ἦσαν αὐτὰ πολυτελέστατα. Ὁ Χέρτσογκ ἔδρασε λεπτὸ— ξένον ἤλωσε γιὰ νὰ κἀνγὲ ὅσο μποροῦσε ἐντύπωση στοὺς μικρομετόχους, ἰδίως, μὲ τὴν ἐπιβλητικότητά τῆς ἐπιπλώσεως τῶν διαφόρων γραφείων.

Ὁ Σέργιο μπῆκε στὸ μέγαρον σὰν γὰρ πρὸς τὸν. Σὲ λίγο βρισκόμενος ἔξω ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸ γραφεῖο τοῦ Χέρτσογκ. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ βάλῃ

ΠΑΝΙΝ

ΓΕΩΡ. ΟΝΕ

τὸ χέρι στὸ νικέλινο πόμολο τῆς πόρτας ποὺ λαμποκοποῦσε ἀπὸ καινούργια, τοῦ ἤρθε στ' αὐτὰ ὁ ὄρθυος συνομιλιῶν. Ὁ Σέργιο τράβηξε τὸ χέρι του καὶ τέντωσε τὸ αὐτί. Οἱ ὁμιλίαι ἀκούγότανε πολὺ καθαρά. Ὁ Χέρτσογκ συζητοῦσε μὲ ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους μετόχους του καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο ἀρκετὰ ὑψωμένος.

Ἡ ἐπιχείρησις εἶναι θαυμασία καὶ ἀσφαλῆς. ἔλεγε ὁ Χέρτσογκ. Οἱ μετοχές ξέπεσαν, τὸ ξέρω, ἀφοῦ ἔπαθα πιά νὰ τις στηρίξω ἐγώ. Ἐχω διατάξει τὸ Λονδίνο, τὴν Βιέννη καὶ τὸ Βερολίνο νὰ πουλήσουν ὅτι εἶχαν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅμως, ἔδραλα τοὺς ἀνθρώπους μου ν' ἀγοράζουν ἀδίστακτα καὶ μάλιστα νὰ ζητοῦν μέσον τῶν χρηματιστικῶν γρασειῶν νὰ ἀγοράσουν. Τὸ σχέδιον, ὅπως βλέπετε εἶναι ἀπλοῦστατον, ὄχι ὅμως καὶ τὸ κέρδος. Αὐτὸ θὰ εἶναι σπουδαιότατο. Γιατί ἡ τεχνητὴ αὐτὴ ζήτησις θὰ παρασύρῃ ἀπειρο κόσμον καὶ τὸ κέρδος μας θὰ εἶναι τεράστιον.

Ὁ Πανίν ἀνέπνευσε. Ὡστε ἡ καταστροφή γιὰ τὴν ὁποία τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ Καϊύρολ ἦταν... τεχνητὴ. Τὴν προκαλοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Χέρτσογκ. Ἦταν ἓνα κόλπο!

Γεμάτος ἐμπιστοσύνη στὸν τετραπέσοτον αὐτὸ ἀνθρωπο, στὸν ὁποῖο εἶχε ἐμπιστευθῆ μὲ κλειστά τὰ μάτια προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τὴν ἀνοίξε καὶ ὡχῆκε μέσα.

— Ὁ! Νὰ καὶ ὁ Πανίν! ἔκανε εὐθυμὸς ὁ Χέρτσογκ, μόλις τὸν εἶδε. Ρωτήστε του τί σκέπτεται γιὰ τὴν κατάσταση. Ἄς κρίνῃ αὐτός.

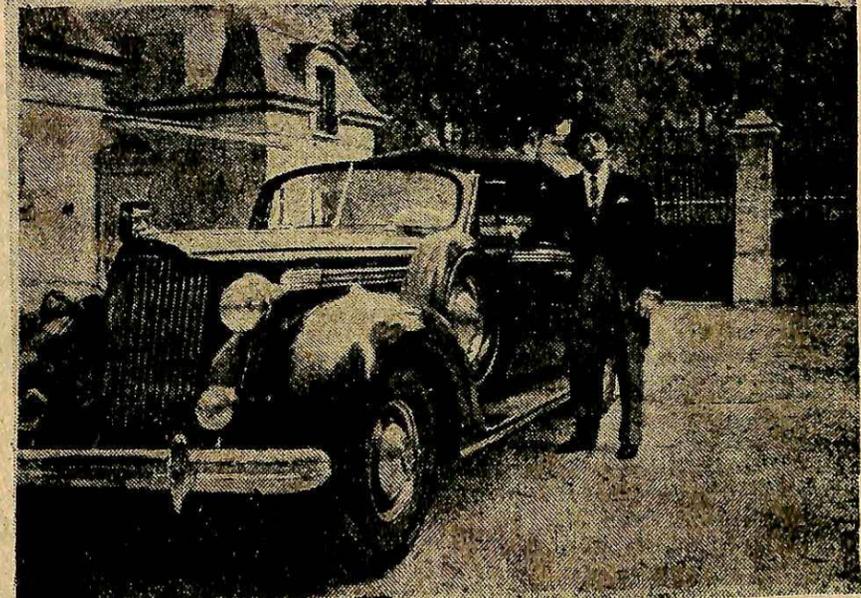
Δὲν ἔβλεπε τίποτε νὰ μάθω, ἀπάντησε ὁ Σέργιο. Εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ἱκανότητά καὶ τὴν ἐντιμότητά σας ἀγαπητέ μου Χέρτσογκ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ δουλειές μας θὰ προώδευαν στὰ χέρια σας. Ἐξ ἄλλου, ξέρω τίς μαγνοῦδρες τῶν ἀνταγωνιστῶν μας καὶ βρισκῶ ὅλα τὰ οικονομολογικὰ μέσα θραυσία γιὰ νὰ τοὺς δώσωμε τὴν ἀπάντησι ποὺ τοὺς ἀξίζει.

Τί σὰς ἔλεγα; φώναξε θριαμβωτικῶς ὁ Χέρτσογκ, στραφόμενος πρὸς τὸν μέτοχον. Ἀφῆστε με νὰ κάνω καὶ θὰ δῆτε. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς κρατήσω καὶ διὰ τῆς βίας! Πράσθετε ὑψώνοντας τοὺς ὄμους. Εἶσθε ἐλευθεροὺς νὰ ἀποσυρθῆτε ἂν θέλατε.

Ὁ ἄλλος τότε, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴν εἰλικρινεία τῶν ὑπολογισμῶν καὶ τῶν προθέσεων του, δηλώνοντας πὸς ὅτι εἶχε πῆ, τὸ εἶπε γιὰ τὸ συμφέρον ὅλων. Δὲν σκεπτόταν ὅμως, διόλου νὰ τραβηγθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησι. Τὸ ἐναντιόν! Μποροῦσε νὰ βασίζεται ἀπολύτως σ' αὐτόν. Ἦξερε καλὰ τὴν πείρα καὶ τὴν εὐαστοφία τοῦ Χέρτσογκ ὥστε νὰ μὴν ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ χωρίσῃ τὴν τύχη του ἀπὸ τὴν δική του.

Καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ διαβολανθρώπου ἐκείνου, ἔφυγε. — Τί εἶναι, ὅμως, αὐτὸς οἱ φωνασιές τῶν ἐφημερίδων; εἶπε ὁ Πανίν, ὁδλις ὁ ἄλλος βγήκε. Εἴρετε ὅτι ἀρχίζουν νὰ γίνονται ἐπικίνδυνες; — Συμφωνῶ ἀπολύτως, πρίγκηψ ἔκων θάρραλα ὁ Χέρτσογκ.

περὶ τίνος πρόκειται. Ἐχω στὰ χεῖρα μου ἓνα μέσο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ σπάσω τὴν ἐταιρία τοῦ ἀερίοφωτος. Πρόκειται περὶ ἐνὸς νέου συστήματος φωτισμοῦ μὲ μαγνήσιο, συστήματος πολὺ πῶ φθηνοῦ καὶ πῶ τελειοποιημένου ἀπὸ τὸν φωτισμὸ δι' ἀερίου. Ὁ δημοσιεύω ταυτοχρόνως ἀπὸ Λονδίνο καὶ στὴς Βρυξέλλες

Σήκωσε ἐξ ἐνοστικῶν τὰ βλέμματα πρὸς τὰ παράθυρα τῆς Κα Ντεβαρέν

Ὁ Πανίν κύτταξε τὸν συνέταιρό του κατάπληκτος.

— Πῶς! φώναξε. — Σὰς λέγω τὴν ἀλήθεια, πρίγκηψ. Μὴν ἀκούτε τί ἔλεγα προηγουμένως σ' αὐτὸν τὸν ἀνόητο. Δὲν μπορῶ νὰ φερθῶ καὶ σὲ σὰς ὅπως σ' αὐτόν, γι' αὐτὸ σὰς συγκεντρώσω στὰ χεῖρα μου τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν μετοχῶν αὐτῶν, τότε θὰ δηλώσω ὅτι ἡ ἐφεύρεσις θὰ πουληθῆ στὴν ἐταιρία ἀερίοφωτος. Οἱ μετοχές τῆς ἕστερ' ἀπὸ αὐτὸ θὰ ἀογίσουν καὶ πάλι νὰ ἀνεβαίνουν καὶ ἐτσι θὰ ἔγουμε τεράστια κέρδη. Μὲ τὰ κέρδη αὐτὰ θὰ δώσωμε νέα ὄθηση στὴν «Παγκόσμιος Πίστις». Μὲ καταλάβατε τώρα;

Ὁ Σέργιο πήρε θέση μέσα σ' ἓνα θαυμάσιο φωτεῖο, ἀντικῶν στὸν ἐπιχειρηματία καὶ ἀναβε ἓνα τσιγάρο. Ἦταν πολὺ νευρικός καὶ τὸ χέρι του καθὼς ἀναβε τὸ σπύρο ἔτρεμε ἐλαφρῶ.

— Λοιπόν, ἀρχισε ὁ Χέρτσογκ. Ἰδοῦ

ἄρθρα στὰ ὁποῖα θὰ ἀποκαλύπτω τὰ μυστικά τῆς νέας ἐφευρέσεως. Τὰ ἄρθρα αὐτὰ θὰ κάνουν πάταγο. Οἱ μετοχές τοῦ ἀερίοφωτος θὰ πέσουν. Ὁ ἀρχιστὴ ἡ ἄρθρα προσφορά. Τότε θὰ ἐμφανισθῶ ἐγὼ καὶ θὰ ἀογίσω νὰ ἀγοράζω. Καὶ ἐταν θὰ συγκεντρώσω στὰ χεῖρα μου τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν μετοχῶν αὐτῶν, τότε θὰ δηλώσω ὅτι ἡ ἐφεύρεσις θὰ πουληθῆ στὴν ἐταιρία ἀερίοφωτος. Οἱ μετοχές τῆς ἕστερ' ἀπὸ αὐτὸ θὰ ἀογίσουν καὶ πάλι νὰ ἀνεβαίνουν καὶ ἐτσι θὰ ἔγουμε τεράστια κέρδη. Μὲ τὰ κέρδη αὐτὰ θὰ δώσωμε νέα ὄθηση στὴν «Παγκόσμιος Πίστις». Μὲ καταλάβατε τώρα;

— Ἀλλὰ γιὰ νὰ προβοῦν σὲ μιὰ κερδοσκοπικὴ πωλῆ τῶσε ἐκτάσεως οἱ ἐξεννοί πρακτορες θὰ ζητήσουν νὰ καλυφθοῦν.

— Ὁὰ τοὺς δώσω ὅτι χρειάζεται. Ἐχω ἐδῶ μέσα στὸ ταμεῖο δέκα ἑκατομμύρια σὲ τίτλους τῆς «Παγκοσμίου Πίστα-

ως» που ανήκουν στον Καϊύρολ που τους διεβασε ύπ' εὐθύνην μου. Ἡ κίνησις που θα προκαλέσω θὰ διαρκῆσθαι τρεῖς μέρες. Μῆσα σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα θα ἔγωμα τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα καὶ θὰ ξαναβάλωμε τούτους τίτλους στὴ θέση τους.

— Ναι, ἀλλά, ἔκανε ὁ Σέργιος ἀσεφύκως, μπορούμε ἄραγε νὰ διαθεσώμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τίτλους που δὲν μᾶς ἀνήκουν;

— Εἶναι ἕνας ἀπλὸς χειρισμὸς καὶ τίποτε περισσότερο, ἀπάντησε ὁ Χέρτσονγκ. Ἄλλωστε μὴν ξεχνᾶτε ὅτι διαθέτομε τὰ γράμματα ἐνὸς συνεταίρου μας.

— Ἄν τὸν προειδοποιήσουμε, ἐνδοῦται; ἐπέμειναν ὁ Σέργιος.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ὁ Χέρτσονγκ. Θὰ ἔπρεπε τότε καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσωμε περὶ τίνος πρόκειται καὶ φυσικὰ ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸ ὁ Καϊύρολ θὰ θελε νὰ ἐπωφεληθῆ. Ἔχει γερὰ ὑπὲρ ὁ Καϊύρολ καὶ θὰ μοιζόταν ἀνεῷξον τὸ κέρδος. Ἐλάτε, ὑπογράψετε μου τώρα αὐτὸ καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε διόλου καὶ τὰ πρόσβατα θὰ ξαναγορίσουν στὴ σπάνη προτοῦ ὁ βοσκὸς ἔλθῃ γιὰ νὰ τὰ μετρήσῃ.

Ὁ Σέργιος, ὅμως, δίσταζε ἀκόμη. Ἐνὰ φοβερὸ προαίτημα τὸν ἐκουρίεσε. Φοβήθηκε. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ που ἐκρίνετο ἡ τύχη του, δίστασε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο στὸ δρόμο που εἶχε πάρει. Ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα ὄρθιος, ἀφωνος, ἀναποφάσιτος. Στὸ κεφάλι του στροφογύριζαν ἕνα σωρὸ ἰδέες συγκεχυμένες, ἀκαθόριστες. Μὴ ἀνυπόφορη ζήτησὶ τοῦ ἀνέθηκε στὸν ἐγκέφαλό. Τὸ μπλῆγγι του γυνοῦσε καὶ τὰ αὐτιά του βοῦιζαν.

Ἡ σκέψις ὅμως, ὅτι ἂν δὲν δεχότανε τὰς προτάσεις τοῦ Χέρτσονγκ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ γίνῃ πάλι ὑπογείριος τῆς πεθερᾶς του, νὰ χάσῃ τὴν ἀνεξαρτησία του, τοῦ ἤθελε σὺν καμουτσικιά. Κοκκίνιζε τώρα που εἶχε διστάσει. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὁ Χέρτσονγκ τὸν κύτταζε χαμογελώντας.

— Σὰς βλέπω νὰ διστάζετε πολὺ, πρίγκηψ, εἶπε στὸ τέλος, μπορείτε ὅμως, ἂν θέλετε νὰ μὴ μετᾶσθε στὴν ἐπιχείρησι. Δὲν ἐνοῶ διόλου νὰ σὰς πιέσω.

Ὁ Σέργιος ἀντι ἀπαντήσεως, πῆρε ζωηρὰ τὸ γαρτί, τὸ ὑπόγραψε καὶ τὸ ἐπέστρεψε στὸν τραπέζι.

— Ὁραῖα! ἔκανε ὁ Χέρτσονγκ φεύγω ἀπέψε. Δὲν θὰ λείψω παρὰ μόνον τρεῖς μέρες. Παρακολούθησε σείς ἐδῶ τὴν κίνησιν τῶν κεφαλαίων. Ὁ ἰδίος τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὑπολογισμῶν μου.

Καὶ σπίνγοντας τὸ νέρι τοῦ πρίγκηπος, μπῆκε στὸ ταμειὸ γιὰ νὰ ἀποσπῇ τοὺς τίτλους καταθέτοντας τὴν ἀπόδειξιν παραλαβῆς που εἶχε ὑπογράψῃ ὁ ἴδιος καὶ ὁ πρίγκηψ.

— — —

Ἐκείνο τὸ βράδυ ἐδίδετο ἐσπερὶς στοῦ Καϊύρολ. Τὰ σκλόνια τοῦ μεγάρου τῆς ἰδοῦ Ταμπόν λαμποκοποῦσαν ἀπὸ φῶτα καὶ ἦσαν γεμάτα ἀδύνατα ἀπὸ τὰ ἄνθη που ἦσαν σκορπισμένα παντοῦ.

Οἱ προσκλήσεις γιὰ τὴν ἐορτὴ αὐτὴ εἶναι σταλθὲν πρὸ πολλοῦ. Γιὰ μιά στιγμὴ ὁ Καϊύρολ εἶνε σκεθθὴ νὰ μετακινήσῃ τὴν ἐορτὴ. Φοβήθηκε, ὅμως, μὴν ἐνσπείρῃ τὴν ἀνησυχία, καὶ ἔπειτα ὁ ἠθοποιὸς που ἔμορσε νὰ γίνῃ γάμος ἐπὶ τὸν ποθούμενο τὸ ποῦλ. Παίξει ἐνταῦτοις τὸ βράδυ στὸ θέατρο γιὰ νὰ μὴ ζημιώσῃ τὸ θέατρό του τὸ ἴδιο καὶ ὁ Καϊύρολ, ἀποφάσισε στὴν ἐξουσίαν νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐορτὴν αὐτὴ καὶ νὰ παρουσιασθῇ μέλισσα σ' ἕνα καλεσμένον.

νοὺς του μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη γιὰ νὰ μὴν ζημιώσῃ τὴν ἐπιχειρήσιν του.

Καὶ εἶχε λόγους ὁ Καϊύρολ νὰ μὴ ἔλθῃ διόλου διάθεσις γιὰ τὴν γιορτὴ αὐτὴ. Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ κατάσταση εἶχε χειροτερεῖσθαι κατὰ παράδοξον τρόπον. Τὸ κόλπο τοῦ Χέρτσονγκ ἀπέτυχε καὶ ἡ πτώσις τῶν μετοχῶν τοῦ ἀεριοφωτὸς δὲν ἔγινε. Ἦταν μιά ἀληθινὴ καταστροφὴ.

Ἀνήσυχος ὁ Καϊύρολ ζήτησε νὰ πάρῃ πίσω τοὺς τίτλους του τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Πίστωσης» ἀντ' αὐτοῦ ὅμως, ὁ ταμίας τοῦ ἔδωκε τὴν ἀπόδειξιν τῆς παραλαβῆς των. Ἡ πράξις αὐτὴ εἶχε γίνῃ τόσο κανονικὰ, ὥστε ὁ Καϊύρολ δὲν εἶπε τίποτε. Μὲ τὸν θάνατο ὅμως, στὴν ψυχὴ πῆγε καὶ βράχῃ τὴν Κα Ντεβαρὲν στὴν ὁποία ἀπεκάλυψε ὅλα ὅσα εἶχε μάθει.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πρίγκηπα, αὐτὸς περιμένει μὲ ἀγωνία τὴν ἐπάνοδο τοῦ Χέρτσονγκ. Ἐν τῷ μεταξύ, ἔκρινε τὸν ἀρρωστο καὶ ἔμεινε στὸ κρεβάτι ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς γυναικὸς του, Μισελίν, ἡ ὁποία μὴ ὑποπετυνομένη τίποτε, χάρις στὴν ἀγωνία μέσα στὴν ὁποία τὴν κρατοῦσαν ὄλοι, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς μητέρας τῆς, ἀντισυνοῦσε μόνον μὲ τὴν κατάστασιν τοῦ Σεργίου.

Ἐνταῦτοις ὁ Καϊύρολ εἶχε κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν κρεβάτοκάμαρά του, καὶ ἐκεῖ, μὲ τίς μεγαλύτερες δυνατές προσυλῆξεις, ὁ καλὸς αὐτὸς ἀνθρώπος, τοῦ ὑπέδειξε ὅτι ἡ ἐξαφάνισις του, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Χέρτσονγκ, ἦταν ὀλεθρία γιὰ τὴν «Παγκόσμιον Πίστην» ἔπρεπε ὅπως ὅσοιδήποτε νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια, νὰ κινήσῃ τὴν ἐμφάνισίν του. Καὶ ἡ ἀρχὴ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν ἐσπερίδα του. Ἦταν ἀπαραίτητο νὰ φανῇ σ' αὐτὴν καὶ μὲ πρόσωπο ἀπαθές.

Ὁ Σέργιος ὑποσέθηκε νὰ πάγῃ στὴν ἐσπερίδα καὶ ἐπέβαλε στὴν Μισελίν τὴν σκληρὴν θυσία νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ τὸ σπῆτι τῆς Ζάν. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ τῆς ἐπανόδου των στὸ Παρίσι, που ἡ πριγκήπισσα ἔβαλε τὸ πόδι τῆς στὸ σπῆτι τῆς ἐρωμένης τοῦ συζύγου τῆς.

Τὸ κοσμερτό εἶχε τελειώσει ὅταν ἔφθασαν. Ἔτσι κίμα καλεσμένων, που ἔδιναν ἀπὸ τὸ μεγάλο σκλόνι, γέμισε τὸ μικρὸ σκλόνι καὶ τὸ μπουπουάρι.

— Τελείωσε καὶ τὸ μπουπουάρι αὐτό, οὐφ! ἔκανε ὁ Σαβινιέν μὲ μιά χειρονομία κοῦρασις.

— Δὲν ἀγαπᾶτε, λοιπόν, τὴν μουσικὴν; ἔκανε ὁ Μαρσέτλ.

— Πῶς! Ἄλλὰ ὄχι καὶ νὰ σὲ χαρατοῦν κλεισμένον δὺς ὥρες μετὰ σὲ τόσο κόσμο γιὰ νὰ ἀκούῃ Σούμαν καὶ Μέντελσον!..

— Ὁ, προτιμοῦσατε, ἴσως, λίγη «Βυθουμὴ γῆρας», αἶ;

— Γιατί ὄχι; Ἄσχημη εἶναι ὑπόψως;

— Διόλου. Κάθε γῆρας ἄλλωστε, εἶναι ομορφὴ καὶ ἐλευστική, ἔκανε γελώντας ὁ Μαρσέτλ.

— Συμφωνῶ! Ἄλλὰ δὲν μοῦ λ' ἔχει Μαρσέτλ, τί φρονεῖτε ἐσεῖς γιὰ τὴν παρουσία τῆς δος Χέρτσονγκ στὴν ἐσπερίδα τοῦ Καϊύρολ; Δὲν σὰς φαίνεται λίγο παράξενο αὐτό;

— Μὰ πῶς! Ὁ πατέρας ἐν φυγῇ καὶ ἡ κόρη στὸ γορβό!..

— Πάντως, ἐμένα δὲν μ' ἐνδιαφέρει τί κάνουν οἱ ἄλλοι! εἶπε ψυχρὰ ὁ Μαρσέτλ.

— Τί φοβεροὶ γίνονται οἱ ἄνθρωποι Θεέ μου, ὅταν πλησιάζουν τὴν θεὰ μου! ἔκανε ὁ Σαβινιέν καὶ κλονώντας κανονικὴ μεταβολὴ διευθύνθηκε πρὸς τὸν μπουφέ.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Γιὰ νὰ μαδαινέτε

ΒΑΣΚΑΝΙΑ

Στὸ τελευταῖο ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον τεύχος τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» τοῦ Ἰουίου, ἡ κ. Ε. Μαγαρέως διηγείται:

«Παραθερίζουσα τὸν παρελθόντα Ἰούλιο στὸ Καστρί Κηφισιάς, εἶδα μὲ κατάπληξιν τὸ κάτωθι φαινόμενο βασκανίας:

Ἐνα βράδυ ἦλθαν στὸ σπίτι δύο κορίτσια 12 — 13 ἐτῶν, φέροντα φορέματα ὑπηρεσίας. Ἡ καμαριέρη τὰ ὠδήγησε στὴν στοὰ τῆς οἰκίας, ὅπου ὑπῆρχαν ὠραία ἄνθη, μεταξύ τῶν ὁποίων διεκρίνεται μιά ὠραιοτάτη ἀνθοστόλιστη ὄρτανσια. Πλησίον τῆς εἶχαν σταθῆ καὶ τὰ δύο.

Ἐνα ἐξ αὐτῶν εἶπε τότε μετὰ θαυμασμοῦ:

—Τί ὠραία ἄνθη!... πρὸ πάντων αὐτῆ ἡ ὄρτανσια, τί ὀμορφιά!

Τὴν ἄλλη ἡμέρα λοιπόν τὸ πρῶτ, τὸ ἄνθος βρισκόταν σὲ οἰκτρά κατάσταση, μὲ ὅλα τὰ φύλλα γερμένα πρὸς τὴν γῆ.

Μόλις τὸ εἶδε ὁ κηπουρὸς, εἶπε μὲ τὴν λαϊκὴν του πεῖρα:

—Αὐτὸ εἶναι ματιαγμένο!..

Τότε, μιά μικρὴ ὑπηρετρία 14 ἐτῶν, ἡ ὁποία εἶχε γνώσεις ξεματιάσματος, πῆρε λιβάνι καὶ ἀνήθη τοῦ σταυροῦ, καθὼς καὶ ἕνα ποτήρι μὲ νερὸ καὶ ἐπλησίασε τὸ ἄνθος.

Τὸ λιβάνισμα, ἀπήγγειλε σιγὰ μιά προσευχὴ καὶ κατόπιν τὸ ἔρραντισε μὲ τὸ νερὸ που εἶχε φέρε στὸ ποτήρι. Ὡ, τοῦ θαύματος, λοιπόν! Τὸ ἄνθος ἀρχισε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ὀρθώνῃ τὰ φύλλα του καὶ νὰ ἀνακτᾷ τὴν ζωηρότητά του!..

Τὸ φαινόμενον παρακολούθησαμε ὄλοι, καθὼς καὶ ὁ κηπουρὸς, ὁ ὁποῖος ἀκούσθηκε λέγων:

—Τόσον χρόνων ἔγιναν, μὰ αὐτὸ τὸ θαῦμα δὲν τὸ εἶδα ποτέ!..

ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

Ὅλοι νομίζομε ὅτι ὁ Γκούτεμπεργ ἀνεκάλυψε τὴν τυπογραφία καὶ ὅτι ἡ «Βίβλος» που τύπωσε τὸ 1434 εἶναι τὸ πρῶτον τυπωμένον βιβλίον.

Καὶ ὅμως, τὸ 1428 τυπώθηκε στὸ Ἄμστερνταμ ἕνα ἄλλο βιβλίον, τὸ «Σπέκουλουμ Χουμάνε», τοῦ ὁποίου ὄλες οἱ λέξεις εἶχαν χαραχθῆ ἐπὶ ξύλου.

Ἄλλὰ καὶ πρὸ τοῦ 1428, ἦτοι τὸ 1388, 44 χρόνια πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς «Βίβλου» τοῦ Γκούτεμπεργ, ἐτύπωσαν στὴν Πορτογαλλία εἰκόνας ἀγίων μὲ προσευχάς. Διασώζονται δὲ ἀρκετὲς στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στὸ Κοϊμπρο.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι που ἀνυψώθηκαν στὴν ἀπόσοφαιρα μὲ ἀερόστατο, θεωροῦνται οἱ ἀδελφοὶ Μοργκολφιέρο. Καὶ ὅμως, τριάντα ἐννέα χρόνια πρὸ τοῦ κατορθώματος αὐτοῦ, ὁ Μπαρτελεμῆ Λωρὰν ντὲ Γκουσμάν, γεννηθεὶς στὴν Βραζιλία, ἔκαμε μιά πρώτη ἀπόπειρα στὴν Λισαβόνα: τὸ 1774 πέταξε μ' ἕνα ἀερόστατο πάνω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μπρὸς στὰ κατάπληκτα μάτια τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τῆς Αὐλῆς.

Γαλλικὴ φιλολογία

Ἡ ἥρωϊκὴ θυσία

Διήγημα τοῦ Γκυ ντὲ Τερμων

ὍΤΑΝ ἡ τύχη τοῦ ἀντάμωσε καὶ πάλι σὲ μίαν ἀλέα τοῦ πάρκου μιάς λουτροπόλεως, τὰ μαλλιά καὶ τῶν δύο ἦταν κάτασπρα καὶ τὰ πόδια δυσκίνητα ἀπὸ τὸν ἀρθριτισμὸ. Στὴν ἀρχὴ, μὲ δυσκολία ἀνεγνώρισε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον:

—Ἡ κυρία Μπαρμπέ;

—Ὁ κύριος ντὲ Βιλλενέβ;

Καὶ ἑσθιασθὲν, σὰν νὰ φωτίσθηκε ἡ σκέψις των ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ἐφώνησαν:

—Σεσίλ!

—Παῦλε!

Ἐἶχαν πρωτογνωρισθῆ πρὸ τριάντα χρόνων σ' ἕνα χορὸ. Καὶ μετὰ τὴν πρώτην ματιὰ, ὁ ἕνας ἐρωτεύθηκε τὸν ἄλλον παράφορα. Ἡ Σεσίλ ἦταν χήρα καὶ ὁ Παῦλος ἐλεύθερος.

Ὁ δεσμός των διήρκεσε τρία ὀλόκληρα χρόνια, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Παῦλος ἀπέκρουσε τοῦλάχιστον εἰκοσι διαλεχτὲς προτάσεις γάμου. Τὸ σχέδιόν του ἦταν νὰ παντρευθῆ τὴ Σεσίλ. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ γινόταν μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία μὲ κανένα λόγο δὲν θάδινε τὴ συγκατάθεσί της γιὰ ἕνα τέτοιον γάμον.

Κράτησαν, λοιπόν, τρία ὀλόκληρα χρόνια οἱ σχέσεις τοῦ Παύλου μὲ τὴν Σεσίλ. Κι' ἕνα πρῶτ, ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ἔφερε τὴν καταστροφὴν. Κάποιον ἀγνωστο πρόσωπο εἰδοποιεῖ τὸν Παῦλο ὅτι ἡ Σεσίλ τὸν ἀπατοῦσε.

Στὴν ἀρχὴ, μόλις τὸ διάβασε, ὁ Παῦλος νομισε ὅτι θὰ τρελλαινόταν. Ὑστερὰ, σήκωσε τὸν ὤμνον. Ἡ κατηγορία αὐτὴ ἦταν ἀτιμὴ καὶ συκοφαντική. Ἡ Σεσίλ μπορεῖ νὰ ἦταν φιλάρεσκῃ, δὲν θάφθανε, ὅμως, ποτὲ στὸ σημεῖον νὰ τὸν προδώσῃ.

Ὅστόσο, ἡ ἀμφιβολία εἶχε ἀρχίσει νὰ βασανίζῃ τὸν Παῦλο ἔτρεξε ἀμέσως στὴ Σεσίλ, κρατώντας τὸ ἀνώνυμο γράμμα καὶ μὲ φωνὴν πρὸς τὴν Σεσίλ, τὴν ἐξάρκισε νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς ἀπάντησιν, ἐκείνη χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Τότε, ὁ Παῦλος κατάλαβε καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς του κατέρρευσαν. Ἀπὸ τὴν ἀπέραντη λατρεία που ἔτρεφε γιὰ τὴν Σεσίλ, δὲν ἀισθανόταν τώρα τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀβία καὶ περιφρόνησι. Ἐφυγε, χωρίς νὰ τῆς πῇ παρά μόνον μιά λέξη. Μιά μόνον λέξη που εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ προσβάλλῃ κάθε γυναῖκα, καὶ τὴν πῖο κοινὴ ἀκόμα.

Ὑστερὰ, καθὼς ἡ μητέρα του τοῦ μίλησε δειλὰ γιὰ κάποιον καλὸ συνουκείσιον, που ἂν πετύχαινε, θὰ γλύττωνε τὸν Παῦλο ἀπὸ τὴν ἀκαταπόνητον ἀγάπην τῆς ἐρριξῆς ἕνα θλιβερὸ βλέμμα. Τὸν κορόϊδευε, λοιπόν, ἀκόμα αὐτὴ ἡ γυναῖκα; Δὲν εἶχε ὁμοιογένειαν τὸ σφάλμα τῆς μὴ τὴν ἐνοχλοῦν σιωπῆς, ὅταν τῆς ἐδῆ τὸ γράμμα; Πρὸς τί νὰ ξαναρχίζουσαν πάλι τίς ἴδιες συζητήσεις, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια;

—Σὲ συγχώρησα, Σεσίλ, ψιθύρισε ὁ Παῦλος.

Τότε ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε μὲ ὄφρον σαβαρὸ:

—Ἄκουσε, φίλε μου, οἱ μέρες μας εἶναι μετρημέναι ἀπὸ τώρα καὶ πέρα. Ἰσως εἶναι ἡ τελευταία φορὰ που βλέπομασθε σήμερον... Δὲν ἔθλω νὰ χωριστοῦμε πρὶν δικαιολογηθῶν.

Κάρμεν Σὺλβα

Ἡ τέχνη τῆς εὐτυχίας συνίσταται εἰς τὸ νὰ περιορίσουμε τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν μας καὶ νὰ ἐπεκτείνουμε τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτημάτων μας.

Ντὲ Κάρν

Ἐκείνοι που ἐκθέτουν τίς γυναῖκες καὶ ἐκείνοι που ἐκτίθενται μαζί τους.

καίνει τίς τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς της, ὁ Παῦλος εἶπε τὸ ναί. Καὶ ἡ ζωὴ ἀκολούθησε τὸν δρόμον της... Ὁ πρῶτον ἐραστὴς τῆς χήρας Μπαρμπέ παντρεύθηκε μὲ μίαν ἄλλη, ἀπέκτησε πατριά, λησμόνησε τὰ παλιὰ.

Καὶ νὰ τώρα, χήρος πιά ὁ Παῦλος καὶ μὲ ἀγγόνια, θαλερός, ὅμως, ἀκόμα γέρος, ξανάβρισκε τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του τῆς γυναικὸς που εἶχε ἀγαπήσει μὲ τόσο πάθος καὶ ἡ ὁποία τὸν πρόδωσε. Ἡ συνάντησις, ὅμως, αὐτὴ δὲν τοῦ θύμησε παρά

Ἐνα ἀνώνυμο γράμμα ἔφερε τὴν καταστροφὴν.

μόνον τίς παλῆς καλὲς στιγμῆς. Ὁ χρόνος εἶχε γιαιτρεφῆ τὴν καρδιά του καὶ δὲν ἔτρεφε πιά μέσα του κανένα μῖσος γιὰ τὴν ἀστοργὴν ἐγκατάλειψιν.

Τὰ δύο γεροντάκια κάθησαν σ' ἕνα παγκάκι τοῦ πάρκου.

—Τί εὐτυχισμένη εἶμαι που σὲ ἐξαναβλέπω, Παῦλε, εἶπε ἡ Σεσίλ.

—Κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Παῦλος, εἶμαι τόσο εὐτυχής, ὥστε νὰ μὴ θέλω νὰ θυμηθῶ τίποτε ἀπὸ τὸ δυσάρεστο παρελθόν.

Ἡ Σεσίλ ἀναστένανε θλιβερὰ καὶ εἶπε, κουνώντας τὸ κεφάλι:

—Ναί, εἶχες πιστέψει ὅτι σὲ πρόδωσα!..

Ὁ Παῦλος τῆς ἔρριξε ἕνα θλιβερὸ βλέμμα. Τὸν κορόϊδευε, λοιπόν, ἀκόμα αὐτὴ ἡ γυναῖκα; Δὲν εἶχε ὁμοιογένειαν τὸ σφάλμα τῆς μὴ τὴν ἐνοχλοῦν σιωπῆς, ὅταν τῆς ἐδῆ τὸ γράμμα; Πρὸς τί νὰ ξαναρχίζουσαν πάλι τίς ἴδιες συζητήσεις, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια;

—Σὲ συγχώρησα, Σεσίλ, ψιθύρισε ὁ Παῦλος.

Τότε ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε μὲ ὄφρον σαβαρὸ:

—Ἄκουσε, φίλε μου, οἱ μέρες μας εἶναι μετρημέναι ἀπὸ τώρα καὶ πέρα. Ἰσως εἶναι ἡ τελευταία φορὰ που βλέπομασθε σήμερον... Δὲν ἔθλω νὰ χωριστοῦμε πρὶν δικαιολογηθῶν.

τρέψῃ. Οἱ προσάθειες τῆς εἶχαν ἀποτύχει πάνω ἀπὸ εἰκοσι φορές. Πῶς, ὅμως; Ἐπρεπε, μετὰ τὸν χωρισμό μας, νὰ γιαιτρευθῆς τελείως. Τότε, ἡ μητέρα σου μὲ πρότεινε μιά λύση: Θὰ σοῦ ἐστειλε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα καὶ θὰ μὲ κατηγοροῦσε ὅτι σὲ ἀπατοῦσα. Αὐτὸ πιά ἦταν πολὺ. Μόλις τὸ ἄκουσα, μὲ ἦρθε νὰ πετάξω τὴν μητέρα σου ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Κατάρθωσα, ὅμως, καὶ βρῆκε λόγια που μὲ συνεκίνησαν. Δέχθηκα. Ναί, Παῦλε, συγκατατέθηκα στὰ νὰ φανῶ ἀνάξια τοῦ ἐρωτῶτός σου. Ὑποσέθηκα νὰ μὴν ἐραροσπίσω τὸν ἑαυτὸ μου κατὰ τῆς φριχτῆς κατηγορίας. Ὀρκίσθηκα νὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγῃς, χωρίς νὰ διαμαρτυρηθῶ.

—Σεσίλ!

—Καί, ὅμως, Παῦλε, ὅταν ἦλθες στὸ σπίτι μου μὲ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο γράμμα στὸ χέρι, ἦμιον ἔτοιμη νὰ ἐξαῖσω τοὺς ὄρκους μου καὶ νὰ σοῦ ἀποκαλύψω ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Θὰ τῶκανα, ὅμως, αὐτὸ, τότε μόνον, ἂν ἔδειχνες ὅτι δὲν ἔδινες πίστιν στίς ἀνώνυμες συκοφαντίες. Μόλις εἶδα, ὅμως, ὅτι μοῦ ζητοῦσες ἐξηγήσεις, πειράχθηκα πολὺ. Ἡ ἰδέα ὅτι μὲ φαντασθητικὸν ἔνοχον, μὲ πρόσβαλε. Καὶ σ' ἀφίσα νὰ τῆς εἶπες, χωρίς νὰ διαμαρτυρηθῶ. Ἡ καρδιά μου, ὅμως, εἶχε ματάσει.

Τὰ μάτια τοῦ Παύλου εἶχαν βουρκώσει.

—Ὡ! πτωχὴ μου Σεσίλ, ψιθύρισε. Γιατί νὰ μὴ τὸ ξέρω;... Γιατί νὰ μὴ τὸ μαντεύσω;

Ἄλλ' ἐκείνη ἀπάντησε σιγὰ:

—Ἰσως νάταν καλλίτερα ἔτσι, φίλε μου... Δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζουμε μὲ τὴ μοῖρα!..

—Μὰ αὐτὸ που ἔκανες, Σεσίλ, ἦταν ἥρωϊσμός... Ἦταν μιά μεγάλη καὶ ἥρωϊκὴ θυσία!..

—Ὅχι, Παῦλο, ἦταν ἔρωσ!..

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΜΟΝ

ΣΚΕΨΕ ΣΙ

—Ἐκείνος που μπορεῖ δίχως κίνδυνον το

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο Θρήνος

Τὰ προηγούμενα

«Ο νεαρός γιατρός Ζώρζ, ύστερ' από τὸν θάνατο τῆς ἀγαπημένης του Φερεντιέ, ἀποπειρᾶται νὰ αὐτοκτονήσει. Τὸ τραῦμα ὅμως, ἂν καὶ σοβαρὸ, δὲν εἶναι θανατηφόρο. Ὁ Ζώρζ παλαίει τώρα μὲ τὸν θάνατο. Βλέπει ἐφιάλτες καὶ μέσα σ' αὐτοὺς βλέπει νὰ τοῦ ἐμφανίζεται τὸ φάντασμα τῆς ἀγαπημένης του. Εἶναι ἡ ἀδελφὴ τῆς Φερεντιέ, Φατμά, ποὺ μοιάζει πολὺ τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ τὴν ὁποία ἡ Φερεντιέ πεθαίνοντας ἐξώρρισε νὰ προσπαθήσῃ νὰ παρηγορήσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸν ἀγαπημένο της, νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ στὴν ἀγάπῃ της. Ἡ Φατμά ὑπόσχεται καὶ παίζει γὰρ τὸν ρόλο της. Τοῦ θυμίζει ὅλες τὶς γλυκῆς στιγμῆς ποὺ εἶχαν περάσει ἀμαζίν. Ὁ Ζώρζ ἀφίηται νὰ παρασυρῆται ἀπὸ τὸ γλυκὸ αὐτὸ ὄνειρο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Η Φατμά τὸν ἀγαποῦσε, ὅπως τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἡ Φερεντιέ. Ἔτσι δὲν ἐμοιαζαν μόνο στὸ πρόσωπο καὶ στὴ χαριτωμένη κορμοστασιά. Εἶχαν καὶ τὴν ἴδια ἀγάπῃ. Ἀλλὰ, σὲ ἕνα εἶδος μυστηριώδους ἐκμηδενίσεως καὶ ἀπὸ θαυμαστὴ ἀφοσίωσις πρὸς τὴ νεκρῆ, ὁ λόκληρῃ ἡ προσωπικότης τῆς Φερεντιέ ἐψύχωνε τώρα τὴ Φατμά.

Ἦταν ἡ ἴδια ἡ Φερεντιέ ποὺ ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ Ζώρζ νὰ τὴν ἀγαπᾷ στὴν ὑπάρξῃ τῆς Φατμά. Δὲν ζηλοτυποῦσε, οὔτε λυπόταν. Ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν πολὺ μεγάλη. Ἡ Φερεντιέ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτὴ ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ, εὐτυχῆς ποὺ ἤξερε ὅτι ἡ ἀγάπῃ τῆς θὰ ξαναζοῦσε στὴν ἀδελφῆ τῆς.

Καὶ ἡ Φατμά κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσὴ τῆς. Τὴ ἀπίστευτῃ ἀφοσίωσις, γιὰ τὴν ὁποία μόνο μιὰ γυναῖκα εἶναι ἱκανή.

Ἐξακολουθοῦσαν νὰ μιλοῦν ἔτσι ὡρα πολλή. Ἡ νέα ἔδρισε πάντα μιὰ λεπτομέρεια νὰ προσθέσῃ, καὶ κάθε λέξη τῆς ἦταν μιὰ πρόσθετῃ ἀπόδειξις ὅτι ἡ Φατμά εἶχε νιώσει βαθύτατα τὴν ἴδια ἀγάπῃ, ποὺ εἶχε ἐμψυχώσει τὴ Φερεντιέ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴν, οἱ αἰσθηματικὲς αὐτὲς σκηνὲς γινόντουσαν συχνά. Ὁ Ζώρζ, σιγά-σιγά, συνήθισε στὴν παρουσία τῆς Φατμά καὶ ἄρχισε νὰ τὴν θεωρῆ τὸ ἴδιο ἀπαραιτήτῃ γιὰ τὴ ζωὴ του, ὅπως ἄλλοτε θεωροῦσε τὴ Φερεντιέ.

Ὅσο ἡ ἀνάγκη προωροῦσε καὶ οἱ δυνάμεις του ξαναγεννιόταν, ἡ καρδιά του ἀνοίγονταν στὴ νέα αὐτὴ ἀγάπῃ, ποὺ δὲν τοῦ φαινόταν ἄλλο, σὰν ληθμονιὰ τῆς ἀλλοῦ, σὰν ὕψος ἐκείνην ποὺ δὲν ὑπῆρχε πιά, ἀλλὰ σὰν φυσικὴ συνέχεια τῆς ἀνάτης του ἐκείνης.

Σὲ μερικότερα ἡμέρες σηκώθηκε καὶ λίγο ἀργότερα βγήκε, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ Ἀντρέ. Τὴν ἐπομένη τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶχε μιὰ σύντομῃ συνομιλία μὲ τὴν Φατμά, στὴν

ὁποία ἐστήριξε τὶς τελευταῖες ἐλπίδες του γιὰ τὴν εὐτυχία.

—Φατμά, εἶχε πῆ, σὲ ἀγαπᾷ Ἄγαπᾷ τὴν Φερεντιέ σὲ σένα. Μήπως σὲ λυπεῖ ἡ ἀγάπῃ μου αὐτῆ;

Ἡ νέα κοῦνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι.

—Ὅχι... Γιατί θὰ μὲ λυποῦσε; Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι εἶμαι ἡ Φερεντιέ ἄλλο τόσο, ὅσο καὶ Φατμά;

—Ὅστε δέχεσαι τὴν ἀγάπῃ μου;

—Τὸ ξέρεις ὅτι ἡμῶν πάντοτε ἔτοιμῃ νὰ τὴν δεχθῶ.

—Ναί, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ κάνεις γιὰ νὰ ὑπακούσῃς στὴ θέλησῃ μιᾶς νεκρῆς. Θυσιάζεις ἴσως τὴν καρδιά σου γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς τὴν θέλησῃ αὐτῆ. Σὲ ρωτῶ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς μὲ ἀπόλυτῃ εὐκρίνεια, ὅπως εἶχα ἄλλοτε ρωτήσει τὴν ἀδελφῆ σου Φατμά, μὲ ἀγαπᾷς; Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;

Καὶ καθὼς ἡ νέα δίσταζε νὰ ἀπαντήσῃ:

—Ἐκαμὰ ἴσως ἄσχημα, εἶπε μὲ μελαγχολικὸ τόνο, νὰ σοῦ ἀπευθύνω τόσο ἀπότομα αὐτὴ τὴν ἐρώτησῃ. Θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ ρωτήσω: «Φατμά, ἀγαπητῆ μου, πιστεύεις ὅτι κάποτε θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ ἀγαπήσῃς»;

Ἡ νέα ἐξακολουθοῦσε νὰ διστάζει. Στὸ χλωμὸ πρόσωπό της ἀνέδηκε γιὰ λίγες στιγμῆς ἕνα ζωηρὸ ρόδινο χρῶμα. Ἀλλὰ γιὰ ἀργούσε ν' ἀπαντήσῃ; Τὴν ἐμπόδιζε; Μήπως ἡ ἀνάμνησις τῆς Φερεντιέ; Ἡ κάποια ζηλοτυπία πρὸς τὴ νεκρῆ, ποὺ τὴν ἐνοιῶσε νὰ τραβᾷ πάντα τὴν ἀγάπῃ τῆς καρδιάς ἐκείνης, στὴν ὁποία αὐτὴ εἶχε προσφέρει τὴ δική της;

Ὁ Ζώρζ ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησῃ του πῶς τρυφερά, πιέζοντας τὴ νέα νὰ μιλῆσῃ.

—Γιατί αὐτὴ ἡ ἀμνηστία, Φατμά; Μήπως, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, σοῦ προξένησα καμμιὰ λύπη;

—Ὅχι, φίλε μου... Σκεπτόμουν ἐκείνην ποῦ, χωρὶς ἄλλο, μὰς ἀκούει, ἂν καὶ ἐμεῖς δὲν τὴν βλέπομε πιά... Λοιπὸν, θὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ εὐκρίνεια, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ὅχι, Ζώρζ, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι κάποτε θὰ σ' ἀγαπήσω...

Ὁ νέος ἦταν κατάχλωμος, ἔνοιῶσε, ξαφνικά, τὴν πληγωμένην καρδιά του νὰ σφίγγεται καὶ νὰ πονῆ. Ἀλλὰ ἡ Φατμά ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ μ' ἕνα χαμόγελο τόσο γλυκᾶ, ποὺ τοῦ φάνηκε σὰν βάλασμο στὴ ματωμένη πληγὴ του.

—Δὲν μπορῶ, Ζώρζ, γιατί...

—Γιατί;... ἐπανελάβε ἐκείνος μὲ σβυσμένη φωνή.

—Γιὰ τὴν ἀγάπῃ σου, Ζώρζ, ποὺ σ' ἀγαπᾷ.

Καὶ βάζοντας τὸ λεπτὸ χέρι τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρόν του, ὥστε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ τὴν διακόψῃ, ἐξακολούθησε:

—Εἶναι πολὺ καιρὸς ποὺ σ' ἀγαπᾷ, Ζώρζ... Σ' ἀγαπᾷ ἀπὸ τὴν ἡμέ-

ρα ποὺ σὺ ἀγάπησες τὴ Φερεντιέ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ... Δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃς τὴ συγκίνησῃ ποὺ ἦταν ζωγραφισμένην ζωηρότατα στὸ πρόσωπό μου, γιὰτὶ φοροῦσα πάντα τὸ πέπλο μου. Καὶ καθὼς σὺ δὲν κυττοῦσες παρὰ τὴ Φερεντιέ, ποῦ σὰν ἀρρωστῆ σὲ εἶχε δεχθῆ στὸ δωμάτιό της δίχως πέπλο, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ διακρίνῃς οὔτε τὴν ταραχὴ ποὺ ἐπρόδιδαν τὰ μάτια μου.

Ἀπὸ τότε σ' ἀγαποῦσα, Ζώρζ. Ὁ, δὲν θέλω νὰ φανῶ πῶς θυμῆσαι, πῶς μεγαλόψυχῃ ἀπ' ὅ,τι εἶμαι... Στὴν ἀρχή, ἡ ἀπελιτισμένη ἀγάπῃ μου μὲ ἔκανε νὰ ὑποφέρω... Ὅχι, δὲν ζήλευα τὴ Φερεντιέ, κι' ὅμως ἡ εὐτυχία τῆς μοῦ ἔκανε κακῶ, γιὰτὶ ἐκείνο ποῦ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένην, πλημμύριζε μὲ θλίψη τὴ δική μου καρδιά... Ὑπέφερα ἀπὸ τὶς ἐκμυστηρεύσεις ποῦ μοῦ ἔκανε, γιὰτὶ δὲν ὑπακούεσθαι τὸ μαρτύριό μου. Μοῦ μιλοῦσε τόσο πολὺ γιὰ σένα, Ζώρζ, ὥστε παραστεκόμουν στὴν ἀγάπῃ σου καὶ συμμεριζόμουν τὰ συναισθηματὰ σου, σὰν νὰ μὴν ἦταν ἡ ἀδελφῆ μου, ἀλλὰ ἐγὼ ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσες... Καὶ ὅμως, πόσες φορές, Ζώρζ, ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω μακριὰ σου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ δαμάσω τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς μου!

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμῆ. Ὁ Ζώρζ θῆλπε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ ἄπαλος φραγμὸς τῆς κατάλευκῆς παλάμης τῆς Φατμά τοῦ ἔκλεισε πάλι τὰ χεῖλη.

Τοῦ ζωγράφησε τὸν ὑπέροχο πίνακα τοῦ μυστικοῦ ἔρωτος τῆς ποῦ ἀνοῦσε τόσο διακριτικὰ κρυμμένος στὰ κατάβασθαι τῆς καρδιάς τῆς, ὥστε κανένας ἀπ' ὄσους τὴν περιβάλλον δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν μαρτυρῆσῃ.

Τοῦ εἶπε πῶς μπόρεσε, ἀργότερα, νὰ ἀφομοίωσῃ τόσο τὸ δικὸ τῆς ἔρωτα μὲ τὸν ἔρωτα τῆς Φερεντιέ, ὥστε νὰ εἶναι εὐτυχισμένη γιὰ τὶς χαρὲς τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Καὶ ἀποτελείωσε:

—Ἀφοῦ ἀγαποῦσατε τὴ Φερεντιέ, καὶ ἀφοῦ τῆς ἐμοιάζα τόσο πολὺ ποῦ μποροῦσε νὰ ξεγελαστῆ ἡ ἀγάπῃ σου, δὲν εἶχε κατ' ἀπό μὲνα ἐκείνη ποῦ ἀγαποῦσε; Νὰ γιατί συμμεριζόμουν τὶς χαρὲς, ποῦ προσφερέσθαι ἀδελφῆ μου ἡ ἀγάπῃ σου. Καὶ νὰ γιατί μπορῶ νὰ ἐξακολουθῆσω νὰ σὲ ἀγαπᾷ, χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἴχνος ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἀδελφῆ μου.

—□□—

Οἱ ἐπόμενες μέρες ὑπῆρξαν γιὰ ἡμέρας αὐτῆς, μιὰ συμπληρωσις τῆς τρυφερῆς ἐκείνης ἐρωτικῆς σκηνῆς. Γιὰ τὸν Ζώρζ δὲν ἦταν διόλου ἀπιστία ποῦ ἀγαποῦσε τὴ Φατμά. Ἦταν τὸ αἰσθηματὸ αὐτὸ συνέχεια τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴ Φερεντιέ. Γιὰ τὴ Φατμά δὲν ἦταν καθόλου

Μιάς Ψυχῆς

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑβρις πρὸς τὴν μνήμῃ τῆς νεκρῆς. Ὑπήκουσε στὴ φωνὴ τῆς καρδιάς τῆς, αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν ἐκτελοῦσε καὶ τὴν τελευταία θέλησῃ τῆς Φερεντιέ;

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

Τὸ τραῦμα ποὺ δέχθηκε ὁ Ρουκὲν στὴ μονομαχία του μὲ τὸν μαρκήσιο ντ' Ἀρζεντάλ δὲν ἦταν θανάσιμο, οὔτε κὰν σοβαρὸ. Μετὰ λίγες μέρες σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἐνῶ ὁ Νορβέρτος, ἂν καὶ εἶχε πληγωθῆ περισσότερο ἐπιπόλαια, προσεβλήθη ἀπὸ τρομερὸ μετατραυματικὸ πυρετὸ.

Φτάνοντας στὸ Παρίσι στὸ μέγαρό του, ὅπου τὸν μετέφεραν ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ λιπόθυμον, τηλεγράφησε στὴ Γαβριέλλα ποὺ τὴν εἶχε στείλει στὸν πύργο τοῦ Μορβὰν ὑπὸ τὴν φρουρῆσῃ τοῦ Τρονταίλ καὶ τοῦ Αὐγούστου, γιὰ νὰ ἀσφαλισθῆ ἀπὸ κάθε ἀπέπειρα ἐκ μέρους τοῦ Ρουκὲν. Τὸ τηλεγράφημα ἦταν συντομώτατο:

«Ἐλάτε. Πεθαίνω». Καὶ πραγματικὰ, εἶχε τόση ἐξάντλησῃ ἀπὸ τὸν πυρετὸ, ὥστε κατὰ τὶς δώδεκα ὄρες ποῦ ἐμεσολάβησαν ὥσπου νὰ φθάσῃ ἡ Γαβριέλλα, ἦταν βυθισμένος σὲ λήθαργο μὲ ἀδιάκοπο παραλήρημα.

Ὅταν ἡ νέα μπῆκε στὸ δωμάτιό του, σὰν νὰ τὸν ἀνεκάλεσε στὶς αἰσθησεις νὰ φθάσῃ ἡ Γαβριέλλα, ἦταν ἀναίσθητος, συνήλασε ἀμέσως καὶ τὴν ἀνεγνώρισε.

—Εἶστε πολὺ καλῆ, ψιθύρισε. Καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἂν ὑπάρχῃ κάτι ποῦ θὰ μὲ γιαιτρέψῃ, αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι ἡ παρουσία σας.

Ἡ Γαβριέλλα δὲν ἀπήντησε. Ἐκείνος πρόσθεσε:

—Ἀλλὰ ὄχι, θέλω νὰ πεθάνω. Τὸ θέλω, γιὰτὶ σεῖς δὲν θὰ εἰσθῆς εὐτυχισμένη παρὰ μόνον ὅταν ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον.

Ἡ Γαβριέλλα τὸν κυττοῦσε μὲ ὀφθαλμῶν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, παρ' ὅλα του τὰ ἐγκλήματα, εἶχε στὴν καρδιά του μέσα κάτι εὐγενικό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ κάτι πάρα πάνω ἀπ' ὅλα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε σώσει τὸν πατέρα της.

Πραγματικὰ, ὁ Νορβέρτος εἶχε ματαιώσει τὸ σγέδιο τοῦ Ρουκὲν νὰ θανατώσῃ τὸν γέρο Μπερταρά. Τὸν εἶχε φυγαδεύσει σ' ἕνα μακρὺν χωριὸ καὶ εἶχε σκηνοθετήσῃ τὴ δολοφονία του μὲ τρόπο ποῦ ὁ Ρουκὲν μὲ ὅλη τὴ δυσπιστία καὶ τὴν πονηρία του, γελᾶσθηκε ἀπὸ τὸν παλιὸ του συνένοχο. Καὶ τώρα ὁ γέρο Μπερταρά εἶχε ξαναγυρίσει καὶ ζοῦσε στὸν πύργο τοῦ Μπουά-Τορνύ, ὑπὸ τὴν φύλαξῃ τῶν ἰδίων ἀνθρώπων ποῦ φρουροῦσαν τὴν Γαβριέλλα.

Ὅσο λοιπὸν ἐνοχος καὶ ἂν ὑπῆρξε ἀπέναντί της, παρουσιάσε καὶ

πλευρὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀξίζει τὴ συμπάθειά της.

Καὶ τώρα ἡ Γαβριέλλα ἦταν βεβαία ὅτι θὰ τὴν ἔσωζε ἀπὸ τὸν Ρουκὲν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν προδοσία τοῦ Νορβέρτου, εἶχε ὀρκισθῆ νὰ ἐξοντώσῃ καὶ αὐτὸν καὶ ὄλους τοὺς κληρονόμους τοῦ Μπερταρά.

Ἔτσι, τὶς ἐπόμενες ἡμέρες ἡ Γαβριέλλα φάνηκε ὅτι εἶχε ξεχάσει ὅλο τὸ θλιβερὸ παρελθόν. Τὸν περιποιήθηκε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀφοσίωσῃ, σὰν νὰ τὸν ἀγαποῦσε πραγματικὰ. Ἦθελε νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τῆς σωτηρίας τοῦ πατέρα της.

Κάθε φορὰ ποῦ, ἀνάμεσα στὶς κρίσεις τοῦ πυρετοῦ του, ἀνακτοῦσε τὶς αἰσθησεις του, ὁ μαρκήσιος ἀντίκριζε τὰ γλυκὰ πρόσωπο τῆς Γαβριέλλας. Ἀλλὰ καὶ κάθε φορὰ τὸ θελκτικὸ αὐτὸ θέαμα τὸ ἔκανε ἀμέσως, γιὰτὶ ἡ Γαβριέλλα ἀπομακρυνόταν, μόλις ἔβλεπε τὰ μάτια του νὰ σπηλώνωνται ἐπὶ τὰ δικά της μὲ πάθος.

Μόλα ταῦτα, ἡ νεαρὴ γυναῖκα τὸν νοσηλεύε μὲ τόση στοργῆ ποῦ ὁ μαρκήσιος νόμισε ὅτι στὸ τέλος θὰ ἐπι-

ραζόταν ἀπὸ τὸν φλογερὸ του ἔρωτα. Φαντάσθηκε ὅτι στὴν ψυχὴ τῆς εἶχε γεννηθῆ ὁ οἶκτος γιὰ τὸ ἠθικὸ του μαρτύριο καὶ σκέφθηκε ὅτι ὁ οἶκτος ἀνοίγει κάποτε τὴν πόρτα σὲ γλυκύτερα αἰσθηματὰ.

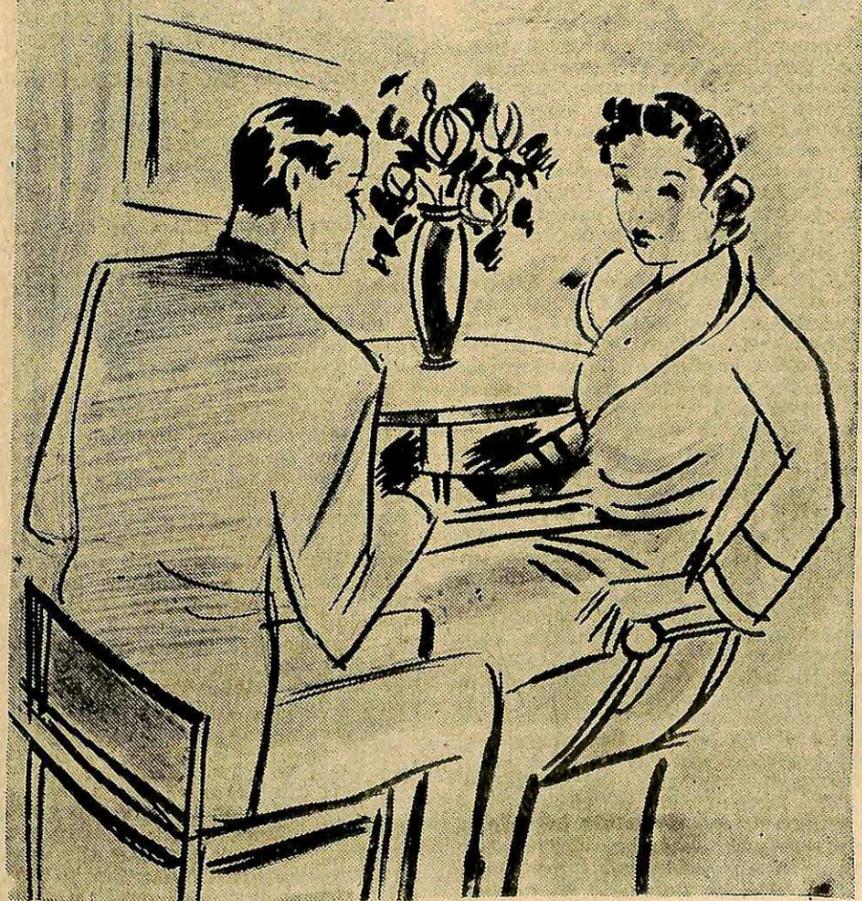
Ὁ ἔρωτος δὲν ἐμπνέει τὸν ἔρωτα; Δὲν εἶναι μιὰ φλόγα ποῦ ἀκτινοβολεῖ τὴ θερμότητά της παντοῦ γύρω;

Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτῆν, ἀνέρωσε πολὺ γρήγορα. Ὁ γιατρός συνεχάρη τὴν μαρκησία καὶ μπροστὰ στὸν Νορβέρτο τῆς εἶπε:

—Σὲ σὰς, κυρία, ὀφείλεται τὸ θαῦμα μιᾶς τόσο γοργῆς ἀναρρώσεως.

Ἡ Γαβριέλλα κατέβασε τὸ κεφάλι, δίχως νὰ εὐχαριστήσῃ. Δὲν εἶχε κάμει παρὰ μόνον τὸ καθήκον της. Ὁ Νορβέρτος εἶχε σώσει τὸν Μπερταρά, ἐκείνη ἔσωσε τὸν Νορβέρτο. Δηλαδή εἶχε πληρώσει τὸ χρέος της.

Μὲ τὴν ἀνάκτησῃ τῆς ὑγείας, τὸ ξαναγέννημα τῆς ζωῆς, ἀναψαν πάλι στὴν καρδιά τοῦ Νορβέρτου ζωηρότερα οἱ φλόγες τοῦ πάθους του. Μιὰ μέρα, ἡ Γαβριέλλα τοῦ εἶπε:

—Ποτὲ κύριε, ποτὲ δὲν θὰ σὰς ἀγαπήσω!

-Τώρα που είστε πιά καλά, έμένα δεν με χρειάζεστε, Ξαναγυρίζω στο Μπουά-Τορντύ, κοντά στον πατέρα μου.

Εκείνος της είπε με θλιμμένο ύψος:

-Θέλετε να φύγετε τόσο γρήγορα;... Τί κρίμα! Κι' εγώ είχα νομίσει ότι ή καρδιά σας αισθανόταν μερικούς νυγμούς τρυφερότητας στο αντίκρουσμα του μαρτυρίου μου... Όχι το σωματικό, Γαβριέλλα, αλλά του μαρτυρίου της ψυχής μου.

Η νεαρή γυναίκα κούνησε το κεφάλι και με ψυχρό ύψος:

-Κάνετε λάθος, κύριε! άπήντησε. -Γαβριέλλα, με περιποιηθήκατε με τόσο άφοβωση, ξενοχτήσατε στο προσκέφαλό μου με τόση αφοσίωση, χωρίς να αισθάνεσθε κάποια συμπάθεια για μένα;... Γαβριέλλα, πολλές φορές έκανα πώς κοιμόμουν και σάς κρυφοκυττούσα. Και έβλεπα ότι τα μάτια σας, όταν στρέφονταν προς έμένα, δεν ήταν πιά τόσο σκληρά... Στο μέτωπό σας ήταν ζωγραφισμένη ή συμπόνια... Σε κάποια στιγμή μάλιστα, άναστενάξατε βαθιά... Ω! είμαι βέβαιος, σας είδα, σας άκουσα... Γαβριέλλα, δεν θα μου πητε ότι κάποτε θα με συγχωρήσετε; Ότι μιά μέρα, προσεχή ή μακρυνή, ή αγάπη μου θα φθάση ως την καρδιά σας, ότι επί τέλους μου δίνετε το δικαίωμα να έλπίζω;

-Ποτέ, κύριε, ποτέ δεν θα σας αγαπήσω. Πώς θα μπορούσα άλλωστε να τό κάμω; Η καρδιά σας δεν ήταν, ως χθές άκόμα, γεμάτη από ταπεινά αισθήματα; Το χέρι σας δεν είναι βαμμένο με αίμα; Μπορώ να λησμονήσω, όταν σάς βλέπω, ποιος ύπήρξατε και τί έχετε κάμει;

Γαβριέλλα, σάς ικετεύω, μη μου κρατήτε κλεισμένη για πάντα την καρδιά σας. Άκούστε με, Γαβριέλλα, και πιστέψτε με. Είναι άδύνατον να μην νοιώσατε, από πολύν καιρό, τό πόσο σάς αγαπώ... Είναι δυνατόν, γυναίκα έσεις, να μείνετε άσυγκίνητη άπέναντι ένός άνδρου που σάς αγαπά;

-Και εγώ αγαπούσα, τό ζέρετε. Συγκινηθήκατε σεις; Σεσασθήκατε τό αισθημά μου; Κάθε άλλο!... Προχωρήσατε τόν δρόμο σας, πατώντας τάνω στην καρδιά μου... Δηλητηριάσατε την ψυχή μου και με κάματε να γνωρίσω ό,τι χειρότερο ύπάρχει στον κόσμο: τό μίσος.

Ω, Γαβριέλλα, πώς έκδικήσθη! Γιατί, λοιπόν, δεν μ' άφήσατε να πεθάνω; Γιατί με σώσατε; Για να παρατεινέτε τό μαρτύριό μου, ώστε να με έκδικηθήτε περισσότερο; Σε τόσο βαθμό σάς ένέπνευσα τό μίσος; Και ή μετάνοιά μου δεν άλλαξε τίποτα στην καρδιά σας;

Άλωσε τό κεφάλι και έμεινε συλλογισμένος. Η Γαβριέλλα έφυγε, αφήνοντας τον μονάχον. Εκείνος δεν φάνηκε να άντελήφθη ότι ή μαρκησία είχε φύγει. Και μουρμούριζε μονολογώντας:

-Χωρίς άλλο, ό θάνατος είναι προτιμότερος άπ' τή ζωή με περισορήμένη αγάπη... Πεθαίνοντας, εγώ κάνεις... Νά λατρεύης μιά γυναίκα και να μην είναι δικιά σου, εγώ μερικά ψίγουλα άπ' τή ζωή της... Νά την βλέπης να αγαπά έναν άλλον... Νά αγαπάς και να κλείνης τά μάτια για να μη βλέπης, πάνω στο πρόσωπο που λατρεύεις, τή σκέψη του να φερούνηζή μακρυσά, σε κάποιον άλλον... Νά έχης κοντά σου, γυναίκα στή, που αγαπάς, κοντά σου, και τό βλέμμα της, τό χαμόγελό

της, ή φωνή της, οι κινήσεις της, όλα της να σου λέγουν ότι τίποτε άπό τήν ύπαρξή της δεν είναι δικό σου, ότι δεν ύπάρχεις γι' αυτήν, ότι άνήκει όλοτελα σ' έναν άλλον... Μπορεί να τό ύποφέρη κανείς;... Ναι, προτιμότερος ό θάνατος... Και τί παρηγοριά, να ζέρη κανείς πεθαίνοντας ότι θ' άποσπάση λίγους παλμούς λύπης από μιά καρδιά που όσο ζούσε, ήταν άδιάφορη στους πόνοους του και στις χαρές του, άδιάφορη στην αγάπη του, σαν κομμάτι από γρανίτη!

Όστόσο, του έπεφυλάσσετε μιά βαρυτάτη θλίψη.

Ο Βαλεντίνο είχε μάθει από τούς δυό φίλους του, του έμεναν στον πύργο του Μπουά-Τορντύ, ότι ή Γαβριέλλα Ξαναγύρισε στο Παρίσι, φεβήθηκε μήπως στο διάστημα της παρουσίας της στην πρωτεύουσα, ό Ρουκέν έκανε πάλι καμμία νέα εγκληματική απόπειρα εναντίον της και θέλησε να τήν δώ. "Ετσι, ένα πρωί, πήγε στο μέγαρο τής όδου Γκρανέλ, στο Σαιν Ζερμαίν.

Η Γαβριέλλα ήταν μονάχη στο ι-διαίτερο διαμέρισμά της. Μόλις ό ύπνρέτης άνήγγειλε τόν Βαλεντίνο, ή νεαρή γυναίκα σηκώθηκε από τήν άνασταυτική της πολυθρόνα, στέλ λουδοβίκου δεκάτου τρίτου, που έδω και μιά ώρα ήταν ξεπλωμένη και ύμειροπολούσε, και έτρεξε να τόν ύποδεχθή, άπλώνοντας προς αυτόν τά χέρια:

-Ω, τί χαρά! είπε. "Ημουν τόσο θλιμμένη! Η ζωή μου είναι τόσο άδεια, τόσο άχαρη! Τί καλά που έκαμες και ήρθες.

-Αγαπημένη μου Γαβριέλλα! ψιθύρισε ό νέος.

Επειτα από λίγες στιγμές, ή Γαβριέλλα Ξαναπήρε τή θέση της στην πολυθρόνα, και ό Βαλεντίνος κάθησε σ' ένα ταμπουρέ, κοντά στα πόδια της.

Μιλούσαν. Γιατί άλλο, άν όχι για τήν αγάπη τους; Και όμως, τήν ευτυχία τους που Ξαναβέλεπταν, τήν έσκίαζε κάποια θλίψη. "Ενοιώθαν ότι ήσαν ό ένας κοντά στον άλλον: να ή ευτυχία τους. "Ανάμεσά τους όμως ύπήρχε ένα άνυπερβλητό έμπόδιο, ό γάμος τής Γαβριέλλας: να ή θλίψη τους. Μόλα ταύτα, άν και οι δυό σκέπτονταν τό ίδιο πράγμα, έμπόδιο αυτό, τόν μαρκησιο... κανείς τους ως τώρα δεν τόλμησε να κάμη στον άλλον τόν παραμικρό ύπαινιγμό για τό πρόσωπο αυτό, να άναφέρη τό όνομά του.

Άκούοντας τά θερμά λόγια του Βαλεντίνου, τις άπειρες τρυφερές λέξεις που τής μουρμούριζε με τήν γλυκειά του φωνή, ή Γαβριέλλα τόν κυττούσε γοητευμένη. Στο γλωμό της πρόσωπο είχε ανέβει ένα έλαφρό ρόδινο χρώμα, τά μάτια της έλαμπαν ζωηρά. Αισθανόταν τις βλεφάριδες βαρείες. Άμίλητη, του χαμογελούσε.

-Μά σε αγαπώ τόσο, Γαβριέλλα! Γιατί να μην είσαι δική μου; Γιατί να μην είσαι έλεύθερη; Έλεγε ό Βαλεντίνο, που ύστερα από κάθε φράση άκουμποσε λίγες στιγμές τό χέλι της του στα δάχτυλα τής νεαρής γυναίκας. Και όμως, δεν τό χωρεί ή σκέψις μου ότι μπορείς ν' άνήκης σ' έναν άλλον... Δεν τό νομίζεις και συ Γαβριέλλα;... Ναι, φέρεται τό όνομά του... Μά φτάνει αυτό για να καταστρέψης τήν ευτυχία μας, άφού έπήρες τό όνομά του παρά τή θέλησή σου;... Γαβριέλλα, πές μου,

μ' αγαπάς πάντα; -Σε αγαπώ περισσότερο παρά ποτέ.

Ο Βαλεντίνο άφησε τήν καρδιά του να ξεχειλίση.

-Αν ήθελες, Γαβριέλλα, τί ευτυχισμένοι θα ήμασταν... Όχ σ' έκανα δική μου, δεν είναι άκόμα άργά, και θα άφιέροναν όλη μου τή ζωή στην ευτυχία σου... Δεν σάς άφηνα ποτέ κανένα σύννεφο να σκίαση τό γλυκό σου πρόσωπο, καμμία άνησυχία να είχωρήση στην καρδιά σου... Θα κατώρθωνα να άνθίζη πάντα στα χέλι σου τό ίδιο χαμόγελο που βλέπω αυτή τή στιγμή. Θα μπορούσα με τήν αγάπη μου να σβύσω από τή σκέψη σου κάθε θλιβερή άνάμνηση από τις μαύρες ήμέρες ύποπέρσας... Ω, άν ζέρης πόσο ύποφέρω που σε βλέπω να πονής... Θα ήθελα να σε Ξαναδώ ευτυχισμένη, όπως τότε με τόν πατέρα σου... Τί ευθυμη που ήσουν! "Όλο τραγουδούσες. Τί μακρυνός που μου φαίνεται εκείνος ό καιρός!

-Ναι, Βαλεντίνε, Μαζί σου θα ζούσα τή γλυκύτερη ζωή που άνειρεύηκα ποτέ! άπάντησε με πολύ σιγανή φωνή ή Γαβριέλλα. Τό συλλογίζομαι κάθε μέρα, που αισθάνομαι να βαραίνου στην καρδιά μου οι θλίψεις τής σημερινής μου ζωής.

-Μά τότε... γίνου δική μου, Γαβριέλλα!

Εκείνη κούνησε τό κεφάλι κι' άποτραβήχτηκε έλαφρά.

-Όχι, είπε. Δεν θέλω, δεν μπορώ να γίνω έρωμένη σου.

-Τότε δεν μ' αγαπάς.

-Ξέρεις ότι αυτό που λες δεν είναι αλήθεια.

-Όστε φοβάσαι τόν άνθρωπο αυτόν που σε κρατεί δια τής βίας κοντά του; Δεν είσαι θύμα του; Ποιά ύποχρέωση έχεις άπέναντί του;

-Όλα αυτά είναι σωστά. Άλλά... Γιατί διατάξεις;

"Εμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή, άλλα δεν κατέβαζε τά μάτια μπροστά στο φλογερό βλέμμα του νέου! Τό αντίθετο μάλιστα, με τό δικό της βλέμμα προσπαθούσε να φτάση στο βάθος τής ψυχής του, όπως έννοιωθε τό δικό του στο βάθος τής δικής της.

Εξάφνα τράβηξε άπαλά κοντά της τό κεφάλι του Βαλεντίνου, τό πλησίασε στο δικό της και έπέθεσε στα χέλι του ένα παρατεταμένο φίλι.

Ο Βαλεντίνο άνατρίχιασε, χλώμασε, κι' άφησε να του ξεφύγη μιά άδύνατη φωνή... Υπάρχουν χαρές που σφίγγουν τήν καρδιά και τήν κάνουν να ύποφέρη, όπως ό πόνος.

-Όχι, δεν θέλω να γίνω έρωμένη σου, Βαλεντίνε, γιατί κάτι μου ψιθυρίζει άπ' τό βάθος τής άπελπισμένης μου ψυχής ότι μιά μέρα θα γίνω γυναίκα σου.

Στή σκηνή αυτή παρίστατο ένας μάρτυρας: ό Νορβέρτος.

Ο μαρκησιος είχαν άκούσει να σταματά μπροστά στο μέγαρο ένα άμάξι. Είχε πάει ως τό παραθύρο να ιδή ποιός έρχόταν, και είδε τόν Βαλεντίνο να κατεβαίνει, να μπαίνει στο προαύλιο και ν' άνεβαίνει τά σκαλιά του περιστυλίου.

Τόν άνεγνώρισε άμέσως και τό άδυνατισμένο, από τήν άρρώστεια και τις θλίψεις, πρόσωπό του, χρωματίσθηκε ζωηρά από ένα κύμα αίματος.

(Συνέχεια στο έπόμενον)

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ...

Περίπετειώδες διήγημα

του Ρίτσαρντ Σάρλς

Ο ΡΟΥΕΛΛΑΝ Ξανάκλεισε τήν πόρτα με προσοχή, γύρισε τό κλειδί μέσα στην κλειδαριά και τράβηξε τήν πόρτα. "Υστερα διέσχισε τόν σκοτεινόν άντιθάλαμο και βρέθηκε μέσα στο φωτισμένο σαλόνι, όπου μιά ηλικιωμένη κυρία ζεσταίνονταν κοντά στο τζάκι.

Με τήν πρώτη ματιά πού έρριξε γύρω του, ό Ρουελλάν κατάλαβε ότι τό οίκημα πού διάλεξε για καταφύγιό του, ήταν ένα κυνηγετικό περίπτερο. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι από πανοπλίες και παντού έβλεπε κανείς κεφάλια έλαφίων ή θήρια βαλαστωμένα.

Η κυρία πού καθόταν μπροστά στο τζάκι, δεν ήταν και πολύ ηλικιωμένη. Τό πολύ-πολύ να ήταν έξηντα χρονών. Καιτό άκουσε τόν Ρουελλάν να μπαίνει μέσα, ούτε γύρισε να τόν ιδή, άλλ' εσηκολούθησε να κυττάζη άτάραχη τή φωτιά.

Εκπληκτος ό Ρουελλάν από τήν άταραξία αυτή τής γηραιάς κυρίας, ξερόβηξε, όσο μπορούσε πιο έλαφρά. Τότε εκείνη έστριψε άργοκίνητη τό πρόσωπό της προς τό μέρος του και κυττάζοντάς τον με βλέμμα πού δεν έδειχνε τήν παραμικρή έκπληξη, είπε:

-Δεν νομίζετε, νέε μου, ότι δεν είσθε έν τάξει; Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν μένετε σ' αυτό έδώ τό σπίτι και οι έπισκέπται συνηθίζουν να χτυπούν τήν πόρτα πριν μπουν μέσα.

Ο Ρουελλάν δεν άπήντησε άμέσως. Προύχώρησε δυό βήματα και βγάλασε τό ρεβόλβερ του, είπε στην οικοδέσποινα:

-Αν βγάλης μιλιά, χάθηκες! Κατάλαβες; Θα μείνης στον τόπο!

Η γηραιά κυρία δεν έδειξε τήν παραμικρή άνησυχία. Τούναντίον, κυττάζε τόν Ρουελλάν κατάματα και χαμογέλασε:

-Άδικα μάς κάνεις τόν γενναίο, νεαρό μου, τού είπε. Προς τί να φωνάξω και να ζητήσω βοήθεια; Δεν θα μ' άκούση κανείς. Τό πλησιέστερο σπίτι άπέχει από δώ πέντε μίλια. "Αν σκοπεύης να με σκοτώσης, μπορείς να τό κάνης, βέβαιος ότι δεν θα σε ένοχλήση κανείς. Κανένας δεν θ' άκούση τόν πυροβολισμό.

-Δεν θέλω να σάς κάνω κακό, είπε τότε ό Ρουελλάν, χαμηλόφωνα και για πρώτη φορά χρησιμοποιώντας τόν πληθυντικό.

Και άντιληφθείς Ξαφνικά ότι από τούς δυό, αυτός ήταν ό πιο τρομαγμένος, προσέθεσε με φωνή νευρική:

-Καθήστε ήσυχά και άκούστε με. Δεν θα σάς πειράξω καθόλου.

-Μου φαίνεται πώς δεν μπορώ να καθήσω πιο ήσυχά από ό,τι

καθόμαι, άπήντησε ή γηραιά κυρία με σοβαρότητα.

Και στράφηκε πάλι προς τό τζάκι.

Ο Ρουελλάν δεν ήξερε πιά τί έπρεπε να κάνη. Καταλάβαινε ότι ή θέσις του ήταν κομική με τό να έχη ένα πιστόλι γεμάτο και να μη μπορη να έμπνεύση φόβο.

-Δεν πρόκειται να σάς πειράξω, ψιθύρισε πάλι. Βρίσκομαι σε άπόννηση. Με κυνηγάει ή άστυνομία... Μ' έχουν περικυκλώσει και δεν ξέρω πώς να ξεφύγω... Πώς όνομάζεσθε, κυρία;

-Τί σας ενδιαφέρει τό όνομά μου; άπήντησε ή γηραιά κυρία. Τό κυνηγετικό αυτό περίπτερο ά-

-Αν βγάλης μιλιά, χάθηκες!..

νήκει στον γιό μου. Δεν είναι δώ.

-Και είσθε ολιονόναχη;

-Ναι, μονάχα με τόν υπέρτερό μου μένω έναν νεαρόν Ίάπωνα, πού είναι άνίκανος να με προστατέψη.

-Πού είναι τος; ρώτησε ό Ρουελλάν, κυττάζοντας τριγύρω του. Γιατί δεν μου τόπατε από πριν ότι ύπάρχει κι' άλλος έδώ μέσα;

-Κοιμάται στο δωμάτιό του, ύποβέτω, άπήντησε ή κυρία, με τήν ίδια όπωσ πάντοτε άταραξία, κυττάζοντας τόν Ρουελλάν κατάματα με τά γκριζά μάτια της πού είχαν τό χρώμα του άσπαιου... "Εκτός άπ' αυτόν, δεν ύπάρχει κανείς άλλος έδώ μέσα;

-Κανείς άπολύτως. Τό κτήμα μας βρίσκεται στην καρδιά του δάσους, πού περιβάλλει τή λίμνη Τάνο. Τό Βαννασέε όπου περνάει τό τραίνο, άπέχει από δώ έφτά μίλια. "Άλλο σπίτι δεν ύπάρχει μέσα στο δάσος. Βρισκόσαστε στην πιο μεγάλη ασφάλεια έδώ μέσα.

Ο Ρουελλάν σωριάσθηκε πάνω σε μιά καρέκλα. "Ενοιώθε τόν έαυτόν του άφανισμένον

από τήν κούραση κι' από τήν άγωνία.

-Βρίσκομαι σε ασφάλεια! ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του. Μιά κουβέντα είναι αυτή! Πουθενά πιά δεν θα βρίσκομαι έν ασφάλεια... Δεν με καταλαβαίνετε... Δεν μπορείτε να με καταλάβετε... Δεν ξέρετε ποιός είμαι...

Τότε, ή γηραιά κυρία μισάνοιξε τά χέλι της και χαμογελώντας σαρκαστικά, είπε:

-Μην είσθε τόσο βέβαιος γι' αυτό που λέτε, κύριε Ρουελλάν. "Όλος ό κόσμος στην κομητεία Κουκ γνωρίζει ποιός είσθε. Σε όποιο σπίτι κι' άν μπαίνετε άπόψε, θα σας άνεγνωρίζουν άμέσως. Είσθε ό Τζών Ρουελλάν, δραπετής των φυλακών του Σάν Μισέλ, καταδικασθείς εις θάνατον, γιατί έσκοτώσατε τόν νεαρόν Πέτρον Σθάντον. Κατά τήν στιγμήν τής δραπετεύσεώς σας, έσκοτώσατε ένα δεσμοφύλακα. "Όλοι οι κάτοικοι τής κομητείας γνωρίζουν τώρα ότι είσθε όπλισμένος και συνεπώς έπικίνδυνος.

-Πώς... Πώς τά ζέρετε όλα αυτά; ρώτησε ό Ρουελλάν, πελιδνός από τόν τρόμο του.

-Μου τόπε τό ραδιόφωνο, είπε ή γηραιά κυρία. Θέλετε να τά Ξανακούσετε; Γύριστε τόν διακόπτη και σε λίγο, άνάμεσα σε δυό τραγούδια, θ' άκούσετε και αυτό που σάς άφοροϋν.

-Κατάρα! μούγκρισε ό Ρουελλάν. Δεν τό είχα ύπολογίσει τό διαβολικό αυτό μηχανήμα. Νόμιμα πώς είχα κερδίσει άρκετό χρόνο μέχρις ότου θάβγαίνουν οι έφημερίδες και να τώρα πού όλος ό κόσμος βρίσκεται επί τά ίχνη μου. "Εν τώ μεταξύ, σάς έπαναλαμβάνω, κυρία μου, ότι πρέπει να σφραγίσετε τό στόμα σας. "Αν τυχόν έλθουν οι άστυνομικοί και σάς ρωτήσουν, να πητε ότι δεν με είδατε... Διαφορετικά, καθώς θα βρίσκομαι από πίσω σας, θα σάς σκοτώσω και ύστερα θα σκοτωθώ!

-Κατάλαβα, κατάλαβα, είπε ή κυρία, χωρίς να δείξη τήν παραμικρή ταραχή. "Εδώ μέσα είσθε ασφαλής... Άλλά μου φαίνεται ότι είσθε πολύ έκνευρισμένος, κύριε Ρουελλάν...

-Δεν είμαι καθόλου έκνευρισμένος, είπε ό δραπετής. Είμαι κουρασμένος, ύπερβολικά κουρασμένος. Δεν πεινώ, γιατί έφαγα στο δρόμο, άλλα νυστάζω. Είμαι άφανισμένος από τήν κούραση...

-Είσθε άπλως έκνευρισμένος... Και αυτό δεν μου άρέσει καθόλου, κύριε Ρουελλάν.

-Κατάρα! φώναξε ό Ρουελλάν. Θα πάψης, λοιπόν, κυρία

λάν. Θα πάψης, λοιπόν, κυρία

μου; Δεν είμαι εκνευρισμένος... Είμαι κουρασμένος, κουρασμένος.

Χασμουρήθηκε και τέντωσε τα χέρια του.

—Θα με βάλετε να κοιμηθώ κάτω; ρώτησε ύστερα. Αύριο το πρωί θα φύγω, σάς το υποσχομαι.

—Θα ήταν προτιμότερο να φεύγατε απόψε, είπε η κυρία. Γιατί να μην έπωφεληθήτε από το σκοτάδι της νύχτας;

—Και πού να πάω; Όλοι οι δρόμοι είναι κλεισμένοι. Να πάω από το μέρος της λίμνης; Άλλα πώς να κάνω με τα πόδια τον γύρο μιας τόσο μεγάλης λίμνης;

—Δεν ξέρετε κολύμπι;

—Κι' αν ξέρω, τί; Έν πρώτοις, θα παγώσω... Άλλα και αν δεν ξεπαγιάσω, πάλι θάνατι αδύνατο να τη διασχίσω, κολυμπώντας εφτά μίλλια...

—Έδω κοντά έχουμε δεμένη μια μικρή βενζινακάτο...

—Μια βενζινακάτο; φώναξε ο Ρουελλάν και στά' μάτια του έλαμψε η έλπίδα. Άλήθεια;

Άμέσως, όμως, η λάμψις αυτή έσβυσε και ο φονιάς ρώτησε με καχυποψία:

—Μήπως θέλετε να μου στήσετε παγίδα; Δεν προσφέρουν τόσο εύκολα βοήθεια σ' ένα δραπετή, σ' ένα κακούργο...

—Κάθε άλλο, είπε η γηραιά κυρία. Βοηθώντας σας να φύγετε, ξεφορτώνομαι έναν επίσκεπτη έξαιρετικά εκνευρισμένο και κάτοχον πιστολιού. Ο μακαρίτης ο πατέρας μου έλεγε ότι η νευρική και το γεμάτο ντουφέκι δεν κάνουν καλή παρέα. Δεν έχω, λοιπόν, καμιά επιθυμία να γίνω στόχος ενός ατόμου, που το χέρι του τρέμει διαρκώς από τον φόβο...

—Άλλ' ως έπιστρέψουμε στην βενζινακάτο... Τρέχει σπουδαία και μπορεί κανείς να την οδηγήσει χωρίς δυσκολία.

—Όσο γι' αυτό δεν με νοιάζει, γιατί ανακατεύομαι από μικρό παιδί με βενζινακάτους... Μπορώ να έχω, όμως, έμπιστοσύνη;... Μήπως κρύβεται τίποτε κάτω από αυτή την προσοχή;

—Ω! Έκανε η γηραιά κυρία. Είσαθε φρικτός σ' αυτές σας τις καχυποψίες. Ας πάψη η συζήτηση για τη βενζινακάτο... Αρχίζω να πειθώμαι ότι θα δ' ανυπερέψετε εδώ μέσα... Συνεπώς, πρέπει να ξεχάσω ότι είσαθε ώπλισμένος και νευριασμένος...

Ο Ρουελλάν έτοιμαζόταν ν' απαντήσει, όταν έξαφνα ακούσθηκε έξω από το σπίτι ο κρότος αυτοκινήτου.

—Ποιάς ν' αναι! ψιθύρισε έντρομος.

—Θα είναι ασφαλώς ο σερίφης Μάκ Καίη, είπε η γηραιά με άταρξία. Έρχεται πολλές φορές τα βράδια, για να σιγουρευθώ ότι όλα πάνε καλά.

—Πρόσεξε καλά, ψιθύρισε ο Ρουελλάν. Θα πάτε ν' ανοίξετε, αλλιόμονό σας αν με προδώσετε. Προτού αυτός προφθάση να

βάλει χέρι επάνω μου, θα σάς σκοτώσω και τους δυό.

—Είσαί πολύ αιμοδόρος, μικρούλη μου, είπε η γηραιά κυρία, χωρίς να χάση την απάθειά της. Μη φοβάσαι, δεν σκοπεύω να σε παραδώσω στη δικαιοσύνη. Μ' ενδιαφέρει πολύ η ζωή μου, γιατί έχω να εκπληρώσω κάτι το σοβαρό πριν πεθάνω.

Ένας χτύπος ακούσθηκε εκεινη την ώρα στην πόρτα. Η γηραιά κυρία σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς την πόρτα της εισόδου. Βάδιζε κουτσάινοντας και σπριζόταν σ' ένα μπουστούνη. Έν τώ μεταξύ, ο Ρουελλάν είχε πάρει θέση πίσω από την πόρτα και στήριζε την κάνη του πιστολιού του στην πλάτη της.

—Καλησπέρα, κυρία! ακούσθηκε μια φωνή απ' έξω τραχειά,

— Πρέπει να γυρίση πίσω, η βενζινακάτο παίρνει νερά!..

άλλα συμπαθητική. Πώς τα πάτε;

—Καλησπέρα, σερίφη, απήντησε η γηραιά. Όλα καλά πάνε, σ' ευχαριστώ. Πώς τόσο άργα έξω άπ' έσες;

—Κυνηγάμε κάποιον φυλακισμένο που τώσκασε. Φαίνεται πως είναι κρυμμένος στο δάσος. Ήρθα, λοιπόν, να σάς ειδοποιήσω... Κλειδώθηκε καλά και μην ανοίγετε σε κανένα.

—Ευχαριστώ, σερίφη. Θα προσέξω.

Ο σερίφης απομακρύνθηκε και η γηραιά κυρία ξανάκλεισε την πόρτα, ενώ ο Ρουελλάν έβγαλε έναν στεναγμό άνακουφίσως.

—Μ' έχουν ζώσει από παντού τα λαγωνικά, ψιθύρισε... Ξέρουν ότι τράθηξα προς το δάσος... Θα με βρούν... Θα πυροβολήσουν κατεπάνω μου... Θα με σκοτώσουν!

—Κι' εσύ σκότωσες... Τό ξεχάσες;

—Ναι, σκότωσα ένα νεόν, αλλά χωρίς προμελέτη. Τόν έλεγαν Σβάντον, Πιέρ Σβάντον... Τόν σκότωσα, γιατί διαφορετικά θα με κατέδιδε στην άστυνομία.

—Μου φαίνεται πως διάβασα στις έφημερίδες ότι τόν είχας εκβιάσει τόσο πολύ, ώστε να σε άπειλήση ότι θα σε καταγγείλη... —Πάψε! φώναξε ο Ρουελλάν εκτός έαυτού... Είναι ψέμματα!... Πού είναι η βενζινακάτο; Πρέπει να φύγω!

—Είναι δεμένη στη σκάλα, στην εύλινη αποβάθρα της λίμνης.

—Μήπως μου στήνεις παγίδα; Πρόσεξε, γηραιά, γιατί χάθηκες!

—Νομίζω, κύριε Ρουελλάν, πως παραφέρεσθε... Προσπαθήστε, σάς παρακαλώ, να κρατήσετε την ψυχραιμία σας, γιατί διαφορετικά θα φυτέψετε μόνος σας καμιά σφαίρα στο κεφάλι σας.

—Με συγχωρήτε, κυρία... Έχετε δίκιο... Δεν ξέρω τί λέγω... Δέχομαι τη βενζινακάτο που μου προσφέρετε... Θα έλθετε, όμως, μαζί μου στην αποβάθρα και αν δώ ότι με γελάσατε... Έλάτε, πάμε να μου δείξετε τόν δρόμο...

—Θα έλθω, είπε η γηραιά κυρία, μ' όλο που η ύγρασία και η ηλικία δεν μου τó επιτρέπουν. Θα έλθω, μόνο και μόνο για να ήσυχάσω από σάς. Αρχίζετε, ξέρετε, να μου δίνετε στα νεύρα... Έλάτε...

Πέρασαν από ένα σκοτεινό μονοπάτι, αυτή μπροστά, αυτός πίσω και σε λίγο έφθασαν στη λίμνη.

—Φθάσαμε, είπε η κυρία. Να η βενζινακάτο. Δεν έχετε, παρά να πηδήσετε μέσα και να βάλετε μπρός τη μηχανή...

Μ' ένα πήδημα, ο δραπετής βρέθηκε μέσα στη βενζινακάτο. Άναψε τη μηχανή, έστριψε τó τιμόνι και άμέσως πήρε δρόμο...

Η γηραιά κυρία τόν είδε ν' απομακρύνεται κάτω από τó φώς της σελήνης και στα μάτια της έλαμπε μια παράξενη ρλόγα. Έξαφνα, ακούσθηκαν πίσω της κάτι βιαστικά βήματα. Ήταν ο Ί-άπων ύπρητης Ίτο, που τήν είχε πάρει από πίσω.

—Κυρία! είπε. Πρέπει να γυρίση πίσω αυτός ο άνθρωπος. Φωνάξτε τον! Η βενζινακάτο παίρνει νερά!... Θα βουλιάξη!

—Τό ξέρω, απήντησε παγερά η γηραιά κυρία... Όπως βλέπεις, καλέ μου Ίτο, οι φονιάδες δεν καταλήγουν πάντοτε στην ήλεκτρική καρέκλα... Καταλήγουν καμιά φορά και στο βάθος μιας λίμνης... Ξέρεις ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος; Είναι αυτός που σκότωσε τόν γυιό μου... Ήρθε μονάχος του και με βρήκε, για να τόν τιμωρήσω όπως τού άξιζε... Ντύσου και πήγαινε να φωνάξης τόν σερίφη...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΣΑΛΡΣ

«Σε κέρδισα στο στοίχημα»

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Ε ΠΛΗΡΩΣΑ άκριβά για να μάθω να καταλαβαίνω τόν έαυτό μου. Επίσης και για να αντιληφθώ ότι ή απογοήτευσις δεν είναι τó τέλος για μια γυναίκα. Έτσι φαίνεται, αλλά ό έρωσ—ό έρωσ ό όποιος διαρκεί άως ότου ό θάνατος τόν σβόσει— έρχεται καμιά φορά από τó δρόμο τού πόνου και της ντροπής.

Ο Τέρρυ Μάθιους ήταν από τούς εύθυμους, και άκόλαστους εκείνους άνδρες που τόσο συχνά συναντούμε στα μυθιστορήματα. Καλοφτιαγμένος και ώραιος είχε τó γλυκό εκείνο θέλητρο στο όποιο κανένα κορίτσι δεν μπορεί ν' άντισταθή. Αυτό άποτελεί τόν ένα λόγο, για τόν όποιο ξελογιάστρια τόσο πολύ μαζί του.

Ο άλλος λόγος ήταν γιατί άκριβώς ήμουν ή Πιάολα Μπουάντσορδ μια όλουβναχη, αισθηματική και άπιστευτα δειλή κοπέλλα. Η μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν δέκα χρόνων. Δεν κατοικούσαμε τότε στο μαρμαρόκτιστο μέγαρο, αλλά σ' ένα μικρό σπίτι, στο Γκράμμεσχ. Μόλις διατηρώ τήν άνάμνηση τών χρόνων εκείνων.

Υστερ' από τó θάνατο της μητέρας, κάτι πέθανε επίσης και από τόν πατέρα. Κλειθήκε στον έαυτό του και άφωσιώθηκε όλόκληρος στη δουλειά του. Διαρκώς ήταν σκυμένος πάνω στα γαστρία που σημάζιζαν σωρό πάνω στο γραφείο του. Διερωτόμουν πολλές φορές αν γνώριζε τήν ύπαρξή μου. Όταν με συναντούσε ή ψυχρότης του ήταν έκδηλη και ό άπότομος τρόπος του ύψωνε άνάμυσά μας ένα μεγάλο τείχος, τó όποϊον ήταν αδύνατο να υπερπηδήσω.

Ποτέ δεν άντελήφθην ότι ως χαρακτήρας δεν ήτο διαχτυτικός. Ούτε άκούη ότι άγαπούσε σάν και μένα τή μοναξιά και ότι ή παρουσία άλλων ανθρώπων τόν έφευγε σε άμνηγανία. Επίσης δεν είχα άντιληφθώ ότι, όσο μεγάλωνα, τόσο περισσότερο έμοιαζα της μητέρας μου. Αυτό τόν στεναγορούσε πολύ γιατί διατηρούσε ζωντανή τήν άνάμνησή της.

Δεν μπορεί όμως κανείς ν' άντιληφθώ αυτά τά πράγματα, όταν είναι δέκα χρόνων και κλαίει επειδή ή μητέρα του πέθανε και πρόκειται να κοιμηθώ μόνος. Έκείνο που ήξερα ήταν, ότι ό πατέρας ήτο άπότομος όξύθυμος και δεν καταλάβαινε τί ήθελα. Αυτός ό παιδικός φόβος για τόν πατέρα μου, ήταν και ή άοχή της τραγωδίας μου. Ποτέ δεν κατώρθω-

Γιανικόβλητη, γύρισα και είδα τόν πατέρα μου να με κυττάη.

«Σ' ΕΚΕΡΔΙΣΑ ΣΤΟ ΣΤΟΙΪΗΜΑ»

σα να απαλλαγώ από το φόβο μου αυτόν. Έναν φόβο για τους ανθρώπους και για τον έρωτα, που μ' ακολουθούσε σε όλη μου τη μαθητική ζωή. Δεν μπορούσα να καταλάβω ότι ήτο δυνατόν κάποιος να με αγαπήσει, αφού δεν μ' αγαπούσε ο ίδιος ο πατέρας μου.

Ήμουν τόσο δειλή κι' αποτραβηγμένη ώστε δεν είχα καμιά φίλη. Πολλές φορές άκουγα τους καθηγητές μου να λένουν: «Η Μπράντφορντ, αυτό το εξαιρετικά σεμνό κορίτσι».

Η αλήθεια, όμως ήταν πως κι' εγώ ποθούσα την πηγαία ευθυμία, την φιλία, το γέλιο, τη χαρά, που έδλεπα να ξεχύνεται γύρω μου. Ήθελα κι' εγώ να είμαι ένα απ' αυτά τα κορίτσια που πήγαιναν στον περίπατο και τους κινηματογράφους μετά το σχολείο, που έκαναν συντροφιά μεταξύ τους το βράδυ και συνομιλούσαν ώρες πολλές τη νύκτα. Ήθελα κι' εγώ να πηγαίνω στους χορούς, στο σκί, και την ιππασία. Θάδιδα όλη μου τη ψυχή για ναχα το γέλιο και την χαρά των φυσιολογικών αυτών κοριτσιών.

Β'

Το καλοκαίρι που πήρα το δίπλωμά μου έφθασε στην μικρή πόλη ή οικογένεια του Τέρρου. Ο Τέρρου κυριαρχούσε στην κατάσταση. Μετά δύο εβδομάδες έλοι οι νέοι ανέγραφαν τις θελκτικές κινήσεις του στο χορό, τα κομψοκομμένα κουστούμια του, τον τρόπο που έπαίξε τένις.

Το πιο παράξενο σ' αυτήν την ιστορία είναι ότι δεν θά τον συναντούσα ποτέ, εάν δεν διδόνταν ο χορός της «Λέσχης της Άκτσης». Θα φανή λίγο περίεργο κι' όμως ο πατέρας μου μ' έκαμε μέλος της Λέσχης όταν πήρα το δίπλωμά μου. Δεν φαντάζομαι να τώκανε σκεπτόμενος ότι η μετάβασίς μου στην ευθυμία εκείνη λέσχη, δεν μπορούσε παρά ν' αποτελέσει μια αγωνία για μένα. Η λέσχη αποτελούσε το σκήπτρο της θερινής ευθυμίας και είναι σκληρό να βλέπεις τη χαρά και την ευθυμία να σε περιστοιγίζει κι' έσύ να μην μπορείς να λάβης μέρος σ' αυτήν.

Ο πατέρας σχεδόν μ' εξηνάγκασε να πάνω στο χορό. «Πρέπει να θγαίνης συγχρόνως, Πάολα!» μου είπε ξηρά, κυττάζοντάς με, με τα σταγυμάουρα σαν γρανίτης μάτια του. «Ζήτησε από τον Μπάκς να σε συνοδεύσει απόψε στο χορό».

Επρόκειτο για διαταγή του πατέρα. Στο κάτω-κάτω μ' είχε κάνει μέλος της Λέσχης και ήθελε να με βλέπει να πηγαίνω. Αυτό συνέβαινε πάντα. Ήταν πλούσιος και μου προμήθευεν τιτιθήποτε. Υπήρχε όμως και κάτι που δεν μπορούσε να μου το δώσει. Ήταν αυτό το μόνο που παγωματικά είχα ανάγκη—ή αγάπη. Η αγάπη και ή αυτοπεποίθησις.

Έτσι, αν και ή κοντόχοντρος Μπάκς Ρόλλαντ με κούραζε και μου ήταν τρομερά άναρτος, τον προσέλασα να με συνοδεύσει στο χορό. Ήταν τρομερό. Όπως ακριβώς το φανταζόμουν. Κανείς δεν μ'αε πλησίαζε. Χόρευα και ξαναχόρευα με τον Μπάκς, πάνω στις άκρες των δακτύλων μου. Ήμουν τόσο απελπισμένη ώστε παρακαλούσα να πεθάνω.

Και τότε ήλθε ο Τέρρου. Είδα αυτό τον

δυομορο νέο με το άσπρο σακκάκι να έρχεται προς το μέρος μας, αλλά δεν φαντάσθηκα ότι έρχόταν για μένα— όταν ξαφνικά τον είδα εμπρός μου να κτυπά φιλικά τον ώμο του Μπάκς. Ζήτησε να χορέψωμε. Κι' όταν βρέθηκα στ' αχέρια του μου είπαν με χαμόγελο «ΤΩ χορεύου του μου! Πόσο ήλθε!» «Πρό μιας ώρας!» απήντησα σοβαρά.

Μόρφασε και ξέσπασε σε ήγληρό γέλιο «Θέλω να πω πότε έπεσες από τον ουρανό, χορεύοίμ!» είπε, κλονώντας με να ντραπώ για την άωωότητά μου.

Έγινε κατακόκκινη για την αφέλειά μου, εκείνος όμως γελούσε, μ' έσφιγγε πάνω στο στήθος του, και με παρέσυρε στην πίστα.

Χορεύαμε πολλές φορές μ' αυτόν. «Υστερ' απ' αυτόν με ζήτησαν και άλλοι νέοι, που ως τότε μόνο τ' όνομά τους είχα άκουσει. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβετε πόσο μεθυστική ήταν ή χαρά της ξαφνικής αυτής... δημοτικότητός μου! Υπέφερα γι' αυτήν τέσσερα όλόκληρα χρόνια!

Δύο εβδομάδες, δεν είναι και κανένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Οι δύο όμως αυτές εβδομάδες που πέρασα ύστερα από το χορό αυτόν, ήταν για μένα γεμάτες ζωή. Τριγύριζα μαζί με τον Τέρρου τις δύο αυτές εβδομάδες, χόρευα μαζί του, πήγαινα σε πίκ-νικ μαζί του, περνούσα μαζί του τις ήλιόλουστες μέρες στην άκρη—γελούσα, μιλούσα και χαϊρόμωνα την έκδηλή του αφοσίωση. Οι δύο αυτές εβδομάδες, ήταν για μένα μια παραδεισιακή αιωνιότητα. Το Σάββατο εκείνο του Ίουλίου αισθανόμουν σαν ναχα γνωρίση τον Τέρρου δω κι' εκατό χρόνια, ότι τον αγαπούσα όλόκληρο το διάστημα αυτό.

Εκείνη την μέρα επιστρέψαμε κατά τις πέντε από ένα από τα θεατράκια εκείνα πίκ-νικ μας στο Χορνπίπ κουρασμένοι, λερωμένοι άλλα γελαστοί. Το μπλέ μου φόρεμα είχε μικρές από πίσω ραβδώσεις από σκόνη και ή λευκή φανέλλα του Τέρρου μια μεγάλη κηλίδα από τις φράουλες.

«Θα συναντηθούμε το βράδυ χορεύοίμ!» με ρώτησε καθώς άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου του μπροστά στο σπίτι μου.

«Στις δακτύλ!» απήντησα ευτυχισμένη. Ήταν ίδια με όνειρο ή βραδυά εκείνη. Το κάθε τι φαινόταν ότι βρισκόταν του της θέσης του. Το κάθε τι ήταν εξαιρετικά ωραίο.

Το φεγγάρι έμοιαζε μ' ένα κατάλευκο δίσκο πάνω στο βαθυκόανο ουρανό. Ήταν μια σκοτεινή θερινή βραδυά, γεμάτη από τις ευωδίες των ρόδων. Έγώ και ο Τέρρου άγκαλιασμένοι αποτελούσαμε ένα μέρος από το όνειρο αυτό.

— Είσαι θεαία, γελού! μεγάλες, χορεύοίμ! μου είπε ειρωνικά, κυττάζοντάς με καθώς κατέβαινα τα σκαλοπάτια της λέσχης, εκείνο το βράδυ.

— Θα γίνης ένας τέλειος άγγελος,

πρίν να το καταλάβω, έσυνέγισε και μου έδωκε το χέρι του.

Ήταν παρασπασμένες ένδεκα ήταν μ' απομάκρυνε από την πίστα του χορού.

— «Λε φύγωμε απ' εδώ Πάολα!» είπε άνωπόμωνα. Μου κάνει κακό να σε μοιράζωμαι με κάθε άλλο άνδρα στο χορό.

«Λε επιστρέψωμε στο Χορνπίπ. Με το φεγγαράκι, θάναυ θεσπέσια...»

Ο τόνος της φωνής του δεν ήταν σταθερός. «Ζήτησέμε» σκέφθηκα θριαμβευτικά. Το εγωϊστικό αυτό συναίσθημα με τύλιξε μέσα σ' ένα σύννεφο τρυφερότητας και μ' έκανε να χαϊδέσω τα πικνά ακύμα του μαλλιά και να καθιστάω την άνωπόμωση ανησυχία του. Έπιθυμούσα τόσο κι' εγώ όσο κι' αυτός να δω το Χορνπίπ σεληνοφωτισμένο.

Παρίμενε στο σπίτι—ώς ότου αντίκτασθήσω το λεπτό φόρεμα του χορού με την προινή μου φορεσιά κι' ένα θερμό σακκάκι. Ο πατέρας δεν ήταν σπίτι. Είχε φύγει το πρωί, σε ταξίδι για δουλειές του και θά έλειπε μια εβδομάδα. Δεν γνώριζα, όμως, που πήγαινε.

Η Μάρθα ή οικονομός κοιμόταν θαθειά. Το σπίτι να γκρέμιζε εκείνη δεν θά ζυγνούσε. Η ευτυχία με θάμπωνε κείνη τη νύκτα, καθώς καθόμουν στο αυτοκίνητο πλάι στον Τέρρου και αισθανόμουν ότι με ποθούσε, ότι ποθούσε μονάχα εμένα. Βρισκόμαστε πέντε χιλιόμετρα μακριά από την πόλι όταν άντελήφθη ότι δεν ώδηγούσε προς το Χορνπίπ.

— Έχασες το δρόμο, Τέρρου, μουρούρισα κάτω από τα χέρια του όπου είχα γωθή. Δεν άπάντησε άμέσως. Ξαφνικά έστρεψε το άμάκι έξω από το δρόμο και σταμάτησε. Μ' έσφιξε πάνω του δυνατά. Τα χείλη του ήταν γλυκά— επικίνδυνα με απελπιστική άγριότητα.

— Πάολα... Πάολα!.. φιθύρισε τα δάκτυλά του φαχόλευσαν άπαλά τα μαλλιά μου. «Έπειτα ζήφνικά γλίστρησαν κάτω από το πρόσωπό μου, το άνασήκωσαν άναγκάζοντάς με να συναντήσω τα φλογισμένα μάτια του. Κάτι το νέο, το γλυκό, το άνωπόμωνα έρωτικόμο βρισκόταν σ' όλα αυτά.

— Αγάπη μου δεν πάμε στο Χορνπίπ. Πάμε Πάολα μ' αγαπίς, δεν είναι έτσι; Κατένευσα. Τα λόγια κείνη τη στιγμή δεν είχαν νόημα, ούτε άκόμα οι λέξεις που τις έλεγα για να μην τις ξεχνώ: δίκχη και άδικο, τιμή και άπάτη. Το μόνο που γνώριζα κείνη τη στιγμή ήτο ότι τον αγαπούσα.

Δύο ώρες άργότερα βρισκόμαστε σ' ένα πολυτελέστατο ξενοδοχείο, σε μια κομώπολη εκατό μίλλια μακριά. Καθώς παρατηρούσα τον Τέρρου ο οποίος έδιδε στον υπάλληλο φεύτικα όνόματα—ΰπουλα κι' άπατηλά— όσο κι' αν αυτό θά φανή παράξενο, δεν καταλάβαινα τί συνέβαινε. Μπήκα στο άσανσέρ, διέσχισα τον ταπητοστρωμένον διάδρομον, είδα τον υπάλληλο ν' άνοίγη την πόρτα του δωματίου μας και να περιμένη το φιλοδώρημά μου. Ήμουν άποχαυνωμένη. Θα έπρεπε να ήμουν τελείως τρελή!

Τα θυμάμαι όλα άκόμα και σήμερα— άκόμα και τα σχέδια του τάπητα στο μακρύ διάδρομο, και τις κιχλιμπαρένιες λάμπες οι οποίες ξέχυναν στο δωμάτιο ένα γλωμό φως. Μια στιγμή, καθώς ο Τέρρου κλείδωνε την πόρτα, κυριεύθηκα από πανικό, συνιθανομένη το τί έκανα!

— Τέρρου, φιδύρισα Τέρρου, σε παρακαλώ δεν μπορείς... Έτρεμα. Με πλησίασε και με σήκωσε στ' αχέρια του. Η μόνη πραγματικότητα στην στιγμή εκείνη στον κόσμο για μένα

ήταν ή θερμή των φιλιών του ή όποια μ'αε βύθισε και τους δυο σε μια γλυκειά έκταση.

Δεν γνώριζα, όπως και κάθε άλλο φρόνιμο κορίτσι, ότι το πρωί που έρχεται ύστερ' από μια τέτοια περιπέτεια, είναι μουντό κρύο, και πικρό, τόσο πικρό πού ή πίκρα του σε άκολουθεί έπειτα σ' όλη σου τη ζωή. Το έμαθα αυτό από τον έαυτό μου, με όλη την άγωνία της λύπης και της ντροπής γι' αυτό.

Όταν έδλεπα ξαπλωμένη, το γκοίκο φως που έμπαινε από το παράθυρο να ζωηρεύη, σκεπτόμουν άκόμα, άνόητα, ότι έξοφλήσα με την νυκτερινή μου περιπέτεια. Γιατί θέθωια ήταν μια τιμωρία για μένα να βλέπω το βλέμμα του Τέρρου να με άποφύγη παράξενα— σαν να ντραπόταν για μένα ή για τον ίδιο τον έαυτό του— και να προσέξω το νέο παράξενο αθάδιχο τρόπο του με το όποιο πείαζε το κλειδί του δωματίου μας πάνω στ' γραφείο του ξενοδοχείου. Το κλειδί έσπασσε, όπως σπάνουν όλα τα όνειρα όταν δεν είναι αυτά που περιμένεις: Κάθισα ήσυχια, και τον περιμένα προσπαθώντας να συγκρατήσω τα δάκρυα.

Ο Τέρρου επέστρεψε από το γραφείο και σταμάτησε ξαφνικά σαν να πάγωσε. Συνέλαβα ένα βλέμμα παγωματικού φόβου στα μάτια του, κάποιο τρόπο που ποτέ πρίν δεν είχα παρατηρήσει. Πανικόβλητη γύρισα, και είδα τον πατέρα μου να με κυττάζει.

Έστρεψε στη γωνία του χώλλ και έπρεπε να έχη αντίληψη όλο το μικρό μελόδραμα, των κλειδιών, του λογαριασμού και της ντροπισμαμένης γυναίκας κι' ή όποια περιμένει τον άνδρα να γυρίση σ' αυτήν. Και θάπρεπε να γνωρίζη ότι για όλη αυτή την σκηνή μόνο μια άπάντηση υπήρχε.

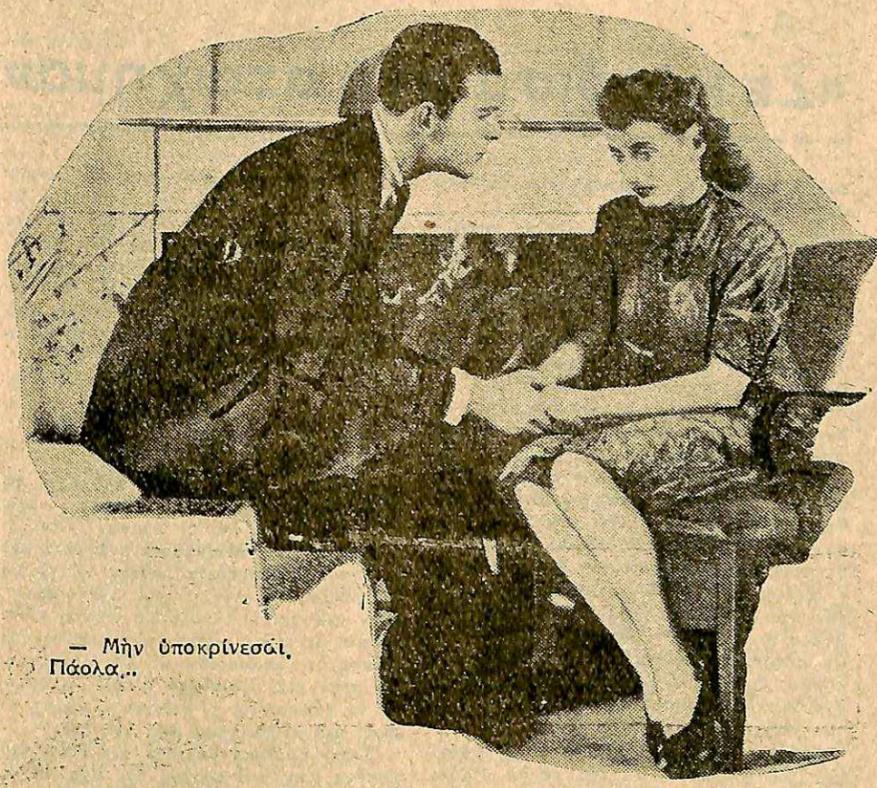
Η πραγματική φρίκη και οι σπασμοί στο πρόσωπό του, ή ψυχρά μανία που ένοιωσε όλόκληρο το κορμί του... «Ω! Νοιώθω ότι ποτέ δεν θά αντίληφθής αυτό το κομμάτι της ιστορίας μου. Υπάρχει κάτι το τόσο φρικώδες, το τόσο έξευτελιστικό, στο να βλέπεις τη ντροπή σου άκάλυπτη μπρός στο μόνο πρόσωπο πάνω στη γη από το όποιο θά θέλατε να την κρύψετε.

— Πάολα!.. Η φωνή του πατέρα μου ήταν σκληρή και βραχνή από όργη. Με μια γρήγορη κίνηση στράφηκε προς τον Τέρρου.

— Βρώμικο παληόσκυλο— άρχισε. Βλέποντας όμως, ότι μαζεύοταν κόσμος, ο όποιος μ'αε κυττούσε μ'αε τράβηξε σ' ένα μικρό δωμάτιο άναμονής.

— Μπορούμε ν' άποφύγουμε την διαπόμπευση! έβρυχθήκε με τέτοιο ύφος σαν να πίστευε ότι ο Τέρρου κι' εγώ δεν είχαμε πιά άρκετή σεμνότητα ώστε ν' άποφύγουμε το ρεζίλμα μπροστά σε κόσμο. Η όργη άρχισε να κολλάζη μέσα μου. Σιγά-σιγά ένα θανάσιμο μίσος γέμισε την ψυχή μου εναντίον του πατέρα μου, γιατί καταλάβαινα πως άρχισε να με περιφρονή. Ο φόβος όμως που είχα γι' αυτόν, έδω και δέκα χρόνια έπνιξε την όργη μου.

Δεν μπορώ να μιλήσω σήμερα για ότι συνέβη κείνο το πρωί. Δεν θυμόμαι πολλά από εκείνα που έλεγε ο πατέρας. Τα ύπόλοιπα δεν θέλω να τα σκεπτόμαι. Ο Τέρρου καθόταν κατακίτρινος και τρέμον-

— Μην ύποκρίνεσάι, Πάολα...

τας. Η νεανική του αυτοπεποίθησις είχε κάμει φτερά.

Δ' αποτελεσμα της φοβής: εκείνης ώρας ήταν ο γάμος μου.

Έγινε διαστρικά, πρόσωγα μέσα σ' ένα σκουπισμένο γραφείο. Ο πατέρας μου μαυροβόρησε έστρεξε στο βάθος του δωματίου σαν δήμοιο. «Όλα τα παιδικά μου όνειρα για το γάμο μου είχαν κάμει φτερά. Όπως κάθε κορίτσι όνειρευόμουν κι' εγώ ένα μακρύ άργυρούσαντο φόρεμα, λευκά ρόδα, πολλά κερτιά και άνθη, μεθυστική μουσική. Τώρα όλ' αυτά είχαν διαλυθθ. Ο Τέρρου άρχισε να με μισή από την ίδια στιγμή— και με μισούσε διπλά εξ' άφορηής του πατέρα μου.

Δεν είναι δύσκολο να φαντασθής π' άποτελέσματα ενός τέτοιου γάμου. Καμιά ευτυχία, καμιά άπόλαυσις. Ο Τέρρου διέκοψε τις σπουδές του, γιατί οι γονείς του δεν ήθελαν να έξακολουθήσουν να τον συντηρούν, άφοδ έπρεπε να συντηρούν μαζί μ' αυτόν και μένα. Βοήθησε δουλειά στη μικρή πόλη μας, μια δουλειά ή όποια μόλις του έδιδε όσα ήσαν άπαραίτητα για να ζήσουμε. Προσπάθησα να έργασθώ κι' εγώ για να τον βοηθήσω. Δεν υπήρχε, όμως, έργασία για μια άδέξια, άσυνήθιστη κι' άνωποστηρίκτη γυναίκα. Έτσι άρκεσθήκαμε στην περιορισμένη ζωή που αποτελούσε μια παρωδία συζυγικής ζωής.

Ο Τέρρου μετεβλήθηκε από την πρώτη βραδυά του γάμου μας. Η ευθυμία, το θεληγτρο και ή ευγένειά του, που μ' έκαναν να τον αγαπήσω τόσο πολύ γάθηξαν δια μίας. Στη θέση του παλκού γελαστού Τέρρου, υπήρχε τώρα ένας άνδρας μεταγλητικός, ντροπισμαμένος για τη ζωή του, την έργασία του, το σπίτι του, τη γυναίκα του!

Οι προσπάθειές μου να διασώσω κάτι πήγαν χαμένες. Προσπάθησα να εύπροπίσω το διαμέρισμά μας και να το κάμω άνετο και ευχάριστο. Στο κάτω κάτω σκεπτόμουν αν ο Τέρρου δεν εύρισκε την ευτυχία σπίτι του, θάβρισκε τουλάχιστο την άνεση. Από το σπίτι του πατέρα μου έστέλναν τα ρούχα μου. (Ποτέ δεν θά πήγαινα να τα ζητήσω ή ίδια, άκόμα κι' αν έπρεπε να φορώ κουρέλια σ' όλη μου τη ζωή. Μόνον ή σκέψη ότι θά ξανάβλεπα τον πατέρα μου, άποτελούσε για μένα μαρτύριο). Όταν πήρα τα ρούχα μου, άρχισα να ντύνομαι με φροντίδα. Ήθελα να φαίνωμαι κομψή στα μάτια του Τέρρου.

Δεν ήτο άκεστό. Τα βράδυα βοθίζοταν στη μελέτη των άπογευματινών εφημερίδων και δεν σήκωνε τα μάτια του παρά για να μου πη «ένα σπύρο, παρακαλώ» ή «είπες τίποτα».

Μόλις τελείωνε το δείπνο, έθαζε το σακκάκι του κι' έθγαινε έξω. Τί άλλο μπορούσε να τον κάμνη να θγαίνη παρά μόνον το γεγονός ότι βρισκόμουν εγώ μέσα στο δωμάτιο;

Έπτά εβδομάδες μου είχαν άφήσει ξεκάθαρα τα ήγνη τους κάτω από τα μάτια μου, και σ' όλα μου τα χαρακτηριστικά που μ' έκαναν να φαίνωμαι πολύ γοτά. Μετά έπτά εβδομάδες άντελήφθην ότι έπρόκειτο να γίνω μητέρα.

Άποτελούσε ένα είδος πικρής ειρωνείας ότι ή μοναδική βραδυά του έρωτά μας θά άφηνε ένα ζωντανό σύμβολο.

«Είναι γελού, γελού! σκεπτόμουν καθώς επέστρεφα από το γιατρό. Ένα παιδί του Τέρρου και δικό μου!» Ένα ύστερικό γέλιο με έπιασε στη σκέψη αυτή, που κατέληξε σε δάκρυα.

Δακρυσαμένη, κείνο το βράδυ, διέκοψα την ώρα του δείπνου, την δλακώδη σιωπή. Τέρρου, είπα, έχω... έχω κάτι να

«Σε κέρδισα στο στοιχημα»

σου εξομολογηθώ, ψιθύρισα και ξέσπασα σε λυγμούς.

Με κτύπησε μ' ανυπομονησία, καθώς κρατούσε την έφημερίδα, περιμένοντας να συνεχίσει. Βλέποντας απέναντί μου, το ενοχλητικά αδιάφορο πρόσωπό του, μου έρχόταν να φωνάξω. «Πώς με κτύπησες μ' αυτόν τον τρόπο Τέρρου! Πώς τολμάς να με κτύπησες έτσι! Είναι το παιδί μου— το δικό σου και το δικό μου παιδί!»

Δεν το έκαμα όμως. Τα λόγια μου ήταν μονότονα συσφυσμένα. Τούπα μόνον:

— Τέρρου, θά γίνει μητέρα...
«Έγινα κατακόκκινη μόλις το είπα. Σηκώθηξα ξαφνικά για να τον αφήσω. Δεν θά μπορούσα να υποφέρω την ήλιθια μετάνοια ή όποια ήμουν βέβαιος ότι θά ζωγραφιζόταν στα μάτια του.

Και έντοτοι, έγινε κάτι για το οποίο δεν ήμουν διόλου προετοιμασμένη. Ο Τέρρου πετάχτηκε από τη θέση του και με πλησίασε. Βαρειά τα χέρια του σαν σίδερα, έπεσαν στους ώμους μου κι' έστρεψε το πρόσωπό μου κοντά στο δικό του. Μόρφασε σαν μισοτρελλός!

— Δεν θέλω παιδί, Πάολα! βρυχήθηκα. Δεν το θέλω. Άρκετά έπαθα— αυτό όμως όχι! Έσύ κι' ο πατέρας σου με υποχρεώσατε να εγκαταλείψω τις σπουδές μου και να εργάζομαι στην τρώγλη ενός γραφείου για να ζήσω. Με υπεχρέωσε να σε παντρευτώ—σουλαιθώνοντάς με μαζί σου, εξ' αφορμής ενός ήλιθιου στο:χημάτος που εδέχθηκα. Κανείς σας όμως δεν μπορεί να με δεσμεύσει σ' αυτή τη σχολίαση ζωής, μ' ένα παιδί ή με οτιδήποτε άλλο. Ένα παιδί—εγώ πατέρα! Είναι γελοίο!... Παντρεύτηκα γυναίκα που δεν επιθυμούσα και τώρα θ' αποκτήσω και παιδί. Κι' αυτά όλα για ένα παινιδί!

Με μανία κατέβασα τα χέρια του από τους ώμους μου.

— Τι παινιδί έννοεις; φώναξα. Για ποιο στοιχημα μιλάς;

— Έννοώ αυτό που λέγω—ένα στοιχημα! Μόνο που δεν υπελόγησα ότι μπορούσε να εμφανισθί ξαφνικά ο πατέρας σου, με μια άδεια γάμου στο χέρι!

— Τέρρου! ξεφώνισα. Αυτό είναι φέμμα! Μ' αγαπούσες Τέρρου...

Απομακρύνθηκε άρχα από κοντά μου πριν μου πετάξή κατάμουτρα έλο το δηλητήριο της εξήγησέως του.

— Μην είσαι τρελλή, Πάολα! Τι θα ροιούσες πως ήταν; Άκουσε την αλήθεια: Στο χορό της Λέσχης στοιχημάτισα με τον Έρρικο, τον Ντίκ και τον Ζακ Κάντλες. Μήπως ρώτησα ποιά ήσουν όταν σε είδα να χορεύεις μ' αυτόν τον ήλιθιο αίλο σου. Μου είπαν να μην ένοχλοῦμαι γιατί κανείς δεν μπορούσε να σε πλησιάσει εξ' άποστάσεως δέκα θημάτων άκόμη κι' αν προσπαθούσε όλόκληρο χρόνο.

Έβαλα στοιχημα δέκα δολάρια— δέκα δολάρια με τον καθένα τους, ότι μέσα σε δυό εβδομάδες θάχα έτσι κι' αν ζητούσα από σένα! Τριάντα δολάρια— τριάντα δολάρια και κούττα τί κέρδισα!

Άκίνητη στη μέση του δωματίου, ήκουσα να κλείνει την πόρτα με θόρυβο πίσω του και να κατεβαίνει διαστικά τη σκάλα.

Τα λόγια του που άντηχοσαν άκόμη στ' αυτιά μου, κούρλιασαν και τη τελευταία γλυκειά άνάννηση που έμεινε

απ' αυτή την τρομερή νύκτα στο ξενοδοχείο.

«Ως τότε νόμιζα ότι ο Τέρρου μ' είχε αγαπήσει; κι' ότι θά με ξαναγαπούσε μόλις έσβυνε ή αγανάκτησής του έναντίον μου πατέρα μου. Ζούσα μ' αυτήν την ελπίδα. Και τώρα! Μάθαινα ότι με είχε κάνει δική του για ν' αποδείξει τη ματακτητική του δύναμη.

Ε'

Αυτό που έκανα ύστερ' απ' αυτή τη σκληρή τὸ έκανα δίχως ναχω συνειδηση του τί κάμνω. Έτσι έπρεπε να γίνει. Μάζεψα τα πράγματά μου κι' αφού τα έτοιμάσα κάθησα να γράψω μια σημείωση στον Τέρρου. Δεν αισθανόμουν πιά τίποτε, άπολύτως τίποτε. Ούτε άκόμα τις λίγες λέξεις με τις οποίες του έλεγα ότι επιθυμούσα να μην τον ξαναδω ποτέ πιά. Σκέφθηκα άκόμη ότι έπρεπε να εϊδοποιήσω το γαλατά ν' αφήσει το πρωί μια λίτρα γάλα άντι για δύο.

Όταν βρέθηκα μπροστά στο σπίτι του πατέρα μου, μου φάνηκε ότι είχα να το δώ ένα όλόκληρο αιώνα. Πλήρωσα το ταξί, άνοιξα τη βαρειά καροδίτσα παράταξί, και γλύστρησα μέσα ήσυχα. Το φως ήταν άναμμένο στο γραφείο του πατέρα. Προχώρησα σ' αυτό άρχα. Τα θήματά μου πνιγόταν πάνω στο χοντρό χαλί.

Δεν μ' είχε προσέξει ως τη στιγμή που βρέθηκα μπρος στο τραπέζι του. — Πάολα!... ψιθύρισε συγκινημένος και σηκώθηκε να με στηρίξει να μην πέσω.

Δεν λιποθύμησα! Έτρεξα. Μ' ώδηγησε κοντά στη θεράσστρα, με τοποθέτησε πάνω στο ντιβάνι και μούφερε ένα ποτήρι νερό. Άρχα άρχισα ν' αντιλαμβάνομαι με το κουρασμένο μυαλό μου κάτι το διαισθητικό, κάτι το αναπάντεχο στη μορφή του. Κάποια θαυιά θλίψη ζωγραφιζόταν στα μάτια του.

Τί συμβαίνει Πάολα;

Δεν είχα άκουσει ποτέ νάναι τέτοια ή φωνή του. Όλη ή τρυφερότητα, όλη ή ευγένεια του κόσμου κλεινόταν σ' αυτές τις λέξεις.

— Θα γίνει μητέρα.

— Είπα τις λέξεις αυτές όπως τις είχα πη στον Τέρρου. Δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι ένα πράγμα τόσο φυσικό μπορεί να λεχθί διαφορετικά και με περιστροφές.

— Ο Τέρρου συνέχισα δεν μ' αγαπά. Με παντρεύτηκε για ένα στοιχημα τριάντα δολαρίων. Γι' αυτό με ώδηγησε στο ξενοδοχείο.

Αναστατωμένη, εξητλισμένη, ταπεινωμένη, δεν μπορούσα να συνεχίσω τις εξηγήσεις μου.

— Γύρισα στο σπίτι πατέρα... πρόσθεσα για να τελειώσω, αφήνοντας τον ανεξήγητα πολλά πράγματα. Εξέσω του δεν με θέλεις εδώ, αλλά δεν έχω και πού άλλου να πάω, στη κατάσταση που βρίσκομαι. Όταν γεννηθί το παιδί μου, θά φύγω μακριά!

— Πάολα!... φώναξε ο πατέρας. Τὸν κτύπησα άκίνητη χωρίς να πιστεύω.

— Πάολα, συνέχισε εκείνος. Σε θέλω εδώ. Πίστεψέ με. Πίστεψέ με Πάολα

ότι σαν πατέρα ντρέπομαι για κείνο το πρωί, για την άνάξια συμπεριφορά μου, για τον τρόπο που σου φέρομαι. Δεν έχω τίποτε άλλο να ντραπώ στη ζωή μου. Γέρασα Πάολα! Γπήρε άλύγιστος κι' έγώιστής. Ο έγωισμός μου κατέστρεψε τη ζωή σου. Η Άλίχη θά με μισή γι' αυτό!

Χωρίς καλά-καλά να το καταλάβω κρεμάστηκα στο λαμπό του, άκριβώς όπως φανταζόμουν ότι θάκανε ή μητέρα για να τον παρηγορήσει. Το πρόσωπό μου έβγαλε το δικό του, κι' έπειτα από δέκα χρόνια, δέκα άτέλειωτα χρόνια, το τείχος που ύψωνόταν άνάμεσα σε μένα και στον πατέρα μου γκρεμίζόταν.

Υστερ' από μια εβδομάδα, έφυγα για το Ρένο. Έμεινα εκεί έξη εβδομάδες ως ότου έκδοθη το διαζύγιο.

Επανόρμισα στο σπίτι. Έμοιαζα με τρομοκρατημένο έρμηίτη. Φοβόμουν τον κόσμο. Απέφευγα να πάω στα καταστήματα ν' αγοράσω τα άπαιτούμενα για το παιδί από φόβο μην συναντήσω κανένα γνωστό, κάποιον ο οποίος θά γνώριζε τον Τέρρου, το στοιχημα και τη τραγική, εξευτελιστική ιστορία του γάμου μου. Τέτοιες ιστορίες δεν κρατούνται μυστικές. Δεν είχα επιστρέψει από το Ρένο κι' όλη ή πολιτεία τὸ γνώριζε.

Ζούσα μόνο για το παιδί και για τον πατέρα μου. Ήταν ο διαρκής μου σύτροφος μιάς ανεξάντλητης παρηγοριάς. Τη βραδεία που γεννήθηκε το παιδί εκείνος ξενούχτηκε.

— Θα το βαπτίσουμε Άλίχη, τὸ είπα ψιθυριστά όταν το πρωτόκρίσα στην άγκαλιά μου. Άλίχη σαν και τη μητέρα. Έκείνος μόλις με πρόσεχε. Χαμογελοῦσε στη δεύτερη Άλίχη που τὸν ένθουσίαζε.

Ούτε ή άφοσίωση, ούτε ή αγάπη του πατέρα δεν μου ήταν άρκετά. Έκείνο που μιά γυναίκα επιθυμεί, δεν είναι ή αγάπη του πατέρα, όταν μάλιστα κρατά ένα παιδί στην άγκαλιά της. Ποιούσα κάτι άλλο. Έκείνο που έδλεπα στα πρόσωπα των νεαρών συζύγων, οι όποιοι πηγαίνονταν στο μαιευτήριο, για να έπισκεφθουν τις γυναίκες των. Όλοι τους φαινότουσαν τόσο ευτυχισμένοι.

Και οι νεαρές εκείνες μητέρες—γυρίς ιδιαίτερο δωμάτιο, χωρίς ιδιαίτερη νοσοκομια, δίχως τα ωραία λουλούδια πο' έστύλιε ο πατέρας— όλες ήταν άρκετά ευτυχισμένες, γιατί είχαν πίστη στον έρωτα και τις έκανε να αισθάνονται, δύναμη κι' αυτοπεποίθηση. Πολλές φορές έκρυβα το κεφάλι μου κάτω από το προσκεφάλι για να κρύψω τα θερμά δάκρυα τα όποια δεν μπορούσα να συγκαταήσω. Έκλαια γιατί μου έλειπε αυτή ή πίστη.

Δεν επιθυμούσα τον Τέρρου. Δεν ήθελα να τον ξανασυναντήσω πιά. Ούτε ήταν ή μοναξιά που με βασάνιζε. Έβλαια γιατί δεν μπορούσα να πιστέψω στο μόνο πράγμα που μπορούσε να όλοληρώσει τη ζωή μου, να την γλυκάνη, να της δώση πραγματικότητα. Απλούστατα δεν μπορούσα να ξαναγαπήσω. Δεν μπορεί κανείς να πιστέψη σε πράγματα που τον συνέτριψαν. Άκόμα κι' ένα ζώο, όταν μιά φορά τὸ δείρουν άπομακρύνεται φωνάζοντας όταν συναντήση άνθρωπο με ραβδί στο χέρι.

ΣΤ'

Όταν ή Άλίχη έγινε ενός μηνός, κάναμε μιά μικρή γιορτή στο σπίτι. Είχα γυρίσει από το νοσοκομείο με δύο έβδομάδων. Κείνο τὸ βράδυ ο πατέρας

μπήκε στην κρεββατοκάμαρά μου, κρατώντας στα χέρια του ένα κροστάλινο ποτήρι κρασί.

— Στην υγεία της Άλίχης και της μητέρας της είπα.

Χαμογελοῦσε. Θα μπορούσα ναμουν ευτυχισμένη, αν δεν σκεπτόμουν ξαφνικά ότι ή ευχή δεν ήταν τέλεια. «Στην Άλίχη και τους γοντρούς της» θά έπρεπε να μωρη ή πη σκέφθηκα πικρόχολα.

Την επομένη τὸ μεσημέρι, ο πατέρας μου τηλεφώνησε ότι θαρχόταν μ' έναν ξενο στο σπίτι. Με παρεκάλεσε να πω της Μάρθας να έτοιμάση κάτι τὸ ιδιαίτερο για τον ξενο. Ήλθαν στις έξη. Ο πατέρας ήτο άφρημένος, κουρασμένος, σαν ναχε χάσει καμιά μάχη. Ο ξεένος άκολουθούσε πίσω του. Ήταν ένας άνδρας ύψηλός, με ξανθά μαλλιά, που λαμποκοπούσαν στο μουντό φως του γάω. Φαινόταν σαν να κτύπησε τον πατέρα μ' αγωνία.

«Ολ' αυτά τ' άντελήφθηκα, με μιά διαστατική ματιά που έοριξα, πίσω από την γυάλινη πόρτα, γιατί διαζόμουν να κοιήσω την Άλίχη πριν έλθουν. Με πρόλαβαν όμως και μπήκαν μέσα.

— Πάολα, είναι ο Άλεξ Μαρσάλ. Έρχεται από την Νέα Υόρκη για δουλειές. Είναι ο δικηγόρος μου, αν και μοιάζει σαν μαθητής γυμνασίου.

Και στρεφόμενος προς τον άνδρα: — Άλεξ, είναι ή κόρη μου ή Πάολα, και αυτό, προσέθεσε δείχνοντας την Άλίχη, είναι ή παρηγοριά ενός γέρου. Η έγγονή μου Άλίχη!

Τα μάτια του Άλεξ είχαν καρφωθί πάνω στα δικά μου. Στο βλέμμα του υπήρχε κάτι που ύπνώτιζε. Έγώ στεκόμουν ψυχρή. Το φευγαλό μειδιάμα του, σκόπιμα τη μαγνητική εκείνη θερμότης προσωπικότητας ή όποια μ' είχε κάμει να προσέξω τον Τέρρου.

— Άλεξ, επανέλαβε ο πατέρας, δες τὸ έγγονάκι μου.

Έκείνος γύρισε και μειδίασε στην Άλίχη. Για μιά στιγμή, νόμισα ότι τὸ φως του δωματίου σβύστηκε, βυθίζοντας τὸ δωμάτιο στο σκοτάδι. Δεν άνοῦμαι ότι έννοιασα κάτι να γίνεται άνάμεσα σε μένα και στον Άλεξ. Άλλά μπορούσα άκόμη να φυλαχθώ.

Άθελά μου και για τὸ χατήρι του πατέρα, κράτησα σ' έναν ζωηρό τόνο τη συζήτηση κατά τὸ δείπνο. Ο Άλεξ κατάρθωσε με τη συζήτηση να διώξη την αιωπηλή θλίψη του πατέρα, που τὸν κατείχε όταν μπήκε στο σπίτι. Άκόμα πρόσεξα όταν πέρανε τον καφέ στο σαλονάκι, ότι ο Άλεξ κατέβαλε κάποια προσπάθεια να μην συζητή ούτε για δουλειές ούτε για την πόλη μας. Όταν σέρβιρα τον καφέ, άντελήφθην ότι έπρεμα. Η παρουσία του Άλεξ δεν μου φαινόταν ικανή δικαιολογία γι' αυτό. Γιατί αλήθεια να χάσω τη σοβαρότητά μου και την εμπιστοσύνη στον έαυτό μου; Έπειδή ο πατέρας φιλοξένησε έναν ύψηλό ξανθό άνδρα που τα μάτια του είχαν μιά παράξενη δύναμη; Θα εξακολουθούσα λοιπόν να είμαι μιά τρελλή σ' όλη μου τη ζωή;

Ο Άλεξ έσυρε την έκουμένη για την Νέα Υόρκη. Δεν μπορούσα όμως να τον ξεγιάσω όσο κι' αν προσπαθούσα. Είχα άποφασίση να μην δημιουργήσω πιά κανένα δεσμό με άνδρα. Θαχω πάσει πάνω από έκατο φορές αυτή την άπόραση, και μ' όλα ταῦτα δεν μπορούσα ν' άποφύγω

την άνάννηση των γαλάζιων εκείνων ματιών.

Ξαφνικά μιά μέρα ο πατέρας άρρώστησε.

Δεν πρόσεξε ένα μικρό κροολόγημα κι' αυτό τον γύρισε σε πνευμονία. Κάθε άλλη σκέψη, άκόμα κι' ή σκέψη του Άλεξ σβύστηκε από τὸ μυαλό μου μπρος στον κίνδυνο που έδλεπα να άπειλή τον πατέρα μου. Πέρασα μερόνυχτα τραγικής άγωνίας, καταβάλλοντας κάθε προσπάθεια να τον σώσω. Όλα όμως πήγαν χαμένα. Καμιά φροντίδα δεν μπορούσε πιά να τον σώσει.

— Πάολα, ψιθύρισε με μισόσβυστη φωνή. Πάολα λυπούμαι γιατί, λυπούμαι γιατί...

Αυτό ήταν έλο. Τὸ παθητικό, τὸ πνευμένο ψιθύρισμα, έπρεπε να τὸ συμπληρώσω εγώ ή ίδια «Λυπούμαι για τον Τέρρου, για τὸ πρωί έκείνο στο ξενοδοχείο, για όλα τα πριν από τὸ πρωί έκείνο, Πάολα!» Έτσι φανταζόμουν ότι θά τελείωνε τα λόγια του ο πατέρας μου.

Αν ήμουν διορατική θά έννοῦσα τότε τί ήθελε πραγματικά να πη.

Ζ'

Πέρασε άρκετος καιρός ως ότου συνήθισα στο θάνατο του πατέρα. Κούτταξα τη μαύρη τουαλέτα μου, και σχεδόν άσυνείδητα, έψαχνα γύρω για ν' ανακαλώω τὸ σταχτι κεφάλι του σκυμμένο πάνω στο τραπέζι. Πολλές φορές είναι δύσκολο να πιστέψη κανείς στο θάνατο.

Μετα δυό μήνες ο Άλεξ μούγραψε αν μπορούσε να με επισκεφθί. Γνώριζα ότι σύντομα θαρχόταν στο Άτκιν. Οι υποθέσεις του πατέρα βρίσκονταν στα χέρια του κι' έπρεπε να φροντίση γι' αυτές.

Όταν τὸ έγραφα την άπάντηση είχα καταλήφθί από ένα φοβερό ένκυσρισμό, σε να προαισθανόμουν τὸ μαρτύριο που έποδκναι ν' άκολουθήση.

Όταν έπί τέλους ήλθε δειπνήσαμε στο σπίτι τυπικώτατα. Μιλούσαμε για ένα σωρό αδιάφορα πράγματα.

Είμαι τρελλή Πάολα! Μιά συναισθηματική τρελλή! έλεγα στον έαυτό μου.

Όταν τελειώσαμε τὸ δείπνο και πήγαμε στο σαλονάκι, άρχισα να ελέγγω τις σκέψεις μου. Κάθισα άναπαυτικά κοντά στη φωτιά. Ο Άλεξ ήταν σιωπηλός.

Έστρεψε στηρίζοντας τον άγκώνα του στο μαρμαρο της θεράσστρας. Απότομα ρώτησε:

— Τι θά κάνετε τώρα σεις κι' ή Άλίχη; Ποιά είναι τα σχέδιά σας;

Ξαφνιάστηκα από την ερώτηση.

— Θα μείνουμε εδῶ άπληνησα. Τὸ σπίτι είναι μεγάλο για δυό πρόσωπα είν' ή αλήθεια, αλλά τ' αγαπώ και τώρα τὸ σπίτι μου. Έδωτυχως έχω άρκετά χρήματα για να ζήσω...

Ο Άλεξ πλησίασε περισσότερο στη φωτιά κι' έπειτα γυρίζοντας προς έμένα πλησίασε και κάθισε στην άκρη της πολυθρόνας απέναντί μου. Με φωνή σιγανή, άρχα, άρχισε να μιλά.

— Πάολα, συνγώρησε με... αν άποασίζω να σου τὸ πῶ τόσο σύντομα. Πρέπει να σου τὸ πῶ τώρα, έπσω κι' αν έστω κι' αν ο πατέρας σου... Στυαύτησε άπότομα. Σε λίγο πὸσθεσε σταθερά.

— Πάολα, έξοισε ότι για τους δυό μας, δεν είναι έτσι...

Η άπίλωση με την όποια άνεγνώριζε τον έδλο δεσμό ο ήσους μες έννοιασε αυτή την αδιόρατη έλξη, έναντίον της ό-

ποιάς τόσο είχα παλαίψει, με κατέληγτε. Και τὸλεγε αυτό με τὴν παιδική άφέλεια, άκριβώς όπως και ο Τέρρου! Η τελευταία αυτή σκέψη ήλθε στην ώρα της. «Α όχι, όχι!» Δεν θά ξαναδοκίμαζα την πικρία της άπογοητεύσεως—αὐτὸ ὀχι πιά!

— Δεν ξέρω τί έννοείτε Άλεξ, είπα ψυχρά.

— Μην υποκοίνεσαι Πάολα. Δεν υπάρχει άνάγκη. Τὸ ξέρεις ότι σε αγαπώ. Από κείνη την πρώτη βραδεία έπρεπε να ξέρης ότι σε σκεπτόμουν διαρκώς. Σκεπτόμουν πότε θά σε ξανάδλεπα.

— Όχι, ψιθύρισε, όχι!...

— Αυτή ή πόλις, συνέχισε ο Άλεξ δεν είναι ο τόπος όπου μπορεί να ζήσης Πάολα! Δεν μπορείς να είσαι ευτυχισμένη εδῶ. Γι' αυτό έπρεπε να σου τὸ πῶ τώρα, όχι άργότερα. Θέλω να σε άπομακρύνω από εδῶ, άγάπη μου!... Μ' αγαπάς! Τὸ λένε τα μάτια σου...

Δεν μπόρεσα ν' άντισταθῶ όταν μ' άγκάλιασε. Και τὸ χείλι του βρήκαν τὰ δικά μου. Τὸ φίλι του δὲ είχε μιά δύναμη, που μοιαί της δεν γνώρισα πριν. Είχα μεθύσει. Ξαφνικά συνήλθα, κι' άπομακρύνθηκα απ' αυτόν. Ουμήθηκα την πρότασή του.

Χωρίς άλλο γνώριζε την ιστορία μου. Γιατί άλλωστε θά μου έλεγε ότι δεν μπορώ να ζήσω εύτυχής στο Άτκιν. Επισής ήξερε ότι είχα λεπτά από τον πατέρα. Αυτό επιθυμούσε. Ποιός νεαρός δικηγόρος που άγωνίζεται με τὴ ζωή δεν θά τὸ ήθελε; Κι' αυτή τη φορά, θά παρσούροντο δύο. Έγώ και ή Άλίχη. Έπρόκειτο για παινιδί για ένα άλλο παινιδί. Και την φορά αυτή τὸ στοιχημα θά ήταν μεγαλύτερο.

Έπρεμα από όργη και μίσος.

— Μην τολμήσης να με έγγιγής! φώναξα με όρμη. Δεν θέλω να σε παντρευτώ, άκόμα κι' αν θάσαι ο τελευταίος άνδρας που θά μείνης πάνω στη γη. Σε μισώ, σε μισώ! Τ' άκοις;

Η λύπη που είδα στο πρόσωπό του σταμάτησε τὸ ύστερικό, τὸ μελοδραματικό μου έξέσπασμα.

— Δεν ήξερα, Πάολα, είπα λυπημένα. Δεν ήξερα ότι αυτό θά σου έκανε τόσο κακό!

Έκρυψα τὸ κεφάλι μου μέσα στις παλάμες μου κι' άρχισα να κλαίω σαν παιδί. Σ' αυτή τη θέση ήμουν όταν αισθάνθηκα, να με φιλή στο άγόυλο, όπως φιλούν τὰ κλαίσιμα παιδάκια, ήρεμα, εύγενικά, γλυκά.

Είμαι ένας θλάκας άγάπη μου, να σου μιλήσω γι' αυτό. Ένας πολλός θά είχε την έξυπνάδα να πειμένη έως ότου ξενασθί εκείνη ή άλλη ύπόθεση...

— Πώς, ξέροισ λοιπόν την περίπτωση του Τέρρου; ρώτησα. Ο Άλεξ όμως δεν μ' άπάντησε σαν να ήην υ' άκουσε.

— Έπιποσέω κατ' εῦδειαν στην Νέα Υόρκη, Πάολα. Ένεις καιὸ άκόμα ν' μάθης να πιστεύεις στη ζωή. Δεν θά σ' ένουλήσω ποτέ. Σου τ' δοκίμωμαι. Δεν τὸ επιθυμώ. Άλλά προσπάθησε να θυμάσαι, άγαπημένη.

Σταμάτησε ένα λεπτό στην πόστα και συνεπλήρωσε: Προσπάθησε να θυμάσαι ότι σ' άναπαύ, σ' άναπαύ με όλη μου τη δύναμη. Κι' πώς θά σε πεισμένο πάντα.

Θά σε σπνή παλάξενο πώς σαν έσυρε έκλαβα πολύ. Λυπόμουν γιατί τὸν στενονοήθησα. Θυμόμουν την άπονοήτευσή μου από τον Τέρρου. Ήταν δυνατή ν' άναπήσει παρὰ τη θελήσή του. Άλλά ποτέ δεν έδλην την καρδιά μου σ' ένα άνδρα, χωρίς να ήμουν βεβαία ότι εννοεί να

του την εμπιστευθώ. Και το χαμόγελο του 'Αλεξ, οι απότομες μεταπτώσεις του, μου θύμιζαν τόσο πολύ τον Τέρου. Πώς μπορούσα να είμαι βέβαια ότι δεν έπηρεάζονταν από τα πατρικά μου χρήματα, και ότι δεν ήταν ψεύτικη και προσποιημένη η τρυφερότης του;

Στο τέλος έπαυσα να σκέπτομαι και έστρεξα κοντά στην 'Αλίκη. Μπορούσα να ξεγιάσω τον 'Αλεξ.

'Εβδομάδες ολόκληρες έζησα άφωσμημένη ολότελα στο παιδί μου, αγοράζοντάς του ένα σωρό παιχνίδια. Κάποια μέρα ένα μήνα μετά την αναχώρησή του 'Αλεξ είδα ένα ωραίο πιάνο. Σκέφτηκα να το αγοράσω, να μάθω να παίζω και άργότερα να βοηθήσω την 'Αλίκη να μάθω κι' αυτή.

'Εδωσα γι' αυτό ένα τεύχος έπτακοσίων πενήντα δολλαρίων και παρακάλεσα να μου το στείλουν σπίτι. Το ίδιο απόγευμα η Μάρθα μου ανήγγειλε ότι ο κ. Τόνλεϋ με ζήτησε στο τηλέφωνο. 'Απόρησα αλλά πήγα στο άκουστικό. 'Ο κ. Τόνλεϋ ήτο ο Πρόεδρος της τοπικής Τραπέζης, με την όποιαν ο πατέρας μου συναλλασσόταν. Τι να με ήθελε;

Χωρίς να μου εξηγήσει τον λόγο, μου είπε να πάω το ταχύτερο στο γραφείο του.

Τον έπεσεκέθηκα άμέσως. —'Ελα Πάολα, κάθισε, μου είπε με τη βραχνή του φωνή.

Κάθησα απέναντί του.

— Πρόκειται για την συναλλαγματική των έπτακοσίων πενήντα δολλαρίων την όποιαν σήμερα το πρωί έδώσατε στον κ. Μάρκερ. Δεν μπορούμε να την εξοφλήσουμε.

'Απόρησα. Δεν μπορούσα να καταλάβω. Γνώριζα ότι είχα χρήματα, χρήματα άρκετά.

—'Εχετε άδικο είπα, συζητώντας την άναπνοή μου. Κάποιο λάθος θα κάνετε κ. Τόνλεϋ. Την συναλλαγματική την εξέδωκα εις όνομα του λογαριασμού του πατέρα. Αί καταθέσεις του μου ανήκουν. Πιστεύω ότι ο κ. Μάρσαλ εφρόντισε να τακτοποιηθώ το ζήτημα.

'Ο κ. Τόνλεϋ κτύπησε μ' ένα κονδυλομάχειο το τραπέζι νεύρικά. Σιωπούσε. 'Όταν τελείωσε, περίμενε λίγο συλλογισμένος και κατόπιν είπε αποφασιστικά.

— Ναι, Πάολα. Γι' αυτό ακριβώς θέλησα να σε δω. 'Ο κ. Μάρσαλ φρόντισε για όλα με το δικό του τρόπο.

Σταμάτησε. Το πρόσωπό του έδειχνε άμηνανία. 'Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά, ώστε για μία στιγμή νόμισα ότι θάφυγε από τα στήθη μου. Μια προμερή ύποψία μου γεννήθηκε. 'Η ύποψία ότι ο 'Αλεξ κατεχράσθηκε τα χρήματά μου.

'Ο κ. Τόνλεϋ νίκησε τους διαταγμούς του και συνέισε.

— Δεν είναι εύκολο να σου εξηγήσω, Πάολα. Και αυτός ο νεαρός δικηγόρος αν τώξανε αυτή τη στιγμή από που κάνω, θα με ξέσχιζε ζωντανό. Πάολα! 'Ο πατέρας σου σου άφησε πεντακόσια δολάρια και το σπίτι. Μόνον αυτά. Τα άλλα που τα χρήματα τα έχασε σε κάποια άτυχη επίγνωση. Τόν συνεβούλευσα, αλλά δεν με άκουσε!

— Ναι! 'Αλλά από το θάνατο του πατέρα ξόδευσα εγώ πολύ περισσότερα. 'Ετσι δεν είναι; 'Από πού ήταν τα χρήματά αυτά;

Τα χρήματα αυτά προέρχονταν από τον 'Αλεξ Μάρσαλ.

Νομίζω ότι είναι δύσκολο γι' αυτόν να καλύπτει τόσα έξοδα, μαλλονάκι καλύπτει

άρκετά. Βρίσκεται όμως, στην άρχή του σταδίου του, και νομίζω ότι και σύ...

—Είπατε βέβαιος; διέκοψα άπότομα. 'Επέπεσε να ξέρω. 'Αν ο 'Αλεξ το έχανε αυτό για μένα... αν ήξερε ότι δεν είχα χρήματα τότε...

—'Ασφαλώς είμαι βέβαιος! είπε ο Τόνλεϋ και με κύταξε με άπορία για την ικανοποίησιν ή όποια έδλεπε ότι ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό μου.

—Σας εύχαριστώ—σας εύχαριστώ άπειρώς, φώναξα. Και χωρίς να το σκεφθώ πήδησα χαρούμενη σαν μικρό κορίτσι, στο λαμό του και τον φίλησα.

— Θα τρελλαθώ! τον άκουσα να ψιθυρίζει καθώς έκλεινα την πόρτα.

'Ωρισμένως θα πίστευσε ότι προσεδλήθη την ζαφνικά από διανοητική παράκρουση. Τι μ' ένοιαζε! 'Ημουν εύτυχημένη, γιατί διεπιστώνα ότι ο 'Αλεξ μ' αγαπούσε πραγματικά. 'Αγαπούσε έμένα— την Πάολα Μπράντφορντ και όχι τα χρήματά του Μπράντφορντ. Δεν ήταν παιγνίδι. Δεν ήταν ένας προκοιθήρας. 'Αμέσως θυμήθηκα τη γλυκειά του φωνή. «Δεν θα σ' ένοηγήσω αγαπητή Πάολα, θα σ' αγαπώ, όμως παντα».

'Αγαπημένο 'Αλεξ σκεπτόμουν. 'Ηξερεις ποιά ήμουν, την ιστορία μου, ότι ήμουν πτωχή και όμως μ' αγαπήσες τόσο ώστε να φύγεις μακριά και να φροντίζης να δαπανώ όσα χρήματα ήθελα, περιμένοντάς με. Κι' όλ' αυτά χωρίς να ζητή τίποτα!

Γεμάτη εύτυχία έτρεξα σπίτι. Πήγα κατ' εύθειαν στο τηλέφωνο.

—Δόστέ μου παρακαλώ την Νέα 'Υόρκη. 'Επιθυμώ να μιλήσω στον 'Αλεξ Μάρσαλ!

Μόλις άκουσα τη φωνή του 'Αλεξ κυριεύθηκα από τέτοια συγκίνηση ώστε μόλις μόρεσα να συζητηθώ από του ν' άρχισω να φωνάζω, σαν παιδί τρελλό άπό χαρά.

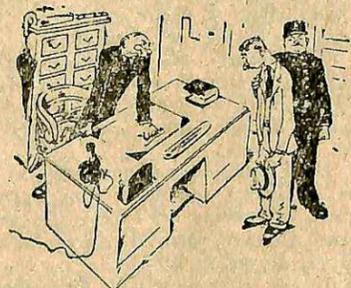
—'Αλεξ! 'Αλεξ! Θέλω πάλι να σε δω. 'Ελα σε παρακαλώ!..

'Απάντησα με έπτά μόνο λέξεις. 'Αλλά ήταν άρκετές.

— Σ' αγαπώ! Τρέχω άμέσως κοντά σου! 'Αγαπούλα!..

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

'Ο άνακριτής.— Στις 4 Μαΐου έκλεψες μερικά ζευγάρια κάλτσες... και σήμερα 3 'Ιουλίου σε συλλαμβάνω πάλι να κλέπτεις κάλτσες...

— Τι να κάνω, κύριε άνακριτά μου; άφού τρουπούνε κάλτσες...

Μαργαρίτες

Το όνομα Μαργαρίτα προέρχεται από τη λατινική, σημαίνει πολύτιμος ήθος και σεμβολίζει την άγνότητα.

Μιά μεσαιωνική παράδοση λέγει ότι οι γυναίκες που φέρουν αυτό το όνομα είναι έξυπνες, πρακτικές, έχουν θέληση και τάξη. Είναι καλόβολες και γεμάτες γλυκύτητα. Λίγο είρωνες, χωρίς κακία όμως.

Χαϊδευτικά του Μαργαρίτα έχουμε στην 'Ελλάδα τα Ρίτα, Μαργαρώ, Ριρή, Μαργή, στη Γαλλία το περίφημο Μαργκό, Μαγκαλί, Μέγκ (όπως ή Μέγκ Λεμονιέ) και Ριρέτ στην 'Αγγλία το Μάτζυ και το Γκούντ.

Η ιστορία είναι γεμάτη από ένδοξες Μαργαρίτες.

Πρώτα-πρώτα, υπάρχει ή 'Αγία Μαργαρίτα, που έμαρτύρησε το έτος 275, εις ηλικίαν 20 ετών. Γεννήθηκε στην 'Αντιόχεια, κι' ήταν τόσο ωραία, ώστε ο Ρωμαίος έπαρχος 'Ολύβριος την έρωτεύθηκε τρελλά. 'Εκείνη όμως τον απέκρουσε, κι' αυτός, για να την έκδικηθώ, την κατεδίωξε ως χριστιανή και την κατεδίκασε σε θάνατο.

'Υπάρχουν όμως κι' άλλες Μαργαρίτες που ή Παπική 'Εκκλησία άνεκήρυξε άγιες: ή 'Αγία Μαργαρίτα της Σ κ ω τ ι α ς (1046-1093), ή 'Αγία Μαργαρίτα της Ο υ γ γ α ρ ι α ς (1242-1271), και ή 'Αγία Μαργαρίτα της Κ ο ρ δ ο υ η ς, που εξηγγόνισε μια σεραλαώδη ζωή μ' ένα θεάρεστο τέλος.

Υπάρχουν κι' άλλες Ιστορικές Μαργαρίτες, λιγώτερο άγιες, ίσως, αλλά περισσότερο ένδοξες.

'Η Μαργαρίτα της Π ρ ο θ η γ κ ι α ς, Βασίλισσα της Γαλλίας και σύζυγος του Λουδοβίκου 9ου, συνώδευσε τον άνδρα της στην σταυροφορία της Αιγύπτου, ένθαρρύνοντας τους πολεμιστάς, και περιποιουμένη τους τραυματίας.

'Η Μαργαρίτα της Βουργουνδίας (1290-1315), Βασίλισσα της Ναβάρρας, είχε τριακί τώνη. Σκοφαντήθηκε επί άπιστικώ, και φυλακίστηκε κατά διαταγήν του συζύγου της. 'Εκεί έδολοφονήθη, πνιγείσα. 'Η Ιστορία της άποτελεί το θέμα του περίφημου δράματος του Δουμά πατρός: «'Ο Πύργος της Νέλ».

'Επειτα ένοηται ή περίφημη Μαργαρίτα των Β α λ ο υ α ή της 'Α γ κ ο υ λ έ μ η ς (1492-1549), Βασίλισσα κι' αυτή της Ναβάρρας, άδελφή του Φραγκίσκου του 1ου. 'Υπόδειγμα καλωσύνης, εύγενείας και μορφώσεως, έγραψε ποιήματα, που είναι γνωστά υπό τον τίτλο: «Μαργαρίτες της Μαργαρίτας τ η ς Μ α ρ γ α ρ ι τ α ς τ ω ν π ρ ι υ κ η π ι σ σ ω ν » !

'Ολωσδιόλου αντίθετη φήμη είχε μια άλλη Μαργαρίτα της Ναβάρρας (1552-1615). Κόρη του 'Ερρίκου Β' και της Αικατερίνης των Μεδίκων, πανδρεύθηκε τον 'Ερρίκο Δ' κι' έγινε περίφημη για τον τυχοδιωκτισμό της. 'Επωνομάσθηκ ειρωνικά Β α σ ί λ ι σ σ α Μ α ρ γ α κ ω ,

Η δεσποινίς... Σίφουνας!

ΤΟΥ ΖΑΝ ΒΑΛΑΜΠΡΕΓΚ

Ο ΖΑΚ ΜΕΡΑΚ ήταν πολύ στενωχωρημένος. 'Αδυνατούσε να βρω μέσα στο έξυπνο της Κουνης 'Ακτής μια θέσι «γωνιακή», ώστε να ταξιδέψω άνετα. Και όχι μόνον αυτό, αλλά δεν εύρισκε και καθόλου θέσι, όλα τα άγώνια ήταν γεμάτα μέγχις ασφυξίας.

Κάποια στιγμή τέλος, ο φίλος μας νόμισε πως βρήκε μια θεσούλα. Μόλις όμως άνοιξε την πόρτα, ορθώθηκε μπροστά του μιά δεσποινίς και τούπε:

— Είναι πλήρες, κύριε!

'Ο Ζάκ Μεράκ διαμαρτυρήθη.

— Συγγνώμη, άλλα μονάχα μιά θέσι βλέπω κατειλημμένη.

'Η άγνωστη τούδειξε πάνω στα δίχτυα, ένα πλήθος από βαλίτσες και βαλιτσόπουλα και είπε:

— Δεν βλέπετε, λοιπόν; 'Όλες οι θέσεις του κουπιναριού είναι πιασμένες.

'Αλλ' ο Ζάκ Μεράκ, σαν πολυταξιδεμένος δημοσιογράφος που ήταν, ήξερε άπό τέτοια. Μπήκε λοιπόν, άδίσταχτα μέσα στο διαμέρισμα και άδιαφορώντας για τα νεύρα της δεσποινίδος, προσπάθησε να βρω μιά θεσούλα, μιά τόση δά θεσούλα και για την βαλίτσα του.

'Εξω φρενών για την άδιακρισία του ένδρός, ή άγαπητή ταξιδιώτισ φώναξε:

— Θεέ!

'Ενας μικρόσωμος γεράκος, ζαρωμένος σε μιά γωνία, κάτω από μιά κουβέρτα, σηκώθηκε, έδειξε το προσωπάκι του και ρώτησε:

— Τι τρέχει, Ούγκρέτ;

'Ο κύριος αυτός, θεέ μου, μπήκε μέσα διά της βίας, μ' έσπρωξε κι' ένοσεί να βγωμε μαζί, για να καθήση αυτός. Σέ παρακαλώ να του τραβήξης τ' αυτιά.

'Ο γεράκος κύτταξε το άθλητικό παράσημα του Ζάκ Μεράκ κι' έβγαλε έναν άναστεναγμό, που έλεγε πολλά.

— Περιμένω, φώναξε ή Ούγκρέτ.

— Νά με περιμένεις, τής είπε ο θεός της. 'Ελα, μικρή μου, δεν είναι ανάγκη να ένκουρίζεσαι. 'Ετσι είναι στα ταξίδια! Δεν μπορούμε να τα θέλουμε όλα δικά μας.

Και στερεώνοντας τα γυαλιά του, πέπε στον Ζάκ Μεράκ:

— Τι λέτε, κύριε, δεν θα μπορούσαμε να διευθετήσουμε φιλικά τη διαφορά μας; Κανένας, όμως, δεν πόθεγε πιά το γεσουδάκι. 'Ο μέν Ζάκ Μεράκ προσπαθούσε να βολέψη τη βαλίτσα του, ή δέ Ούγκρέτ έκανε ό,τι μπορούσε για να τον εμποδίση. 'Εβρανα, σ' έναν άπότομο κλυδωνισμό του συρμού, ή κοπέλλα βρέθηκε στην άγκαλιά του δημοσιογράφου. Και ο δημοσιογράφος, χωρίς να ξέρη κι' αυτός πως τή φίλησε!

Προ και μανία για το θράπος του ανθρώπου αυτού, ή Ούγκρέτ βγήκε εις άναζήτησιν του έλεγχοϋ της άμαξοτουρίας. 'Ο Ζάκ Μεράκ δεν έδειξε καμμίαν άνησυχία. Κέθηκε, έβγαλε τα τσιγάρα του και άπλώνοντας το πακέτο ποδς το γεροντάκι, τού είπε:

— 'Η άνεμιά σας έχει πολύ δυνατή προσωπικότητα.

— Μή μου μιλάτε. Αυτό το κορίτσι, όλο ιστορίες μου κάνει. Δεν μπορώ να βρω ούτε μιάς στιγμής ήσυχία μαζί της.

— 'Αλήθεια, επιτρέψτε μου να παρουσιασθώ, είπε ο γερότερος. Είμαι ο Ζάκ Μεράκ, δημοσιογράφος και περιηγητής...

— Χάϊρο πολύ, είπε το γεροντάκι. Κι' εγώ είμαι ο Ζεράρ Ντυρτάλ, συνταξιούχος τμηματάρχος του 'Ιπουργείου του 'Εμπορίου...

'Εγω διαβάσει πολλά άρθρα σας... Σας ζήλωω, κύριε Μεράκ... 'Η ζωή σας είναι μιά διαρκής περιπέτεια.

— Αυτό είναι σωστό, είπε ο 'Αράκ, χαμογελώντας πονηρά.

'Ο γερός κατάλαβε τον ύπαινωμο και ίπε:

— 'Όσο για τη σημερινή σας περιπέτεια, ή σενολογείσθε. 'Εγω τραβώ περισσότερα από αυτό το διαβολικό ριτσό. Δεν είναι γυναίκα, αλλά σίφουνας. Θεέλετε να σας πώ την άλήθεια; Τα ξιδεύω διαρκώς μαζί της.

— Και να σκαπώ να της βρω ένα σύζυγο και να την ξεφορτωθώ!

'Εκείνη τή στιγμή, επέστρεψε ή Ούγκρέτ, άκολληθουμένη από τον έλεγχο της άμαξοτουρίας.

— Αυτός είναι, κύριε, ο άνθρωπος που μ' έσπρωξε και με φίλησε διά της βίας. Σας παρακαλώ να τον πετάξετε έξω και να του υποβάλετε και μήνυση.

'Ο σιδηροδρομικός ρώτησε δειλά και διαστακτικά:

— Φιλήσατε πράγματι τη δεσποινίδα, κύριε;

— Και βέβαια τή φίλησα, είπε ο Μεράκ. 'Αφού είναι άραβωνιαστικά μου!

Και πόν ή Ούγκρέτ συνέληθη από την κατάληξή της, ο ρεπόρτερ την άρπαξε στην άγκαλιά του και την ένουφίλησε, μπροστά στον σιδηροδρομικό, κλεινοντας συγγρόνος το μάτι του προς τον συνταξιούχο τμηματάρχο.

— Δεν είναι έτσι, θεέ μου;

— Και βέβαια έτσι είναι, ψιθύρισε ο θεός.

— Κατάλαβα, είπε τότε κι' ο σιδηροδρομικός. 'Ερωτικό καυγάδακι. Χαίρεται!

— Θα μου εξηγήσετε, κύριε, τί σημαίνει αυτή ή κομωδία; είπε τέλος στον Μεράκ, με φωνή θηρίου ή Ούγκρέτ.

'Εκείνος υπέκλιθη.

— Μά δεν πρόκειται περί κομωδίας, δεσποινίς, άπήντησε... τούναντίον, πρόκειται περί τής πιο γοητευτικής πραγματικότητας. Τή στιγμή που μου πετάξατε τη βαλίτσα μου κατακέφαλα, δεν ξέρω

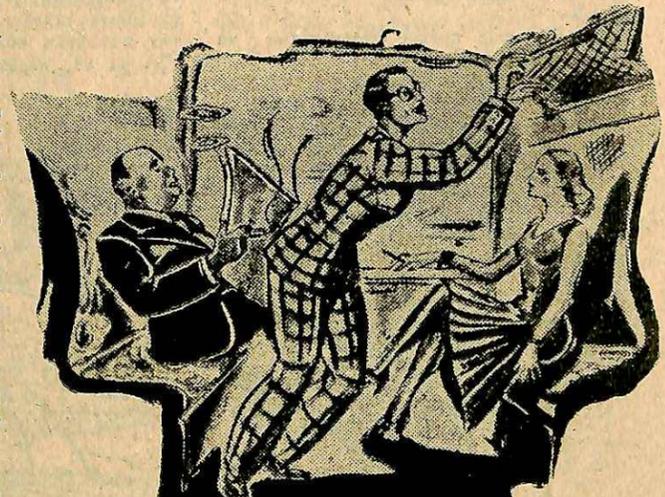
πως μου φάνηκε ότι έγινα σκλάβος σας. Κεραυνοβόλος έρωας, δεσποινίς...

— Θα πάψετε τις ειρωνείες, κύριε; Θεέι, πετάξετε αυτόν τον άνθρωπο από το παράθυρο!

— Ησυχτόν, άπήντησε ο θεός. Εστω πολύ καλά ότι ο κύριος δεν θα θελήσει να μ' αφήσει να σου κάνω το χέρι.

— 'Ετσι, λοιπόν; Πολύ καλά. Φεύγω κι' εγώ! Θα πάω να διανυκτερεύσω στον εξώστη!

Και δίνοντας μιά στην πόρτα, ή Ούγκρέτ έβηκε στο διάδρομο.

'Ο Ζάκ προσπαθούσε να βολέψη τη βαλίτσα του.

'Όστόσο, όταν έφθασαν στο Ζουάν-Λιέν, πήγαν όλοι στο ίδιο ξενοδοχείο. Και το βράδυ, όταν ύστερ' από ένα καυγά τρικουβέτο, ο Ζάκ με την Ούγκρέτ αποφάσισαν να βγούν περίπατο μαζί. ή κατάσταση παρουσιαζόταν περισσότερο ήμερη.

— Είρεεις και κάτι άλλο; είπε κάποια στιγμή ο Ζάκ στην Ούγκρέτ. Δεν είναι μονάχα δημοσιογράφος, αλλά και υπάλληλος της κινηματογραφικής εταιρίας «Φίλμ-Φόξ».

Ταξιδεύω διαρκώς για λογαριασμό της και μόλις άνακαλώσω ένα καινούριο ταλέντο, τής το άγκαλίζω χωρίς άσρογορία. 'Ετσι, υδλις σε είδα...

—...Βοήκες ότι έγω φωτογένεια!

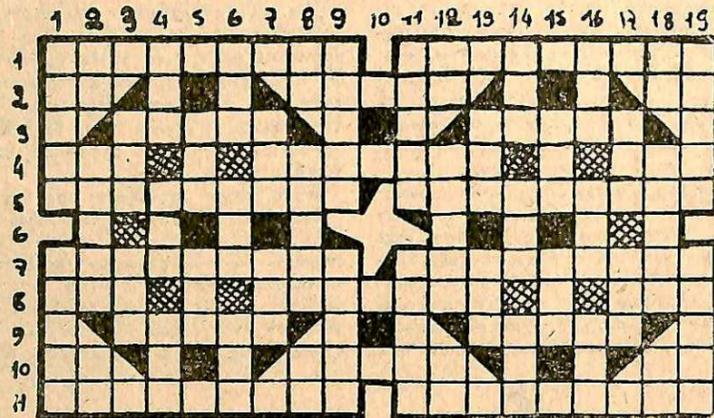
— Ναι... 'Ισων άκριβώς ότι ζητούσα. Τσις μήνες τώρα τούέγω, για να βρω μιά γυναίκα κατάλληλη να παίξη μιά κομωδία του Σαίξπηρ... 'Η Στοιγίγλα που έγινε άρνάκι... Και υδλις σε γνώρισα...

'Ο Ζάκ Μεράκ δεν κατόβησε να σπνεχίση. Μ' ένα ήγηρό γαστρούκι, ή δεσποινίς Σίφουνας τού στράβωσε το σανάκι. Κι' ύστερα, άρπάζοντας τή κεσάλη του μέσα στα δυό της γέυια, τόν φίλησε με λαχτάρα. Είχε κι' αυτή έσοπογογηθηθή επί τέλους!..

ΖΑΝ—ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΒΑΛΑΜΠΡΕΓΚ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

Νέον σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Γάλλος συγγραφέας καὶ ποιητής—'Αρχαῖος μαθηματικός.
- 2) Κλωστή—Φαγητόν—Νότα.
- 3) Δίμνη τῆς 'Αφρικῆς—'Αριθμητικόν οὐσιαστικόν.
- 4) Καταφατικόν—Μὲ αὐτὸν κάνουμε ὠραία σοῦπα—Πρόσκλησις.
- 5) 'Η ἔρασις, ἡ γεῦσις κ.λ.π.—'Αρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
- 7) Ποταμὸς τῆς 'Ελλάδος (αἰτ.)—Μιά τῶν νηρηίδων.
- 8) Υἱὸς τοῦ 'Ιακώβου—Γυναικεῖον ὄνομα (γεν.)—Προσωποποίησης τῶν 'Αμερικανῶν.
- 9) Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου—Λέγεται καὶ σπιτι.
- 10) 'Αρχὴ καὶ τέλος—Τρέλλα—'Ελληνικὸν γράμμα (ἀναγραμματισμένο).
- 11) 'Αρχαῖος ἀρχιτέκτων—Βασίλισσα τῆς 'Αλικαρνασοῦ.

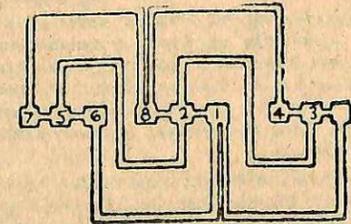
ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Πόλις τῆς Πολωνίας, ἄλλοτε εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα—Πόλις τῆς Σερβίας (λέγεται καὶ Ζάγκρεμπ).
- 2) 'Ο ὅποιος—Μία ἐκ τῶν συζύγων τοῦ Δαυῖδ—'Ο ὑπάρχων.
- 3) 'Αδριστεὸς ἀντωνυμία—Παραπεμπτικόν.
- 4) 'Ασθρον (πληθ.)—Κατοικία τῆς ἴης ὁ 'Ὀλυμπος—'Αντζελες.
- 5) Μία τῶν αἰσθήσεων—Διεθνὴς ὀργανισμὸς.
- 6) Κάτοικος τῆς χώρας τῆς Μ. 'Ασίας—Υἱὸς τοῦ Νῶε—'Ὀρος τῆς Πυγμαχίας.
- 7) 'Αρχικὰ 'Αγορικῆς Τραπεζῆς—'Αψητη.
- 8) 'Ο ὅποιος—Ζαρωμένα—'Αρνητικόν.
- 9) Χρήσιμος διὰ τὴν πέψιν (γεν.)—Κάτοικος χώρας τῆς 'Ελλάδος.
- 11) 'Αριθμητικόν οὐσιαστικόν—'Αρχαῖος ἀγώνες.
- 12) 'Υπονοήσιον 'Αεροπορίας—Νόημα διὰ νόηματος τῆς κεφαλῆς—'Η ἀρχὴ τῆς ἀρχῆς.
- 13) Πρακτορεῖον εἰδήσεων—Γάλλος στρατάρχης (δυστυχῶς εἶναι ἄνω κάτω).
- 14) 'Ἦρωε τοῦ Σαίξπηρ—Διαισθητήρια

- 15) Δηλητήριον—Κτύπος ὠρολογίου.
- 16) Τελικὸς σύνδεσμος—Ὀύγγρος στρατηγὸς καὶ μηχανικός, ἐργασθεὶς καὶ ἐνταῦθα—'Ὀρος τῆς Κρήτης.
- 17) 'Αγγλικὸς τίτλος—'Ὁμοια καθ' ἑλ.
- 18) Τῆς ὁποίας—Κατάλογος (ξεν.) ἄρθρον (πληθ.).
- 19) 'Ελλην εὐεργέτης—Χρονικὸν διάστημα.

'Αποστολεὺς: ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ (Ψυχικό)
— — —
ΚΥΝΗΓΙ

Μιά ὁμάς κυνηγῶν συνέλαθε στὴν 'Αφρικήν ὀκτὼ γορίλλες, οἱ ὁποῖοι ἐποθετήθησαν μέσα σὲ σιδερένια κλουβία ποὺ συγκοινωνοῦσαν μεταξύ των μὲ διαδρόμους περιφραγμένους, ὅπως τὸ δείχνει ἡ εἰκόνα μας.
Ὁ γορίλλες ἐποθετήθησαν ἀριθμημέναι ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας. ἄλ-

λά παροῦσα ἀνάγκη νὰ τοποθετηθοῦν σὲ κανονικὴ σειρά, δηλαδὴ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ νὰ μείνῃ τὸ ἔννατο κλουβί ἄδειο. Πρὸς τοῦτο ὅμως τοὺς μετέφεραν ἕνα-ἕνα, χρησιμοποιώντας τοὺς διαδρόμους καὶ τὸ ἐκάστοτε ἐλεύθερο κλουβί, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ βρεθοῦν δύο γορίλλες μέσα στὸ ἴδιο κλουβί.

Πόσες μεταφορὲς ἔκαμαν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἐπίδιωκόμενον σκοπὸ; καὶ ποῖες εἶναι αὐτὲς οἱ μεταφορὲς;

ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

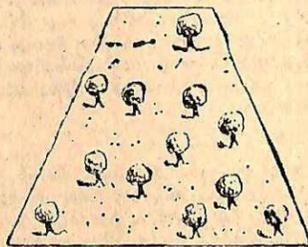
Προσπαθήστε νὰ ἐπιτύχετε τὸ ἀποτέ-

λεσμα 24 χρησιμοποιώντας τρεῖς φορές τὸν ἴδιο ἀριθμὸ. Ὑπάρχουν δύο ἀριθμοὶ ποὺ δίνουν τὴν λύσιν. Ποῖοι εἶναι;

ΔΙΑΝΟΜΗ

'Η εἰκόνα μας παριστάνει ἕναν ἀγρὸ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ χωρίσετε σὲ τέσσε-

ρα μέρη ἴσης ἐπιφανείας: κάθε μέρος πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ἀπὸ τρία δέντρα.

Λύσεις προηγουμένων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡ. 614

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

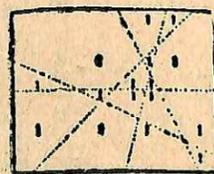
- 1) 'Ιουλιανός, 2) 'Αψίς, 3) 'Ισό (Σ)—'Ιαμβός, 4) Τίς—Σναίχ, 5) Σός—ἄτα, 6) 'Αλαί, 7) 'Ιόπη—'Ιάβα, 8) 'Ασεννος—ἴσ, 9) Βά—Κός, 10) 'Αμα, 11) 'Εσάτ—ῶα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Μί—'Ιαμα, 2) Στόλος, 3) 'Οασί—Δέβης, 4) 'Υψος—Ρῆμα, 5) Λί, 6) 'Ισις—ὀκά, 7) 'Αν—σώμα, 8) Νῆμα—Αί—Σά, 9) Βίβλα, 10) 'Οκταβία, 11) 'Ος—Αίας.

ΠΑΣΣΑΛΟΙ

'Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ χαραχθοῦν οἱ 5 εὐθείαις.

ΔΙΗΛΗ ΠΥΡΑΜΙΣ

ΘΥΣΑΝΟΣ
ΣΑΝΟΣ
ΣΟΣ
Σ
ΣΥΝ
ΝΥΣΣΩ
ΣΥΝΩΔΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

'Ο ἀριθμὸς 2.
222+22+2+2+2=250.

ΕΧΕΤΕ ΑΝΤΙΑΗΨΗ;

'Η Μαρία εἶναι λιγώτερο ξανθὴ ἀπ' τὴν Φραγκίσκη.

Μὴ φύγης...

Μὴ φύγης! Μὴ φύγης σὲ πέλαγα νέα, μὴ φύγης πρὸς ἄλλους γλυκοὺς οὐρανοὺς: ἔδω στὸ νησάκι μας βλα εἶν' ὠραία μὴ φύγης, σὲ κρᾶζουν: καρδιά, ψυχὴ, νοῦς!

Μὴ φύγης! σὲ γέλασαν πόσο τ' ἀηδόνια, μὴ φύγης! σὲ ζήλεψαν τ' ἄλλα πουλιὰ μὰ τώρα μετάνιωσαν, κλαίει στὰ κλώνια καὶ κρᾶζουν συγγνώμην μὲ πόνου λαλιά.

Τὰ γιόνια ποὺ θέλεις δὲν εἶναι γιὰ σένα ἀγ, μείνε, ἀγαπούλα μου, μὴν πλανηθῆς: ἡ νόχτα εἶν' ἀπέραντη, δὲν θάβρης στὰ ξένα αὐτὸ ποὺ νοστάλγησες κι' ὅ,τι ποθεῖς...

Μὴ φύγης! σὲ πλάνεψαν ὄνειρα φροῦδα, λουλουδι, δὲς, ἀνοίξε τώρα ἡ καρδιά, μείνε, τὸν πόθων μου σὺ πεταλοῦδα καὶ τρύγησε γύρι κι' ἀγνή εὐωδιά.

'Ὅ,τι ἔχω δικό σου νὰ πάρης προσμένω, κ' ἀστέρια εἶναι τόσο, γλυκεῖά μου, μα' κουνά!

'Αχ, βλα προτοῦ νὰ μὲ δῆς μαραμένο λουλουδι στοῦ κήπου μου τὴν ἐρημίαν...

Ξέρω ἕνα καρδί

Ξέρω ἕνα καρδί θαλασσὶ μὲ ἴστια κόκκινα, Χρόνια τὸ προσμένο νὰ πλευρίσῃ στὸ λιμάνι—μὰ δὲν ἔρχεται.

Ἐἶχα μιὰ ἀγάπη ἐξωτικὴ μὲ μαλλιά ἐδέρινα Μιὰν αὐγὴ χρυσὴ ἀπ' τὴν κουπαστὴ —ἀσπρος γλάρος χάθηκε στὴ θάλασσα.

'Ενας φίλος μοῦμεινε —σιωπηλὸς κι' ἀδρός— μὰ ἦτανε θλιμμένος γέλαγε καὶ νόμιζες πῶς ἔκλαιγε.

Κάποιο βράδυ θερινὸ —μὰ πληγὴ στὸν κρόταφο πρώτα ὁ ἐφημέριος ὕστερα ἐγώ—καὶ τὸν θάψαμε.

ΣΥΓΑΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

Μακρὰ σου

Εἶς' ἡ χαρὰ ποὺ δοκιμάζω στὴ μυστικὴ γλυκεῖα ματιὰ σου, Θαμπώνει ὁ νοῦς κι' ἀναγγαλιάζω σὲν ἀντικρᾶζω τὴ θωρία σου.

Εἶς' ἡ χαρὰ π' ὅταν κυττάζω τὴ λατρεμένη ὀμορφιά σου γλυκαίνει ὁ πόνος μὰ στενάζω ποῦμαι ἀκόμα μακρὰ σου.

Εἶς' ἡ χαρὰ, τὰ θεῖα βράδρια π' ὅλο σκορπιζεις κάποια χάρη μὲς' στὴς ζωῆς μου τὰ σκοτάδια σὲν ξενυχτῶ μὲ τὸ φεγγάρι.

Εἶς' ἡ χαρὰ καὶ στὴν καρδιά μου θαθεῖα θὰ νοιάθω τὴ δική σου 'Αγάπη κι' ἀπὸ τὴ ματιὰ σου δὲν θὰ χωρίζῃ ἡ μοσχὴ σου.

(Νέα Ὑόρκη) ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΑΝΝΙΑΔΗΣ

'Οταν βαρεθῆς

Θέλεις νὰ γνωριστοῦμε. 'Εἰ λοιπὸν ἄς γνωριστοῦμε, ἀφοῦ τόσο ἐπιμένεις καὶ ἄς ξεχαστοῦμε γιὰ λίγο στὰ καινούργια ὄνειρα ποὺ θὰ πλάσῃ ἡ φαντασία μας καὶ ποὺ θὰ τὰ πιστέψουμε δικὰ μας. Δὲν σοῦ ἀρνίεμαι τὴ συντροφιά μου καὶ δεχομαι νὰ ζήσω τὴν εὐτυχία ποὺ λὲς πῶς θὰ μοῦ δώσης ὅσο κουρασμένη κι' ἂν ἔχω τὴν καρδιά.

Στὴν ἀρχὴ θὰ κάνης πολλὰς θυσίας γιὰ μένα καὶ ἴσως νὰ μοῦ πῆς πῶς ἐγώ εἶμαι ἡ μόνη σου ἀγάπη... Καὶ ὅμως πόσο θὰ γελιέσαι! Γιατί ἂν τώρα θὰ προσμένης μὲ λαχτᾶρα νὰ μ' ἀνταμώσης, θάβρη μιὰ μέρα ὅμως, ποὺ θ' ἀναρωτιέσαι ἂν πρέπει νὰ μὲ ξαναδῆς. Δὲν σ' ἀρνίεμαι ὅμως τὴ συντροφιά μου κι' ἄς γνωριστοῦμε ἀφοῦ τόσο τὸ θέλεις. Μὰ ὅταν βαρεθῆς μὴ διατάσης νὰ φύγης...

'Εγὼ δὲν θὰ σ' ἐμποδίσω γιατί ἂν τώρα εἶμαι ἡ ἀγαπημένη σου, τὸ ξέρω πῶς κάποτε θάμαι πάλι γιὰ σένα ἡ ξένη τῆς ζωῆς.

ΔΟΥΛΑ ΔΡΑΚΑΚΗ

Νοσταλγία

'Ακουμπισμένη στὸ παράθυρο μὲ τὰ καστανα μάτια τοῦ στηλωμένα μακρὰ, ὄνειροπολοῦσε καὶ στὸ θαμπὸ ζετόλιγμα τῶν περασμένων ξαναζοῦσε...

'Ενα σιγανὸ ἀεράκι χάιδευε ἀπαλὰ τὰ δέντρα κι' ἔφερε μὰζὶ τοῦ χιλιὰ ἀρώμα-τα. Τὸ θουναλάκι ἦταν χρωματισμένο γλυκὰ ἀπ' τὸν ἀνοιξιαντικὸ ἥλιο καὶ μερικὸς ἀκτίνες τοῦ θῆνανε ὡς τὸ ταπεινὸ κελὶ τοῦ μοναχοῦ...

Πληγιάζε ἡ ἀνοιξις... Ἦταν ἀνοιξις καὶ τότε θυμάται... 'Ενα πρωὶ τ' Ἀπρί-λη—σὲν ἀφῆσε τὸ χωριουδάκι του... Πῶς κελδοῦσαν τὰ πουλιὰ στὰ κλώνια καὶ πῶς σεῖντοῦσαν οἱ καλαμιές τῆς σεμα-τίας σὲν νὰ τὸν χαιρετοῦσαν γιὰ στερνή φορά... Πόσο ὅλα ἦταν ἡσυχία, γαλήνια καὶ γροσά...

'Ὀλὴ ἡ ζωὴ του πῶρα περνοῦσε μπρο-σὰ ἀπ' τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια του... Εἶδε τὸ σπιτάκι του ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ. Τὴν λατρεμένη του γυναῖκα νὰ πηγαινοέρχεται χαρούμενα καὶ νὰ δίνει ὀμορφιά στὸ φτωχικὸ τους... Κι' ἐπειτα τὴ μέρα—τὸ μοιραῖο κείνο δειλινὸ ποὺ γυρίζοντας κουρασμένος ἀπ' τὴν ὀλοήμε-ρη δουλειὰ—βιάζονταν νὰ τὴν ξαναδῇ...

Τὸν ἀγιάπτρευτο πόνο ποὺ ἐνοίωσε ὅταν βεβαιώθηκε—διαδίζοντας τὸ γράμμα τῆς πῶς δὲν θὰ γύριζε πιά... Τὴς σκοτεινα-σμένες μέρες ποὺ πέρασε μὲ τὸν πόνο του καὶ τὴν ἀπόφασί του νὰ φύγῃ μα-κρὰ—γιὰ τὸ ἥσυχον αὐτὸ μοναστήρι...

Τώρα ἂν καὶ πέρασε τόσο καιρὸς ἀ-πὸ τότε—νοσταλγισί—ξαναθυμάται τὴν παλιὰ του ζωὴ—τὴν ἀγάπη του ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ σβύσουν ἡ γαλήνη—ἡ μονα-ξιά—τὸ γλυκὸ τὸ ἥρεμο περιβάλλον τοῦ μοναστηριοῦ... 'Ενοιωσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώσουν καὶ τὴν καρδιά του νὰ σφιγ-γεται ἀπ' τὴ νοσταλγία τῶν παλιῶν...

Μὰ μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς ἐξοχῆς—στὸ μνηστὲρι σούρουπο ὁ γλυκὸς καὶ μονότο-

Παραμιλητό...

Πίνω, πίνω... Μιὰ ὀκτὰ, δύο... Εἶμαι ζαλισμένος! Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ, οὔτε καὶ νὰ μοῦ γράψης. Αὐτὰ νοῦπε σ' ἕνα τῆς γράμμα, τὸ τελευταῖο.

Κι, οὔτε τὴν ξαναεἶδα, οὔτε τῆς ἔγραψα. Ὡστόσο ὅλο τὴ θυμάμαι... Πίνω νὰ τὴ ξεχάσω. Μὰ δὲ βαρύν-σαι! Τὸ ἴδιο εἶναι. Καὶ χειρότερα. Μοῦρ-χεται στὸ νοῦ πῶς ἔντονα...

'Ἦτανε τόσο καλὴ!... Καστανὰ μαλλιά, καὶ δύο μάτια, μὰ τί μάτια, λεπτοκαμω-μένη...

—Καὶ ὅτ' ἀγαπᾶς πάντα τὸ ἴδιο; Μὲ ρωτοῦσε.

Τῆς ἔκλεινα τὸ στόμα μὲ φιλιὰ... Ἦ-ταν ἡ ἀπάντησις. Μιὰ φουαρία, χωρὶς λόγια. Μιὰ ὑπό-σχεσις—συμβόλαιον...

—Σ' ἀγαπῶ... Κι' ὅμως κάποτε χωριστήκαμε... Πῶς ἔφταιγε; Κανένας. 'Ἐτσι ἦτανε γραφτό. Μιὰ ὑποχρέωσις μὲ τράβηξε μακρὰ τῆς.

Στὴν ἀρχὴ ἀλληλογραφοῦσαμε συχνά, ποκνά... ὕστερα ἀραιώσαμε... Τελυταῖα ἐπάναι ἐπαίρια γράμμα τῆς... Τῆς ἔγρα-φα παρακαλῶντάς τη νὰ μοῦ γράψῃ... Μοῦ ἀπάντησε. Ὑστερα τὸ τελευταῖο γράμμα...

Τὸ πῆρα ἀργὰ τὸ βράδυ. Βοισκῶμουν ἀκόμη στὸ χωριό... Τράβηξα εἰσαστικά στὸ σπιτι.

Κι' ἐδιθάσα: «Δὲ θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ κι' οὔτε νὰ μοῦ γράψης»... 'Αχ, γιατί νάρθη αὐτὸ τὸ γράμμα. Κι' αὐτὴ ἡ νό-χτα; Μιὰ νόχτα ἀγωνίας τραγικῆς...

Μαῦρος σκέψεις κυκλώσανε τὸν νοῦ μου. Τὴ ζωὴ ἀκολουθεῖ ὁ θάνατος... Πό-σο ἀπέχει ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη;

'Ενα τίποτα... 'Ενα ποῖστροσο, μιὰ σκανδάλη, ἕνα ἀκράχ' κι' ὅλα τελειώ-νουν... 'Ἐτσι πέρασεν ἡ νόχτα.

Τὸ φεγγάρι χάθηκε, κι, ἦρθεν ἡ αὐγὴ. Καὶ τὸ κακὸ ὄνειρο ἔδωκε... Ὅτ' ἀπο-οῦσε νὰ μὴν προσφάσω τὸ πρωῖνον αὐτό. Κι' ὅμως ὁ ἥλιος, ἔσκασε στὰ θουνά...

'Ακουσα τὰ κοκκόρια, ποὺ λαλοῦσαν... Ὑστερα τὰ πρόβατα, τ' ἀνάκτια, ποὺ βελάζανε... Τὴς φωνές... Τὰ καλημερί-σματα... Τέλος τὸ ξεπροβόδισμα. Ἐβόγα-λα τὸ γάσο γιὰ πάντα...

Μιὰ αὐτοχρονία! Πῶς οὐδὲν κόλλησε στὸ νοῦ; Κακὸς σύντομος τέλος λάντων κι' αὐτὴ ἡ νόχτα... Μὰς τυσλάνει τὸ σκοτάδι... Καὶ γιατί; Γιὰ μιὰ καστανὴ Χά, γά, γά! Μὰ δὲν ἀζίζει τὸν κόπο.

Κι' ὅμως γι' αὐτὴν πίνω... Πίνω νὰ τὴν ξεχάσω... Κι' ὅσο πίνω τόσο καὶ τὴ θυμάμαι... Τὴν ἄγαπῶ!

Μὰ τί λέω; 'Ας εἶνε! Ἐβρ'ν' μεθυσμέ-νος. Κ. Η. ΝΕΓΡΟΣ

νοσ ἦχος τῆς καμπάνας ἀκούστηκε... Οἱ ἀπαλοὶ τόνοι του, ἡ ὀμορφάδα κι' ἡ γα-λήνη τῆς ἐξοχῆς— ἔδωξαν σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὴν καρδιά του, σάσωσαν ἀπαλὰ τίς ὀλί-φεις—τὴ νοσταλγία τῆς χαμένης ἀνά-πης καὶ ὁ μοναχὸς μὲ τὴ γαυρία ἔλα-φοῦμενη κάπως κίνησε γιὰ τὴ βουδνη προσευχή... ΔΙΔΔ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιεῖτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴ διεύθυνσή σας.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεθε σὲ παλαιότερες παντῆσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα.

Ε. Ὅσοι στέλνουν περισσότερα ἀπὸ ἓνα δεξιζοῦμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι θὰ διαβάζονται στὴν ἄλλη μερὴ τοῦ πεζοῦ ἢ τοῦ ποιήματος καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχιζοῦναι.

Στ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργασία σας ἂν δὲν λάβετε ἀπάντησιν σ' ἐκείνη πού ἔχετε στείλει, γιὰτὶ δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Νὰ σημειώνετε σὲ κάθε καινούργια ἀποστολὴ πότε ἐλάβατε ἀπάντησιν στὴν προηγούμενη.

Ζ. Ἄν θῶν Ἄλλεαν. Ἐρεῖς, δυστυχῆς, δὲν τὰ βοήθαμε ἀρκετὰ καλὰ τὰ ποιήματά σας. Ἀδούλευτος ὁ στίχος καὶ χωρὶς ποιητικὴ ἁρμονία. Μὴ πολυγράφετε.

Α. Ἄκην Κέκρησιν. Καὶ τὸ δικό σας ὄχι δημοσιεύσιμον. Κοινὴ στιχοπλοκὴ χιλιεπιπέτων παγμάτων.

Β. Ἄρωρην. Ἀπολύτως σύμφωνοι. Ἄλλωστε τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι γνωστὸ καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀντίρρηση γιὰ τὴν ἀξία τοῦ βιβλίου.

Γ. Ἐλτα. Ἐγκρίνεται τὸ ποιήμα σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του.

Δ. Περικλῆν Σπαθέραν. Δυστυχῶς τὸ ποιήμα σας εἶναι κατώτερο ἀπὸ τὸ πεζό σας. Ἰσχυροῦν πολὺ στὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ σᾶς εὐχόμεσθε νὰ γίνετε γρήγορα καλὰ.

Ζ. Ζ. Ζ. (Τοῖα ζήτα). Ἐπιμεληθῆτε τὸ γράψιμό σας γιὰτὶ δὲν εἶναι στοιῶδες. Ἀποφεύγετε τὴν ἐξεζητημένους ἐκφράσεις. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Γιόργιον Φεργαδιώτην. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ «Τέλος» πού θὰ υποοῦσε νὰ μῆ στῆ Σελίδα τῶν Νέων. Τὰ «Φῶτα τῆς Πόλεως» ἀπ' ἐνὸς ἔχουν κοινὰ χαρακτηριστικὰ ἐπαναλήψεις καὶ ἀπ' ἑτέρου ὑπεροῦν σὲ ρυθμὸ ὥπως λ.χ. οἱ στίχοι: 3ος, 11ος, 19ος κλπ.

Χ. Σ. Π. α...α. Τῆς «Κάποιος Βραδυᾶς» μᾶς ἀρέσει μόνον τὸ τέλος. Ἡ ἀρχὴ κοινότοπη. Τὸ τετραστίχο μέτριο. Συνεπῶς...

Νικόλαον Ροελόν. Σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη.

Τζούλιαν Λαρά. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὰ λάβαμε ἂν δὲν

πῆρατε ἀπάντησιν. Τὰ τελευταῖα σας ἔμωσ δὲν μᾶς ικανοποίησαν. Ἔχουμε περισσότερες ἀπαιτήσεις ἀπὸ σᾶς.

Γιάννην Φούσκαν. Τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι ἀκόμη ὥριμα γιὰ δημοσίευσιν. Δουλεύετε περισσότερο τὸν στίχο σας ὥστε ν' ἀποφεύγετε κακὴς ἐκφράσεις καὶ μετρικὰ λάθη.

Ἐλσὴν Δροσιννοῦ. Τὸ διήγημά σας ἔχει μερικὰ ἐπιτυχημένα σημεία καὶ τὸ γράψιμό σας ἀρκετὰ στρωτὸ κι' εὐχάριστο. Δὲν μπορεῖ ὅμως βέβαια νὰ δημοσιευθῇ γιὰτὶ ἔχει τόσο πολλὴ φλυαρία πού θὰ τοῦ ἀρκοῦσε καὶ τὸ τρίτο τῶν χειρογράφων πού γράψατε. Ἄλλὰ καὶ καλὸ νὰ ἦταν δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε γιὰτὶ θ' ἀπαιτοῦσε τεράστιο γῶρο πού δὲν μπορούμε δυστυχῶς νὰ τὸν διαθέσωμε.

Κ. Δ. Π. Τρίκαλα—Θεσσαλία. Συμπαθητικὸ τὸ πεζό σας ἀλλὰ πολὺ κοινότοπο. Χιλιεπιπέτων πρᾶγματά.

Ζωή. Ὁραῖο τὸ πεζό σας. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἔτιαν ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Ἐένον. Διορθώσατε τὸ δεύτερο τετραστίχο τοῦ «Πόνου» πού γὰρ πολὺ τὸ ποιήμα. Καὶ ὁ προτελευταῖος στίχος θέλει κάποιον ρετούς.

Δημ. Φ. Τὸ πεζό σας γραμμένο σὲ ἀπαισία γλώσσα. Δὲν μπορέσαμε νὰ ταλάβωμε καλὰ καλὰ τί θέλει νὰ πῇ. Ἄν συνεχίσετε ἔτσι θὰ ξεπεράσετε καὶ τοὺς... σουρεαλιστές!

Ἄντιόχον. Τὸ ποιήμα «σας» ἀρχίζει μετὰ δύο ὠραία τετραστίχα τοῦ Καρυωτάκη καὶ καταλήγει μετὰ δύο φρικτὰ τετραστίχα δικὰ σας. Θεωροῦμε τὰ στίχα περιττά.

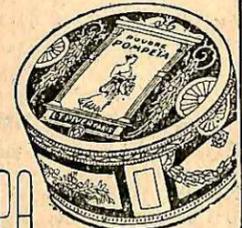
Νικ. Παπαδόπουλον. Μετριώτατα καὶ τὰ δύο καὶ ἐντελῶς προσωπικὰ γραμμένα.

Ἄναγνώστην Ρ. Π. Ἀνεπιτυχῆ τετραστίχα σας. Οἱ ῥίμες πρὸ πάντων κάθε ἄλλο παρὰ ποιητικῆς. Διαβάσατε ποίησιν πρὸς τὸ παρόν. Ἡ «Πίκρα» εἶναι τοῦ Κωστή Παλαμά.

Χέν δαί ουναγωνισοῦτε τὴν αφοροδίτη!

ἀλλὰ ἀσφαλῶς οἱ γνωστοί σας θὰ σᾶς εὐρουν ρομπευτικώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά

ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

SCHERK

Τὸ ἀπολέπτεσμά: ὠραῖο πρόσωπο

Ὁμορφία σημαίνει ἀποτέλεσμα. Ἐνα τρυφερὸ, καθάριο πρόσωπο προκαλεῖ παντοῦ τὸν θαυμασμό, καὶ σᾶς δίδει τὸ εὐχάριστο συναίσθημα τῆς ὠραίας ἐμφάνισως. Ἡ συνταγὴ γι' αὐτὸ εἶναι ἀπλή: Σ' ἓνα κομμάτι βαμβάκι στάξετε μερικὲς σταγόνες Λοσιὸν Προσώπου Σέρκ καὶ καθαρίζετε καθημερινῶς τὸ πρόσωπό σας. Θὰ τὸ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία καὶ τὰ μπιμπικία ὀριστικά καὶ θ' ἀποκτήσετε μιὰ ὀγιὰ καὶ φρέσκια ἐπιδερμίδα. Φιάλα Δρχ. 35., 55., 90., καὶ 175.-. Ἀντῆνοι: Οἶκος Μαγκριώτη.

Scherk Face Lotion

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΥΡΑΣ

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ δερματολόγου ἰατροῦ μας

Μαρσεντές, Ἄρανόλα. Νὰ χρησιμοποιεῖτε πρὸ τῆς πούδρας καθὼς καὶ κάθε πρῶτὴ μετὰ τὸ πλύσιμο τὴν ἐξῆς κρέμα, τῆς ὁποίας ἡ ἐνέργεια εἶναι μικτή. Διατηρεῖ τὴν μαλακότητα τῆς ἐπιδερμίδος, καθαρίζει δὲ καὶ τὴν ἐλαφρῆς πανάδες, προλαμβάνουσα τὰ κακὰ τοῦ ἡλίου.

Eau oxygenée	30 gr.
Χυμὸ λεμονιοῦ	20 »
Lanoline anhydre	7 »
Teinture de benjoin	15 »
Amile d'amandes douces	60 »
Cire blanche	20 »
Acide salicylique	0,8 »
Essence Neroli q. s.	

Ἐπίσης τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε καὶ τὸ μεσημέρι νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας καλὰ μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτω λοσιόν:

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d' oranges	50 »
Borax	10 »

Διμπερτέ, Κορφοῦ. Τὰ συμπτώματα πού μοῦ γράφετε ὀφείλονται στὴν ἀδυναμία. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ χρησιμο-

ποιήσετε κρέμας κομπρέσσης λόγω τῆς γνωστῆς εὐπαθείας σας. Καθημερινῶς μὲ ἑνακλήρο σσουγγάρι ἢ μὲ μιὰ βούρσα εἰδικὴ τοῦ σώματος βρεγμένη μέσα στὴν κάτω λοσιόν, νὰ κάνετε με κυκλικὰς κινήσεις καὶ με κατεύθυνση ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω μὲ φριζιόν. Κατόπιν δὲ πούδραρισμα μ' ἄφθονο τάλκ.

Eau de vie	60 gr.
Eau dist. d'Hamamelis	60 »
Alun	15 »

Τὸ χαμάελις δὲν εἶναι χαμομηλόνερο ἀλλ' εἰδικὴ στυπτικὴ σκευασία. Σᾶς τὸ γράφω αὐτὸ γιὰτὶ πρόκειται περὶ ἐπαγγελίας. Κάθε βράδυ δὲ νὰ κάνετε μιὰ καλὴ ἐπάλειψη τῶν μαστῶν μετὰ τὴν κάτω λοσιόν:

Glycerine	50 gr.
Eau de roses	50 »
Eau oxygenée	25 »
Alun en poudre	5 »

Ἄπ' ὅσα μοῦ γράφετε γιὰ τὴν βλεφαρίδα φαίνεται ὅτι δὲν μὲ παρακολουθεῖτε τακτικά. Φάρμακο γιὰ νὰ μεγαλώσουν δὲν ὑπάρχει, τὸ εἶπα αὐτὸ πολλές φορές. Κάνετε τους μόνον μιὰ ἐπάλειψη μετὰ λίγο λάδι τῆς βασιλίνης. Ἐπίσης περνᾶτε τὸ πρόσωπο πρῶτὴ καὶ βράδυ καθὼς καὶ πρὸ τῆς πούδρας μετὰ τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Fau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d' oranges	50 »
Bora	10 »

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ παρακαλῶ ὅλες τὴς ἀναγνώστρις νὰ μὴ μὲ φροτοῦν στὴν αὐτὴ ἐπιστολὴ γιὰ διάφορα ζητήματά

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ Ἄγ. Ἀναργύρων 33 Τηλ. 28517 Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίης 17. Διοικησιτῆς: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ὉΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ	
Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ	δρ. 250
Ἐξάμηνος	125
Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ	Λίραι 1.10
Ἀμερικῆς Δολλάρια	6
Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ	5

Διευθυντῆς Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ. Διοδῶχου Παύλου 10.

των γιὰτὶ θὰ ἀπαντῶ μόνον στὰ σπουδαιότερα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπείγοντα.

Ἄπελπισμένην Καρδιά, Ἐλληνικό. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Βλέπετε ὅτι ἡ πάθησίς σας ἐβελτιώθη σημαντικά καὶ αἱ δερματικές ἐκδηλώσεις μᾶλλον ἐξέλιπαν. Ἐν τούτοις νὰ ἐξακολουθήσετε ἐπὶ μακρὸν τὴν χρῆσιν τῆς ἀνακλαζίδ, καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὴν ὀρισμένους τροφὰς πού προκαλοῦν τὴν ἀναφυλαξία, καθὼς σᾶς εἶχα γράψῃ καὶ τότε. Στὸ πρόσωπό σας τὸ πρῶτὴ μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ πρὸ τῆς πούδρας νὰ χρησι-

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ ΠΕΥΚΑ—ΘΑΛΑΣΣΑ Ο,ΤΙ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

- ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ ΜΠΑΝΙΟΥ
- ΣΚΟΥΦΙΕΣ ΜΠΑΝΙΟΥ
- ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ (ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ ΜΥΚΩΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΛΑΓΕ).
- ΚΑΠΕΛΛΙΝΕΣ
- ΚΑΛΑΘΙΑ PIC-NIC. THERMOS
- ΕΙΔΗ ΕΚΔΡΟΜΩΝ
- ΟΜΒΡΕΛΛΕΣ ΚΗΠΟΥ
- ΠΟΛΥΘΡΟΝΕΣ (ΠΛΙΑΝ)
- CHAISES—LONGUES
- ΣΚΑΜΝΑΚΙΑ Κ.Τ.Λ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΤΗΛ. 21-546

μοαλιώτε την εξής κοίμα, μέχρις ότου μαλακώση καλά κι ύστερα μου ξαναγράψετε.

- Huile d' amandes douces 50 gr.
- Cire blanche de melisse 12,50
- Parafine molle 12,50
- Borax 1
- eau de roses 25
- Huile de roses q. s. pour aromatiser

Μετά 2 κουτιά ανακλιζίν, θ' αρχίσετε να παίρνετε επί 2 μήνες από ένα χάπι κάθε μέρα και σε οποιαδήποτε ώρα Βαλουσάν. Είναι για την τακτοποίηση της περιόδου σας.

Κ. Γωαννίδην. Μπορείτε άριστα να τα κάνετε με λουτά Γάτης Λαμβέρη. Τις μοσιλλίες τις ζητάτε από το όμιλο φαρμακείο. Άλλά αν είναι άπλη δερματίτις σε τί χρειάζονται αυτά; Πάντως άπουσιάζω εξ Άθηνών διαφορετικά θά σας έβλεπα. Τό καλύτερο ν' άποφεύγετε σαπούνι και νερά ως και διάφορες αλοιφές. Βάζετε καθημερινώς κομπόσσες γλυκός με βορικό. Σε κάθε ποτήρι νερό μία κουταλιά σούπας βορικό. Κατόπιν δε πούδρα ροζια με πούδρα Φισάν. Ωστόσο ν' άποφεύγετε οινοπνευματώγα, πάστα και σάλτσες.

Άπελπισμένην, Κ. Κ. Προβίκαται περί δερματίτιδος γενικευμένης εκ της υπερβολικής τροφής που παίρνει το μωρό σας ή από το είδος του γάλακτος. Γι' αυτό να απευθυνθήτε άμέσως στον παιδίατρό σας για να σας κανονίση λεπτομερώς την τροφή του παιδιού, άλλως θά καταλήξη ή κατάσταση αυτή σε σοβαρό έκζεμα. Πάντως, πώς το παρόν πρέπει ν' άντικαταστήσετε το γάλα και να το περιορίσετε στο ελάχιστον. Άπαγορεύεται επίσης το αυγό και ή σοκολάτα. Τοπικώς να του βάξετε πρωί και βράδυ γλυκός κομπόσσες ή άσπρά διάλυση βορικού. Δηλ. σ' ένα ποτήρι κοχλασμένο νερό 1 κουταλιά σούπας βορικό. Θ' αφήνετε να γλυαίνη και θά βάξετε κατόπιν δέκα κομπόσσες το πρωί και άλλες 10 το βράδυ κάθε 5 λεπτά μία. Κατόπιν δε όπου έχει σκάσει το δέμα λίγη άλοιφή Ίνστιούλ στο δε άλλο μέρος και στο σώμα άρκετή πούδρα Φισάν.

Δίδα Μαρίκαν, Διδασκάλισσα ν. Σέρρας. Έπρεπε να ήξευρα τον τρόπο θεραπείας των πλακών της άλωπεκίας για να μπορούσα να σας έλεγα αν θά έγγον μαύρες τρίχες. Πάντως δεν υπάρχουν και μεγάλες έλπίδες γι' αυτό. Ήκτός αν ή θεραπεία έγένετο με υδροχλωρικό άκτίνες υπόθε άσφαλός

θά έθηναν ως οι φυσικές. Όσον αφορά τις άλλες επί διαφόρων μελών του σώματος σας εκδηλώσεις δει δύναμαι ν' άποσπασθώ άνευ προσωπικής εξέτασως. Δι' ότιδήποτε άλλο θέλετε είμαι πρόθυμος.

Τονί, Έντα 50α. Τις λεπτομέρειες που μου ζητάτε για τό χυοδι του προσώπου σας καθώς και για την άπαλλαγή σας από των τριχών του σώματος θά τις βρήςτε στα ειδικά έθρα μου «Π έπερτρίωση των γυναικών». Έκεί θά βρήςτε και τις κατάλληλες συνταγές, ώστε να μη παθίνετε τό τόσο επικίνδυνα και σοβαρά πάγματα που σας προκαλούν

Pétrole-Hahn
Ηahn
(Πετρόλ Χαν)
έξαλείφει
την
Πυτιρίδα.

Σα, συνιστώμεν τα έξαιρετικά κολλυνικά

Σάπων Πιγκόν διά την πιτυρίδα Μπριγιαντίνη ρευστή. Μπριγαντίνη κρυσταλιζέ. Φιξατέρ'

Κρέμα νυκτός. Λοσιόν προσώπου. Κρέμα ήμέρας. Προϊόντα βιταμινούχα.

Στίκ, σάπων ξυρίσματος. Κρέμα ξυρίσματος. Ραβινός, άφριζουσα όδοντόκρεμα.

ΑΦΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥΛΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

τά ισχυρά άποψιλωτικά που ήδη μεταχειρίζεσθε.

Δερματολόγος Ίατρος

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Σόλωνος 40

ΚΟΛΩΝΙΑΙ ΛΟΣΙΟΝ

Άπό φυσικά προϊόντα εις φιαλίδια και χύμα.

ΤΜΗΜΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ ΟΜΟΡΙΑ

ΦΩΝΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΘΗΛΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Άπελπισμένην Άθηναίαν. Έυχαρίστος θά σας δεχθώ εις τό ιατρείον μου και θά σας εξυπηρετήσω όσον μπορώ. Δέχομαι καθ' έκάστην 5-7 μ.μ. τηλέφωνον 54.597. Έάν θέλετε υποβείτε να περάσετε και τό πρωί 9-10.

Ένας «Έβδωμαδιαίος». Χρειάζεται συχνή τοπική καθαριότης. Διατροφή λιτή, περισσότερο γαλακτοφυτική και φρούτα. Καταπολέμησις της δυσκοιλιότητος εάν υπάρχει, με την λήψην κάθε βράδυ προ του ύπνου ενός κουταλιού της σούπας καθαρού έλαίου Παρραίνης. Χρησιμοποιήσατε στη μέρος την Pommade adrenostyptique Midy ή τό Recto Serol σύμφωνα με τάς οδηγίας των. Ή ριζική θεραπεία είναι ή έγχείρησις.

Άλκιβιάδην. Έάν εξακολουθήσετε την τακτική τ' αποτελέσματα θά είναι δυσάρεστα. Τήν θεραπείαν την έχετε στα γέονα σας, και ή ηλικία σας είναι ταυτή ώστε να μπορείτε να επιβληθήτε και να σταματήσετε μόνοι σας. Με την θέλησιν ό άνθρωπος κατορθώνει τό πίν. Τραπήτε προς τον φυσιολογικόν δρόμον. Ή έχετε ένα μπουκάλι Nardobromine σύμφωνα με την οδηγίαν της. Δι' ιδιαιτέραν άπάντησιν δρ. 50.

Λόγω πληθώρας έλλης συνέχεια των άπαντήσεων στο προσεχές.

Παθολόγος Ιατρός
Π. Ν. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ
Άριστοτέλους 39

Τό μυστήριο της γυναίκας που ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Τώρα αγαπόμεθα περισσότερο παρά ποτέ. Ένα διάστημα ή άγάπη του είχε κρυώσει. Έγνώριζα τό γιατί. Αι ρυτίδες μου έκαναν να φαίνωμαι όλιγώτερον από 30. Δέν γνώριζα τον λόγον αλλά τό όφειλό στην Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά

την έπιδερμίδα. Άπό την επομένη της πρώτης της χρήσεως εξέπληγην πόσον έφαινόμην φρέσκη και νέα. Ή Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την έπιδερμίδα, είναι τό μόνον μέσον διά να ξαναδώσετε εις τό κύταρα της έπιδερμίδος την ζωηρότητα της νεότητος.

Περιέχει «Biosel» άποτέλεσμα της θαυμασίας έπιστημονικής ανακαλύψεως του περιφήμου Dr. Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης, τό όποιον τρέφει την έπιδερμίδα με εγκύλισμα προερχόμενον από τά κύταρα των ζώων.

Ότι έκανε αυτή ή γυναίκα μπορείτε και σείς να τό κάνετε.»

Δοκιμάσατε και σείς ή ίδια την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την έπιδερμίδα. Μεταχειρίσεσθε την Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ροδι) τό βράδυ προτού κατακλιθήτε. Τό πρωί μεταχειρίσεσθε την Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την έπιδερμίδα (χρώματος λευκού). Είνε στυπτική, τονωτική και θρεπτική και άποτελεί την καλύτεραν βάση διά τό μακιγιάρισμα.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς εν Παρισίοις

Έξέτασις δι' όκτίνων Ραίντγκεν ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Διπλωματούχου κομμωτού της Γαλλικής Άκαδημίας των κομμωτών.

Τελεία έπιστημονική κατάρτισις των έπιθυμούντων να εκμάθωσι την κομμωτικήν τέχνην.

Τμήματα άρχαρίων - τμήματα των έχόντων ανάγκην τελειοποιήσεως.

Έγγραφαί καθ' έκάστην 9 - 11 π.μ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Εΐδατε τις πρώτες άσπρες τρίχες στο κεφάλι σας...

Μην τις άφίσετε, θά φαίνεσθε πάντα 40 έτών.

Ζητήσατε άμέσως ένα FIXOL.

Τό FIXOL δυναμώνει τά μαλλιά και έξαφανίζει κάθε άσπρη τρίχα.

Ζητήσατέ το από τό Κομμωτήριον

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Πανεπιστημίου 71

Τώρα ή Κρέμες POND'S

Περιέχουν την εξαιρετική

"SKIN-VITAMIN,,

Ήτο ήδη γνωστό ότι, όσάκις μία ώριμη βιταμίνη έλλειπε από την διατροφή του ανθρώπου, το δέρμα έχανε την ζωηρότητά του και έγινε ξηρό και ρυτιδωμένο. Λοιπόν, πρὸ τεσσάρων ετών, Αμερικανοί χειρουργοί παρέτησαν διά πρώτη φορά ότι όσάκις έκαμαν χρήση αυτής της βιταμίνης επί πληγών ή έγκαυμάτων, εξαφανιζέτο τάχιστα ένα νέο δέρμα χωρίς ελαττώματα.

Η βιταμίνη αυτή—"Skin-Vitamin,,—ε νανάπαράλιτη δια να επανορθώση τὰς βλάβας που προξενεί καθημερινῶς ο χρόνος στο λεπτό δέρμα του προσώπου. Χωρίς αυτή, τὰ κύτταρα μεγαλώνουν, οι αδένες ξηραίνονται, οι ιστοί συστέλλονται προκαλών ρυτίδες και τὸ δέρμα πάσχει από απόφραξη υγείας και αμορφιάς.

Μόλις επληροφόρηθη τοῦτο ή Pond's εζήτησε από τους βιολόγους να εισαγάγουν στις Κρέμες της την εξαιρετική αυτή βιταμίνη. Ύστερα από τριών χρόνων υπομονετικής εργαστηριακής δοκιμῆς και πειραματισμούς επί του δέρματος μικρῶν ζώων και κατόπιν επί του δέρματος ανθρώπων, ή Pond's επέτυχε να θέσει εἰς τὴν διάθεσιν των γυναικῶν δύο τελείως έτοιμα προϊόντα, περιέχοντα πράγματι εἰς άφομοιώσιμον κατάστασιν τὴν "Skin-Vitamin,, δοκιμασμένην στή χειρουργική.

Τώρα όλες ή γυναίκες ήμποροῦν να έπωφεληθοῦν των θαυμασίων αποτελεσμάτων τῆς "Skin-Vitamin,, αρκεί ν' ακολουθήσουν τὸν άπλοῦν και αποτελεσματικῶν τρόπον καλλεπισμοῦ με τὰ δύο προϊόντα Pond's.

Η Vanishing Cream Pond's ήχι μόνον κρατᾷ τὴν πούδρα επί χρόνον διπλάσιον πάσης ἄλλης Κρέμας, αλλά πρωτίστως αποτελεί μοναδική τροφή των ιστοῶν του δέρματος κατά τὸ διάστημα τῆς ήμέρας. Δίδει στοῦ δέρμα τὴν βιταμίνη που έχει έλλειψιν, λόγω τῆς οποίας πάσχει, ξηραίνεται, ρυτιδώνεται.

Η Cold Cream Pond's ήχι μόνον καθαρίζει τὴν ἐπιδερμίδα από τὸ καθημερινὸ μακιγιάζ, αλλά πρὸ παντός εξαφανίζει τὰ ελαττώματα και τὰ μαύρα στίγματα, συστέλλει τὸς πόρους και δίδει στοῦ δέρμα φρεσκάδα και απαλότητα. Χρησιμοποιεῖτε τὴν πρὸ του ὕπνου. Τὸ πρωὶ θὰ εκπλαγεῖτε με τὴν αναζωογονητικὴ ἐνέργειά της κατά τὸ διάστημα τῆς νυκτός.

Τέλος, χρησιμοποιεῖτε πάντοτε τὴν εξαιρετικὴ Πούδρα Pond's. Ἔστιν λεπτοτάτη και θαυμασίως άρωματισμένη. Δίδει στοῦ πρόσωπο φρεσκάδα και ήχι μακιγιαρισμένη ὄψη.

Ἐάν ἔχετε στοῦ πρόσωπο πόρους πολὺ ανοικτούς θὰ ἀπαλλαγεῖτε τῆς άσχημίας αὐτῆς με τὴν λοσιὸν Skin Freshener Pond's.

**ΙΔΟΥ ΤΙ ΛΕΓΕΙ
Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ**

**"ΠΟΡΟΙ ΛΕΠΤΟΤΕΡΟΙ
ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ ΕΦΥΓΑΝ,,**

LADY IRENE CRAWFORD γράφει εἰς τὴν Ἐταιρίαν Pond's: "Πρὶν πουδραρισθῶ μεταχειρίζομαι Vanishing Cream Pond's. Μοῦ κάνει ένα απαλὸ και λεῖο δέρμα. Ἐτσι ή πούδρα μου στρώνει δίδοντας θαυμασίαν μὰτ ἀπόφραξι, και κρατᾷ επί πολλὰς ὥρας. Η Κρέμα αὐτὴ προστατεύει ἐπίσης τὸ δέρμα μου από τὸ σκάσιμο. Συχνὰ μεταχειρίζομαι ὀλίγη τὴν νύκτα ὡς τροφή του δέρματος.

"Εἶδα ἐκπληκτικὴ διαφορά στοῦ δέρμα μου από τὴν ήμέρα που ή Vanishing Cream Pond's περιέχει βιταμίνη δερματος. Οι πόροι εἶναι λεπτότεροι, οι ρυτίδες ἔφυγαν. Η ὄψις μου ἀπέκτησε μαργαριταρένια λάμψη και τὸ δέρμα μου έγινε άσυγκρίτως ἀπαλότερο."

"ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΩΤΕΡΟ ΚΑΙ ΑΠΑΛΩΤΕΡΟ,,

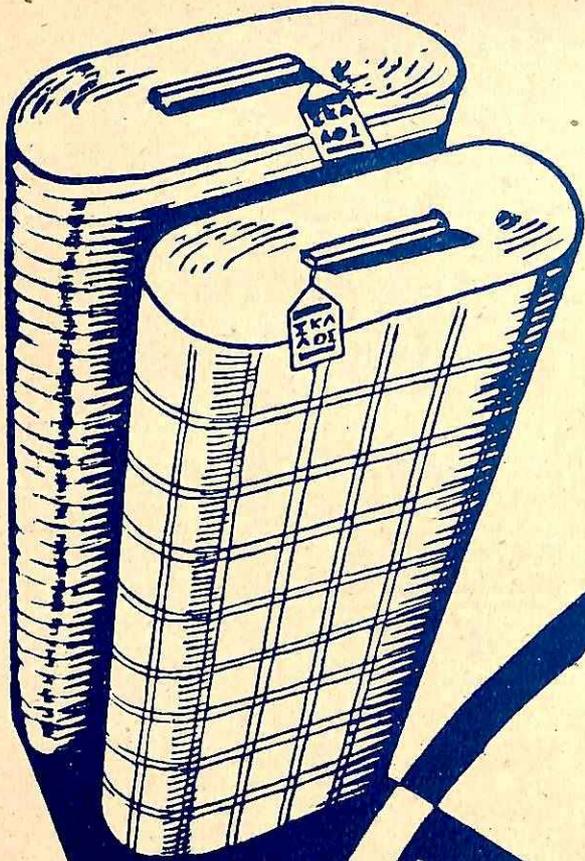
LADY BETTY BOURKE έκαμε τὴν κάτωθι δήλωσι: "Παρετήρησα ότι ή νέα Cold Cream Pond's με τὴν βιταμίνη-δερματος, έκαμε τὸ δέρμα μου εξαιρετικὰ απαλὸ και λεπτό, και τρὸ ἔδωσε φρεσκάωτερη και ὠραιότερη ὄψη.

"Μεταχειρίζομαι Cold Cream Pond's δια να καθαρίσω και δυναμώσω τὸ δέρμα και τὸ

ἀπαλλάξω από τὰ μικρὰ μαύρα στίγματα. Τὸ βράδυ κάνω μία ἐπάλειψη δια να τὸ καθαρίσω πρῶτα από τὴν πούδρα και τὴν σκόνη. Τὸ πρωὶ καθαρίζω πάλι τὸ πρόσωπό μου με Κρέμα, ἐπίσης δὲ κατά τὴν ήμέρα όσάκις θέλω να πουδραρισθῶ εκ νέου. Η Cold Cream Pond's ἀποτελεῖ θαν μασία τροφή του δερματος."

Ἐντιπροσωπεῖα: Πιερράκη 5

1
Karas

EPMOV 29